

s.5

Er ya da geç; Kürt halkı kazanacaktır!

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, Kürt halkının haklı direnişine omuz verdiği koşulda, gerçek anlamda birleşik mücadelenin de önü açılacaktır.

s.9

Kamu alanında yeni saldırılar ve görevler

Kamu hizmet alanına dönük kapsamlı bir saldırı dalgasının kapıda olduğu, ana ekseninin kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması olduğu biliniyor.

s.15

"Adliye işçilerinin onurlu direnişini destekliyoruz"

İstanbul Kartal'daki Anadolu Adliyesi'nde yaşanan direniş üzerine, sürecin takipçisi olan ÇHD'li avukatlarla konuştuk.

s.26

Yeliz Erbay ve Şirin Öter sonsuzluğa uğurlandı...

ZORBALIĞA KARŞI

DİRENİŞ

GELECEK İÇİN

MÜCADELE!

Çıkarılması gereken en temel sonuç, sermaye devletinin tüm baskı ve zorbalığının, toplumda alttan alta mayalanan öfkenin patlamasını engelleyemeyeceğidir. Sermaye düzeni bu gerçeğin farkındadır ve tüm hazırlığını buna yönelik yapmaktadır. İkinci olarak ve yakın geçmişin örneklerinden hareketle şu söylenebilir; halihazırda toplumun üzerine çöreklenen gerici-boğucu atmosfer ancak kitlelerin devrimci eylemi ile dağıtılabılır.

Kuşatmayı parçalamak, topluma vurulmak istenen prangaları söküp atmak, tüm bunlara paralel olarak devreye sokulan gerici-şoven etkiyi dağıtmak için, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin öfkesini açığa çıkaracak bir mücadele-örgütlenme pratiği ortaya koyma sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Zira, ne emperyalist barbarlık, ne de faşist devlet terörü! Ayağa kalkan kitlelerin aşamayacağı hiçbir engel yoktur! »s.2

s.5

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMA SEFERBERLİĞİNE!

İçinde bulunduğumuz zaman diliminde, bir kez daha inkar ve imha siyaseti kirli ve kanlı icraatlarla sürdürülüyor. Kürt halkının yaşam alanlarında ilan edilen sokağa çıkma yasakları, evlerin tank atışlarıyla bombalanması, sokağa çıkanın vurulması, insanla-

rın evlerini terk etmeye zorlanması, devletin kana susamış ve insanlıktan çıkmış silahlı birimlerinin önüne kim çıkarsa çıksın öldürülmesi bu kanlı tabloyu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Rejim Kürt halkı üzerinde Sri Lanka modelini uyguluyor.

Zorbalığa karşı direniş, gelecek için mücadele!

Faşist baskı ve saldırganlık politikalarında gemi azya alan sermaye devleti, bütün bir toplumu gerici ve karanlık bir kuşatma altına almak için, kitle katliamları dahil her türlü kirli yönetime başvuruyor.

Suruç Katliamı ile startı verilen, Kürt halkını hedef alan kirli savaşla sürdürülen ve Ankara Katliamı ile yeni bir boyut kazanan faşist devlet teörü, gelinen aşamada tam anlamıyla dizginlerinden boşalmış bulunuyor.

Hiçbir kural tanımayan sermaye devleti, Kürt illerinde hemen her gün genç, yaşlı, çocuk demeden katlediyor. Sokağa çıkma yasağının hüküm sürdüğü bölgelerde, Kürt hareketine ve halkına yönelik tam bir imha savaşı yürütüyor. Katledilen gerillaların ve Kürt gençlerinin bedenlerine alçakça işkence edip medyaya servis eden devlet, bu yolla toplum içerisinde korku duvarları örmeyi amaçlıyor. Bu kanlı tabloyu gerici-şoven propaganda tamamlıyor. Yürütülen kirli savaşı meşru göstermek, Türkiyeli işçi ve emekçileri şovenizm zehiriyle sersemletmek için burjuva medya tam bir savaş enstrümanı olarak kullanılıyor.

Sermaye devletinin azgın saldırıları ve faşist terörünü sadece Kürt illerinde hüküm sürmüyor. Türkiye'nin dört bir yanında devrimci-ilerici güçler de hedef tahtasına çakılmış durumda. Sadece son bir ay içerisinde İstanbul'da yaşanan ev baskınlarında dört kadın katledildi. İlerici-devrimci güçleri hedef alan polis operasyonları, ev ve kurum baskınları artık neredeyse rutin bir hal aldı. Sokaklar ve meydanlar,

tıpkı Kürt illerinde olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilere yasaklandı. Bu alanlara çıkmak isteyen güçler azgın polis saldırılarının hedefi oldu. Yüzlerce insan bu saldırılar sırasında gözaltına alındı, ağır işkencelerden geçirildi ve tutuklandı.

1 Kasım seçimlerini bahane eden sermaye devleti, üniversitelerde de "siyaset yasağı" ilan etti. Bedel ödenerek kazanılan bir dizi alan üniversite öğrencilerine kapatıldı. Stand açmak, bildiri dağıtmak gibi en meşru pratikler dahi yasaklandı. Bu faşist uygulamaları tanımayan, üniversitelerde hüküm süren baskı ve yasalara karşı direnen gençlik güçleri azgın devlet terörünün hedefi oldu. Yanı sıra, İstanbul, Mersin, Kocaeli ve İzmir başta olmak üzere, bir dizi üniversitede gerici çeteler devreye sokuldu. İlerici-devrimci öğrencilerin eylemleri karşısında polis-ÖGB ve gerici-faşist çeteler dört bir koldan saldırıya geçirilerek üniversitelerde de terör estirildi.

Sermaye devletinin tüm bu saldırganlığının gerisinde büyüyen korkuları yer alıyor. Zira sermaye düzeni çok yönlü bir sıkışmışlık içerisinde adeta debeleniyor. Bu nedenle kendisine yönelen her hareketi ezmeye, faşist devlet terörü ile boğmaya çalışıyor. Bu yolla bütün bir toplumu hareketsiz kılmayı amaçlıyor.

Fakat yanılıyor! Zira, deneyimlerle kanıtlandığı gibi, baskı ve zorbalıkla dizginlenemeyecek güçte mücadele dinamikleri alttan alta mayalanıyor. Bunun en yakın örneğine Haziran Direnişi sürecinde tanıklık

ettik. Haziran Direnişi öncesi de hemen her eylem polis zorbalığıyla bastırılmak isteniyor, meydanlar ve sokaklar emekçilere yasaklanıyor, en sıradan basın açıklamaları dahi saldırı konusu ediliyordu. Tam da böylesi bir tablo içerisinde Haziran Direnişi patlak vermişti. Yine Bursa'dan başlayarak bir dizi kente yayılan metal fırtınası da bu mücadele dinamiklerinin bizzat işçi sınıfı içerisinde büyüdüğünün bir başka kanıtı oldu.

Bu tablodan çıkarılması gereken en temel sonuç, sermaye devletinin tüm baskı ve zorbalığının, toplumda alttan alta mayalanan öfkenin patlamasını engelleyemeyeceğidir. Sermaye düzeni bu gerçeğin farkındadır ve tüm hazırlığını buna yönelik yapmaktadır. İkinci olarak ve yakın geçmişin örneklerinden hareketle şu söylenebilir; halihazırda toplumun üzerine çöreklenen gerici-boğucu atmosfer ancak kitlelerin devrimci eylemi ile dağıtılabılır.

O halde, sermaye devletinin gerici-faşist kuşatmasını parçalamak, topluma vurulmak istenen prangaları söküp atmak, tüm bunlara paralel olarak devreye sokulan gerici-şoven etkiyi dağıtmak için, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin öfkelerini açığa çıkaracak bir mücadele-örgütlenme pratiği ortaya koyma sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Zira, ne emperyalist barbarlık, ne de faşist devlet terörü! Ayağa kalkan kitlelerin aşamayacağı hiçbir engel yoktur!

Baskı ve zorbalığa karşı birleşik mücadeleye!

Kürt halkına yönelik katliamlar ve devlet terörü artarak devam ediyor. Şimdiye dek Kürdistan'da 7 kentin 18 ilçesinde onlarca mahalleyi kapsayacak şekilde toplamda 54 kez sokağa çıkma yasağı ilan edildiği, bu yasaklarda yüzün üzerinde insanın katledildiği belirtilmektedir. Sermaye devleti, Kürdistan'daki saldırılarının yanında batıda da muhalif sesleri baskı ve zorbalıkla bastırmak istiyor. Her ne kadar yeterli düzeyde olmasa da, Kürt halkına yönelik imha saldırılarına ses çıkarmak isteyenlere devletin yanıtı cop, gaz, gözaltı ve tutuklama terörü olmaktadır. Sermaye devleti ülkeyi adeta bir hapisaneyeye çevirmekte, sokağa çıkışları azgın bir şiddetle engellemek istemektedir.

Neredeyse her eyleme polis saldırmakta, basın açıklamaları, yürüyüşler vb. engellenmektedir. Kürt halkının sesi kanla boğulmak istenirken, devrimci, ilerici güçlerin yanı sıra işçilerin ve gençlerin sesi de kısılmak istenmektedir. Devlet yargısız infaz geleneğine uygun şekilde davranırken, son olarak İstanbul'da iki kadın militan katledilmiştir.

İşçi sınıfının hak arama eylemleri de sermaye devletinin saldırılarının hedefi oldu. Sivas Demir Çelik işçilerine, Soma'da maden işçilerine, İmbat Madencilik'te işten atma saldırısına karşı direnişe başlayan madencilere jandarma saldırdı ve birçok işçi gözaltına alındı.

Öte yandan son dönemde üniversite gençliğinin her eylemi polis saldırısı ile karşılanmaktadır. Gençliğin mücadelesini boğmak isteyen devlet, gençliğin en demokratik taleplerine de aynı şiddetle saldırmakta, tahammül göstermemektedir. Bunun son örneği geçtiğimiz günlerde Mersin'de ve

Kocaeli Üniversitesi'nde de görüldü. Bu saldırılar sonucu Mersin'de 4 öğrenci tutuklandı. Kocaeli'de ise bütünleme sınavlarının kaldırılarak yaz okulu sistemine geçilecek olmasını protesto eden yaklaşık 200 öğrenciye çevik kuvvet polisleri ve TOMA'lar saldırdı.

Topyekûn saldırıya topyekûn direniş!

Sermaye devleti yaşadığı çok yönlü kriz koşullarını baskı ve terör ile atlatmak derindedir. Bu nedenle kirliliği savaş politikaları tırmandırılırken, ülkede

kırıntı düzeyinde kalan demokratik haklar da rafa kaldırılmaktadır. Devlet her alanda saldırırken buna karşı yanıtlar da birleşik mücadeleyle verilmek zorundadır. Bugün sistemi en çok rahatlatan şey toplumsal muhalefet dinamiklerinin ayrı mecralarda akmasıdır. İşçi ve emekçilere bugün kendilerini hedef alan saldırılar ile Kürt halkına karşı girilen kirliliğin ortak kaynağı gösterilebilmeli; birleşik mücadelenin gereği anlatılabilmelidir. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını ete kemiğe büründürmek, Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı büyütebilmek için her zamankinden daha fazla çaba ve enerji gerekmektedir.

HDP devlet terörünün bilançosunu açıkladı

Halkların Demokratik Partisi (HDP), sermaye devletinin Kürdistan'daki sokağa çıkma yasakları ve devlet terörünün bilançosunu açıkladı. 22 Aralık'ta yapılan açıklamada "Kürdistan'da ilk olarak 16 Ağustos'ta Varto'da başlayan sokağa çıkma yasakları adı altında uygulanan ablukalar şu an Cizre, Silopi, Nusaybin, Sur ve Dargeçit olmak üzere 5 ilçede devam etmektedir" denildi.

Açıklamada şu bilgilere yer verildi:

Cizre'de 5 kez 'sokağa çıkma yasağı' ilan edildi. Son yasak 14.12.2015'te ilan edildi. Bugün 9. gününde.

Cizre'da şu ana kadar toplam 23 gün yasak uygulanmış durumda.

Cizre'de Temmuz 2015'ten bu yana 41 kişi öldürüldü. Son yasakta şu ana kadar 8 kişi katledildi.

Silopi'de 3 kez ilan edildi. Son yasak 14.12.2015'te ilan edildi. Bugün 9. gününde.

Silopi'de şu ana kadar toplam 12 gün yasak uygulanmış durumda.

Silopi'de Temmuz 2015'ten bu yana 26 kişi öldürüldü. Son yasakta şu ana kadar 12 kişi katledildi.

Nusaybin'de 7 kez ilan edildi. Son yasak

14.12.2015'te ilan edildi. Bugün 9. gününde.

Nusaybin'de şu ana kadar 45 gün yasak uygulanmış durumda.

Nusaybin'de Temmuz 2015'ten bu yana 22 kişi öldürüldü. Son yasakta 2 kişi katledildi.

Dargeçit'te 2 kez ilan edildi. Son yasak 11.12.2015'te ilan edildi. Bugün 12. gününde.

Dargeçit'te şu ana kadar 16 gün yasak uygulanmış durumda.

Dargeçit'te Temmuz 2015'ten bu yana 3 kişi katledildi. Son yasakta 2 kişi katledildi.

Sur'da 6 kez ilan edildi. Son yasak 02.12.2015'te ilan edildi. Bugün 21. gününde.

Sur'da şu ana kadar 32 gün yasak uygulanmış durumda.

Sur'da Temmuz 2015'ten bu yana 10 kişi katledildi. Son yasakta 5 kişi katledildi."

Sokağa çıkma yasaklarının geçici olarak kaldırılmasının bölgeyi boşaltmak amaçlı olduğu belirtilen açıklamada, "Nusaybin'de 18.12.2015'de, Sur'da 10.12.2015'de yasaklar 12 saatliğine geçici olarak kaldırıldı. Bu geçici kaldırmalar halkın

bölgeyi boşaltmasını amaçlayan taktiklerden biridir. 21.12.2015 tarihinde ise 4 mahallede olan yasak ilçenin tümünde ilan edildi" ifadelerine yer verildi.

Açıklamanın devamında ise şu ifadeler yer verildi:

"Uygulamaya konan yasakların ne yasal ne de anayasal hiçbir hukuki temeli vardır. Sokağa çıkma yasakları 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu'nun 11. maddesine dayandırılmaktadır. Buna göre 'İl sınırları içinde huzur ve güvenliğin, kişi dokunulmazlığının, tasarrufa müteallik emniyetin, kamu esenliğinin sağlanması ve önleyici kolluk yetkisi valinin ödev ve görevlerindedir.'

Valilerin ve kaymakamların yetkilerini sınırsızca ve sorumsuzca kullanması durumundan doğan sokağa çıkma yasakları ilanları halkta huzur ve güvenliğin sağlanmasının tersine halk üzerinde terör, korku ve panik ortamının oluşmasına neden olmaktadır.

Şu ana kadar Kürdistan'da 7 kentin 18 ilçesinde onlarca mahalleyi kapsayacak şekilde toplamda 54 kez sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Yasaklar toplamda 200 günü geçti! (211 gün) Bu yasaklarda şu ana kadar 103 yurttaş devlet güçleri tarafından katledildi."

Kürtler cephesinden 2015 yılı...

“Çözüm süreci” iflas etti, gündemde kirli savaş var!

Kürtler cephesinden 2015 yılının en önemli gelişmeleri, HDP İmralı heyeti ile AKP kurmayları arasında yapılan Dolmabahçe toplantısı, 7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri ile toplumu sarsan Suruç ve Ankara katliamları oldu. Fakat yıla asıl damgasını, “çözüm süreci”nin iflası ile her geçen gün daha da boyutlanan kirli savaş gerçeği vurdu.

“Çözüm süreci” aldatmacası sona eriyor

Kürt hareketi cephesinde 2015 yılının çözüm yılı olacağı inancı vardı. İmralı-Kandil ve Ankara arasındaki trafik oldukça yoğunlaşmış, artık yolun sonuna geldiği izlenimi yaratılmıştı. Bu izlenimi yaratan, HDP İmralı heyeti tarafından, bizzat Abdullah Öcalan tarafından hazırlandığı ve üzerinde mutabakat sağlandığı iddia edilen, HDP heyeti ile AKP kurmayları arasında yapılan Dolmabahçe toplantısında kamuoyuna açıklanan, adına “Dolmabahçe Protokolü” denilen protokoldü. Kürt hareketi bu toplantıya ve sözü edilen protokole oldukça abartılı anlamlar yükledi. Bu durum Kürt halkını bir kez daha sorunun çözüleceğine ilişkin dayanaksız beklentiler içine soktu. Ne var ki tam tersi oldu. Çok geçmeden burjuva gericiği yeniden şahlandı. AKP gericiği ve sermaye devleti oyalama politikasına son vermek üzere harekete geçti. “Dolmabahçe protokolü” bir tarafa itilerek, yeniden devletin inkar ve imha siyasetine döndü.

Gündemde 7 Haziran genel seçimleri vardı. Tek adam olma hayali ile yatıp kalkan Erdoğan, hedefine ulaşmak için kirli her yol ve yöntemle başvurdu. Türkiye’nin metropollerinde Kürtlere dönük linç kampanyaları düzenlendi. Seçim konvoylarına saldırıldı. Adana, Mersin ve Diyarbakır’da HDP mitinglerine bombalı saldırılar gerçekleştirildi, vb...

Ancak AKP 7 Haziran seçimlerinden bir ölçüde zayıflayarak ve tek başına iktidar olma imkanını kaybederek çıktı. Düzen solu CHP’nin sola yakın kesimleri de dahil olmak üzere, AKP karşıtlığı temelinde birleşen siyasi parti, örgüt ve çevrelerin de desteğini alan HDP ise, beklenilenin üstünde bir oy alarak barajı geçti.

7 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı bu tablo, Kürt hareketi ile parlamentarizm yolunda hayli mesafe almış Türkiye solunu çok heyecanlandırdı. Yeniden “masaya dönme” ve kalınan yerden “çözüm süreci”ne devam etme çağrıları yapılmaya başlandı. TUSİAD’da ifadesini bulan sermaye çevrelerinin de Kürtlerin sevincine ortak olmaları bu durumu ayrıca besledi. Ancak beklenen olmadı.

Kürt halkına bir kez daha kirli savaş dayatıldı

Devlet de Kürt hareketi de, adına “çözüm süreci” denen oyalamacanın sonuna geldiklerini, Kürt hareketinin silahlı kanadını tasfiyeyi hedefleyen bu manevranın artık sürdürülemeyeceğini gördüler. Devlet, Suruç Katliamı’nın hemen ardından Urfa-

Toplam üç yıl süren “devletin Kürt açılımı”ndan sonra, yine ömrü üç yıl olan “çözüm süreci” macerası da miadını doldurdu, “buzdolabına kaldırıldı”. Devletin başı Erdoğan’ın düğmeye basmasıyla ırkçı-şoven saldırganlık şaha kalktı. Sermaye devleti tüm kurumlarıyla saldırıya geçti, kirli ve kanlı bir savaş başlattı.

Ceylanpınar’da iki polisin öldürülmesi olayını kullanarak, kirli savaşı devreye soktu.

Çok kararlı biçimde olmasa da Kürt hareketi de, dayatılan koşulların teslimiyet anlamına geldiğini, gelinen yerde çatışmasızlık durumunun bir anlamının kalmadığını ileri sürerek, çatışmasızlığa son verdi.

Toplam üç yıl süren “devletin Kürt açılımı”ndan sonra, yine ömrü üç yıl olan “çözüm süreci” macerası da miadını doldurdu, “buzdolabına kaldırıldı”. Devletin başı Erdoğan’ın düğmeye basmasıyla ırkçı-şoven saldırganlık şaha kalktı. Sermaye devleti tüm kurumlarıyla saldırıya geçti, kirli ve kanlı bir savaş başlattı.

CHP’si ve MHP’si ile burjuva muhalefetin çapsizliği ve kişiliksizliğinin ve HDP’nin sinik tutumlarının yardımı ile AKP ve onun fiili lideri Erdoğan 7 Haziran seçimlerini yok hükmünde saydı, kısa bir oyalamacanın ardından erken seçimi dayattı.

1 Kasım erken seçimleri her geçen gün daha da acımasız boyutlar kazanan kirli savaş koşullarında yapıldı. Kürdistan OHAL bölgesi haline getirildi. Özel yasalar, özel birlikler, Kürdistan’ın her yerinin yasak bölge ilan edilmesi, dur durak bilmeyen keyfi gözaltı ve tutuklama terörü, yargısız infazlar, defalarca tekrarlanan sokağa çıkma yasakları, bu sırada sergilenen kanlı icraatlar, yakıp yıkmalar vb. seçim ortamını belirledi.

Tüm bunların bir amacı da, HDP’yi özellikle Kürdistan’da bir seçim kampanyası yürütmeye hale getirmektir. Nitekim bu başarılıydı. Ardı arkası kesilmeyen saldırılar, suikast teşebbüsleri, linç

girişimleri birbirini izledi. Ankara Katliamı son noktayı koydu.

Sonuçta AKP %49 küsur oy alarak yeniden tek başına hükümet olma imkanı elde etti. Bu sonuç, kirli savaş daha da derinleştirme cesareti verdi.

Bugünkü savaş ‘90’lı yıllardakini de aşan özelliklere sahiptir. Zira bu kez kirli savaş kentlerde yoğunlaşmakta, Kürt halkını topyekûn cezalandırma niteliği taşımaktadır.

Teslimiyet çağrılarına direnişle yanıt!

Kardeş Kürt halkı yeni boyutlar kazanan bu kirli savaşa direnişle karşılık verdi. Kürdistan’ın pek çok kentinde, kendi kendisini yönetme isteminin ifadesi olarak “özyönetim” ilanları yapıldı.

Sermaye devleti bu özyönetim ilanlarını kendisine karşı bir meydan okuma ve savaş gerekçesi saydı. Bu ilanların yapıldığı kentler abluka altına alındı, halkı sürgüne zorlandı, katliamlar yapıldı. Ancak, yeni kuşak genç güçlerin omuzladığı direniş ezilemedi. Kürt halkının aktif desteğiyle bu kuşatma hedefine ulaşamıyor. Teslimiyet çağrıları her defasında karşılıksız kalıyor.

Kürt halkının bir savaşıma kapasitesinin, bir dayanma ve tutunma gücünün olduğu biliniyor. Ancak bilinmesi gereken bir diğer olgu, Kürt halkının sermaye devletinin dur durak bilmeyen saldırılarına ve kirli savaşına karşı desteğe ve eylemli dayanışmaya şiddetle ihtiyacı olduğudur.

Kürt halkıyla dayanışma seferberliğine!

Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen saldırılar Türk sermaye devletinin gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Vaktiyle, burjuva cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarında, tümüyle meşru ve haklı Kürt isyanları karşısında devlet nasıl tutum almışsa, bir kez daha aynı kanlı yöntemle başvuruluyor. Yüzyılın ilk çeyreğinde devletin temelleri atılırken ihtiyaç duyulan Kürt desteği sağlandıktan ve devletin temelleri sağlamlaştırıldıktan sonra sıra imha ve inkâra gelmişti. Keza Kürt ulusunun haklı istemleri karşısında devletin bu resmi politikası hiç değişmedi. '90'lı yıllar tarihe kirli savaşın trmandırıldığı bir dönem olarak geçti.

İşte içinde bulunduğumuz zaman diliminde, bir kez daha inkar ve imha siyaseti kirli ve kanlı icraatlarla sürdürülüyor. Kürt halkının yaşam alanlarında ilan edilen sokağa çıkma yasakları, evlerin tank atışlarıyla bombalanması, sokağa çıkanın vurulması, insanların evlerini terk etmeye zorlanması, devletin kana susamış ve insanlıktan çıkmış silahlı birimlerinin önüne kim çıkarsa çıksın öldürülmesi bu kanlı tabloyu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. '90'lı yıllarda ihtiyaç duyulan kontrgerilla yöntemlerine ise gerek bile duyulmuyor. Bu katiller ordusunun yerini devletin resmi kontrgerillası almış bulunuyor. Rejim Kürt halkı üzerinde Sri Lanka modelini uyguluyor.

Sadece birkaç yıl önce Tamil ulusu nasıl dünyanın gözleri önünde, bir soykırım uygulanırcasına katliamdan geçirilmişse, aynı vahşeti şimdi Kürt halkı yaşıyor. Ancak önemli bir farkla! '90'lı yıllarda Kürt halkının yaşadığı zulümden kimsenin haberi yokken, şimdi on milyonların tanıklığında bu vahşet hayata geçiriliyor. Sorun şu ki bu durum Kürt halkıyla bir kardeşleşme yaratmıyor. Şovenizmin zehriyle

uyuşturulan beyinler bu haksız ve kirli savaşa ortak ediliyor.

Bu durum Gazze bombalanırken Gazze'nin karşı kıyısından bu katliamları boş gözlerle izleyen İsrailileri akla getiriyor. Fırat'ın batısından bakanlar, Gazze'nin karşısından Filistin halkının yaşadığı zulme sevinerek bakan İsrailileri anımsatıyor. Fakat bu durum Fransız işgaline karşı direnen Cezayir halkının yaşadığı vahşete seyirci kalan Fransızlara "Hepimiz katiliz!" diye seslenen Jean Paul Sartre'in çığlığını akla getiriyor aynı zamanda. Kürt ulusu haklı ve meşru istemlerinin bedelini hayatlarıyla öderken, geriye onurlu bir mücadele pratiği bırakıyor. Bu haksız savaşa onaylayarak ya da susarak ortak olanlar ise en büyük bedeli insanlıklarından ödün vererek ödüyor.

Diğer taraftan toplumsal muhalefetin parçaları; emek örgütleri, ilerici-devrimci güçler de bu saldırılar karşısında güçlü bir dayanışma örebilmiş değil. En büyük eksiklik burada yaşanıyor. Eylemli destekleri hayata geçirmek, her imkânı bu amaç doğrultusunda değerlendirmek oldukça önemli bir yerde duruyor. Yine işçi sınıfının siyasallaşma sorununun yakıcı bir şekilde hissedildiği şu süreçte konu daha da bir önem kazanmaktadır. Bugün Kürt halkıyla dayanışma eylemlerini hayata geçirmek, bu amaçla düzenlenen eylemlere katılımı örgütlemek ve ayrıca işçi sınıfının şovenizmin zehrinden arınması için mücadele etmek elzemdir. Keza Kürt halkıyla dayanışma seferberliği içinde olmak günün en acil ve önemli görevlerinden birisidir.

Er ya da geç; Kürt halkı kazanacaktır!

Diyarbakır'ın Sur, Cizre ve Silopi ilçelerinde sokağa çıkma yasağı devam ediyor. Üç kent de tam bir kuşatma altında. Geceli gündüzlü bombalanıyorlar. On civarında kirli savaş uzmanı generalin yönettiği ve on binin üzerinde askerin katıldığı operasyonlar duracağı benzemiyor. Söz konusu savaşın tablosu siyonist barbarların Gazze kuşatmasından hiç ama hiç farklı değil.

Söz konusu olan tam anlamıyla bir savaştır. İddia edildiği gibi bu kanlı savaşın temel nedeni, YDG-H militanlarının kazdığı 'hendekler' ve kurdukları barikatlar da değildir. Zira kirli savaş Kürt halkı kendi kendisini yönetmek istediği ve bunu açıkça dile getirdiği için başlatılmıştır. Hedefi de, döne döne kuşatılan kentlerde ilan edilen 'özyönetim'dir, bu yönde ortaya konan iradedir. Bu iradenin bugünkü aktif ve açık savunucusu ve savaşının YDG-H'li yeni kuşak gençler olduğu tartışmasızdır. Haliyle devlet öncelikle onları biçmeye yönelmiştir. Ancak bunun kendisi yalnızca gerçeğin bir parçasıdır. Bu kanlı savaşın bugün için öncelikli hedefi YDG-H militanları olsa da, sermaye devleti esasen tüm Kürt halkına

karşı savaşmaktadır. İradesi kırılmak, teslim alınmak istenen esas olarak Kürt halkıdır.

Öte yandan, söz konusu kentlerin boy hedefi yapılması ve tekrar tekrar kuşatılıp harabeye çevrilmesi tesadüfi değildir. Zira özyönetim ilanları bu kentlerde yapılmıştır. Bu kentler her dönem Kürt hareketine en anlamlı destek sunan kentlerdir. Gerillanın nefes aldığı etkinlik alanlarıdır.

En görkemli serhıldanlar buralarda olmuştur. İleride özgür alanlar oluşacaksa eğer, bunun öncelikli adresleri bu kentler olacaktır. Sermaye devleti bunu biliyor ve bu yüzden bu kentlere nefes aldirmiyor.

Bu nedenle bu kentler tam bir savaş alanı haline getirilmiştir.

Tüm bunların sonucu olarak, kirli savaş da, Kürt halkının bu kanlı savaşa karşı direnişi de yeni bir aşamadır. İmha edilmek istenen sadece Kürt hareketinin silahlı kanadı ve YDG-H'li militanlar değil, Kürt halkıdır. Cezalandırılmak ve Tayyip Erdoğan'ın caniyane deyimiyile hendeklere gömülmek istenen tüm bir halktır.

Çok açık biçimde Kürt halkına dayatılan şey, direnmekten vazgeçmesi, devlete biat etmesi, işgalci çetelerin bu kentlerin duvarlarına yazdıkları gibi Kürtlükten vazgeçmesi ve "Türk olmakla övünmekle" yetinmesidir.

YDG-H militanları devletin bu politikasına direnişle karşılık veriyor. Kuşatma altındaki kentlerdeki halk son derece dayanılmaz koşullara rağmen saldırılara direniyor, bir dayanma gücü ve kapasitesi ortaya koyuyor.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler, Kürt halkının haklı direnişine omuz verdiği koşullarda, gerçek anlamda birleşik mücadelenin de önü açılacaktır. Gün bu koşulların oluşması için işçi sınıfını örgütleme ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için seferber olma günüdür.

Kürdistan'da saldırılara karşı direniş büyüyor

Kürdistan'da kuşatma ve yasaklarla birlikte sermaye devleti katliamlarına devam ederken Kürt halkı da direnişini büyütüyor. Hafta boyunca özyönetim ilanlarının yapıldığı mahallelere yönelik saldırılarını yoğunlaştıran sermaye devleti çok sayıda kişiyi katlederken onlarca kişiyi ise yaraladı.

***

Şırnak'ın Cizre ilçesinde 16 Aralık gecesi ve 17 Aralık gün boyu süren top atışları ve bomba atarlar nedeniyle birçok ev ve okulda yangın çıktı.

Cudi Mahallesi'nde katledilen 30 yaşındaki Hediye Şen'in cenazesi, saldırılar nedeniyle uzun süre katledildiği evinden çıkarılamadı.

Cizre genelinde saldırılar 17 Aralık'ta yoğun bir şekilde devam ederken, halkın sokaklardaki direnişini sürdürdü. Cizre sokaklarında yankılanan silah ve patlama seslerini halk, çektikleri zılgıt ve atıkları slogan sesleriyle bastırdı.

18 Aralık'ta akşam saatlerinde ilçedeki saldırılar yoğunlaştı. Asker korucu ve polislerin sivil halka dönük top atışları ve taramaları devam etti. Cudi Mahallesi'nde bulunan Cudi Mahallesi Taziye ve Halk Evi'nin bulunduğu bölgeye uzun namlulu silahlarla ateş açıldı. Saldırılar sonucu Nur Mahallesi'nde bulunan birçok ev yıkılırken, birçok evde ise yangın çıktı. Cudi Mahallesi'nde ise birçok noktaya kurulan ses sistemlerinden çalınan marşlar eşliğinde halk direniş halayına durdu.

Yafes, Sur, Cudi ve Nur mahallelerinde evlerin hasar gördüğü öğrenilirken, 19 Aralık'ta 15 yaşındaki **İbrahim Akan**'ın katledildiği duyuruldu. Bir evde de yangın çıktığı belirtildi. Cafer Sadık Caddesi'nde bulunan tanklardan Cudi Mahallesi'ne yapılan saldırıda vurulan evdeki 25 yaşında olduğu söylenen bir kişi ağır yaralandı. Ayrıca, Cizre Belediyesi'nde çalışan ve Nur Mahallesi'nde çalıştığı sırada özel hareket timlerinin saldırısı sırasında kolundan vurulan 29 yaşındaki İrfan Uysal'ın kolunun kesilmek zorunda kaldığı ifade edildi.

20 Aralık'ta saldırılarını Cudi Mahallesi'nde yoğunlaştıran asker ve polisler 40 yaşındaki **Zeynep Yılmaz**'ı katletti. Polisin açtığı ateş sonucu 1 yaşındaki Yusuf Soslu adlı bebek ise evin içine isabet eden mermi ile sırtından yaralandı.

21 Aralık sabah saatlerinden itibaren katliam timlerinin top atışlarıyla yapılan saldırılar sürerken, bazı bölgelerde zırhlı araçlardan "Beyaz bayraklarla kenti terk edin" anonsuyla halkın göçe zorlanmaya çalışıldığı belirtildi. Bu saldırıların özellikle Cudi Mahallesi'nde yoğunlaştığı bildirilirken devletin saldırılarına, 6 koldan Cizre'ye yapılan yürüyüşle yanıt verildi.

Uludere, Beytüşşebap, Roboski, Kumçatı, İdil, Silopi köyleri ve Şırnak merkezden, Silopi ve Cizre'ye yürüyen, HDP milletvekilleri ve belediye eşbaşkanlarının da aralarında olduğu halka da saldırıldığı bilgisi verildi.

22 Aralık gece saatlerinde 5 çocuk babası **Dikran Sayaca** ve **Azime Aşan** (50) adlı kadının ardından 23 Aralık sabahı ise 55 yaşında **Adile Karaduman** isimli kadın, evinin kapısında kurşunların hedefi olarak öldürüldü.

***

Hakkari'nin **Yüksekova** ilçesine (Gever) 16 Aralık'ta 3 adet zırhlı polis otobüsüyle özel tim sevkiyatı yapıldı. Nusaybin'e bağlı Fırat Mahallesi'nde de sabah şiddetli bir patlama yaşandı.

18 Aralık'ta ise Orman ve Yeşildere mahallelerinin karşısında bulunan Efeler Taburu'ndan top atışları yapıldı.

Hakkari Valiliği 19 Aralık'ta Hakkari merkez, Çukurca, Şemdinli ve Yüksekova ilçelerinin birçok bölgesini özel güvenlik bölgesi ilan etti.

***

Mardin'in **Nusaybin** ilçesinde sokağa çıkma yasağı ve saldırılara karşı direniş büyüyerek devam ederken esnaf da 15-17 Aralık tarihlerinde kepenk açmadı. Sadece eczane ve fırınlar çalıştı.

17 Aralık'ta Nusaybin'in Abdulkadirpaşa, Yenişehir, Dicle ve Fırat mahallelerinde yaşayan halka yönelik saldırılar devam etti. Halkın bu saldırılara karşı direnişlerini sürdürdüğü ve saldırıların yoğunlaştığı Fırat Mahallesi'nde sabah şiddetli bir patlama yaşandı.

Devlet güçleri patlama sonrası zırhlı araçlardan uzun süre mahalleyi yayılım ateşine tuttu.

4 mahallede 5 gündür uygulanan sokağa çıkma yasağı 18 Aralık'ta 07.00 ile 16.00 saatleri arasında geçici olarak kaldırıldı.

7 saatlik aranın ardından tekrar yasak başladı. Yenişehir, Abdulkadirpaşa, Fırat ve Dicle mahallelerinde ilan edilen halkın öz yönetimine karşı, mahalle başlarında konuşlandırılan zırhlı araçlardan ağır silahlarla sivil halkın yaşadığı evler taranırken, yüksek binalara çıkan polisler mahallelere ateş açtı. Onlarca zırhlı araçla ablukaya alınan mahallelerde halkın direnişini devam ederken, özellikle Fırat Mahallesi'ne dönük saldırılar yoğunlaştı.

Saldırılara karşı Nusaybin ve Dargeçit'te direnişin büyüdüğü belirtildi.

İlçede yoğun saldırılar 20 Aralık'ta da sürerken, yasağın olmadığı Gırnava Mahallesi'nde yaşayan 4 çocuk annesi 39 yaşındaki **Emire Gök** katledildi.

Sıkıyönetim ve saldırıların 10. gününde (20 Aralık) Mardin'in **Dargeçit** ilçesine girmeye çalışan kitlenin önu Serdêf Köyü'nde askerlerce kesildi. Uzun süre oturma eylemi yapan kitle engelleme ve saldırıları protesto etti. Tüm girişimlere rağmen ilçeye girişine izin verilmeyen kitle Midyat'a geri döndü.

21 Aralık sabahı Nusaybin ilçesindeki 11 mahallede daha sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

***

Şırnak'ın **Silopi** ilçesinde onlarca ev top atışlarıyla yakılıp yıkıldı. Yasağın 5. gününde de (18 Aralık) saldırılar aralıksız devam ederken direniş mahallelerinden Barbaros, Başak, Şehid Harun, Yenişehir, Cudi ve Nuh olmak üzere asker ve polislerin mahallelerin içlerine doğru yoğun top atışları devam etti. Akşam saatlerinde ise Nuh Mahallesi'nde bir evin tanklardan atılan topla vurulması sonucu 17 yaşındaki **Reşit Eren** ve 16 yaşındaki **Axîn Kanat**'ın yaşamını yitirdiği bildirildi.

Öte yandan evlerine yapılan saldırıda kalp krizi geçirerek hayatını kaybeden **Hüseyin Güzel**'in (70) cenazesinin 3 gündür alınmadığı, **Yusuf Aybi**'nin (80) ise ancak 2 gün sonra ailesi tarafından Hz. Ebubekir Camisi'ne götürüldüğü kaydedildi. Saldırılara karşın topyekûn direniş 19 Aralık'ta da sürdü. Akşam saatlerinde Nuh Mahallesi'nde evleri taranan ve ağır yaralanan 11 çocuk annesi **Taybet İnan** (57) ve kayını 6 çocuk babası **Yusuf İnan** (40) saldırı sürdüğü için müdahale edilmemesinden kaynaklı kan kaybından yaşamını yitirdi.

Cudi Mahallesi'nde 20 Aralık'ta evinin damına çıkan 9 çocuk annesi 40 yaşındaki **Ayşe Buruntekin** özel hareket polislerinin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi.

***

Diyarbakır'ın **Sur** ilçesinde yasak ve ablukanın 7. gününde (20 Aralık) direniş sürerken 3'ü ağır 6 sivilin yaralandığı belirtildi. Sabah saatlerinden itibaren devam eden saldırılarda çok sayıda evin ise yanarak kül olduğu belirtildi. Top atışları ve bomba atarlar ile duvarları yıkılan Süleyman Nazif İlköğretim Okulu'nun içindeki eşyalar da çıkan yangın sonucu tamamen yandı.

Öte yandan özel hareket timlerinin karargah olarak kullandığı Class Otel'e yönelik düzenlenen eylemde, 1 özel hareket timinin yaşamını yitirdiği belirtildi. Yoğurt Pazarı girişinden mahalleleri tarayan özel hareket timlerine yönelik gerçekleştirilen silahlı saldırıda ise 3 özel hareket timinin yaşamını yitirdiği iddia edildi. Yine ilçede meydana gelen bir patlamada kobra tipi bir aracın darbelendiği ve içinde bulunan 4 özel hareket timinin yaralandığı belirtildi.

Sur'daki saldırılara karşı 20 Aralık'ta Ofis AZC Plaza önünde toplanan kitlenin önü polis barikatıyla kesildi. Ancak barikatı aşan kitle Koşuyolu Parkı'na ulaştı. Kitle daha sonra Batıkent Meydanı'na doğru yürüyüşü sürdürdü. Batıkent Kavşağı'nda polislerin plastik mermilerle saldırısıyla karşılaşan kitle ara sokaklara dağılarak Öğretmenler Caddesi'nde bir araya geldi. Burada polis saldırısıyla karşılaşan kitle taş ve havai fişeklerle karşılık verirken uzun süre çatışma sürdü.

Kuşatmanın 20. gününde (21 Aralık) Diyarbakır'ın birçok ilçesinde de eylemler ve yürüyüşler yapılarak saldırılar protesto edildi. Kayapınar ve Bismil ilçelerindeki eyleme kolluk güçleri saldırırken, gözaltılar olduğu kaydedildi.

22 Aralık'ta Amed'de hayatın durduğu bildirilirken, esnafın kepenk kapattığı, ulaşım araçlarının çalışmadığı ve okulların boykot edildiği duyuruldu. Yalnızca eczane ve fırınların açıldığı kaydedildi. Öğlen saatlerinde de Sur'a yürümek için belediye önünde toplanan binlerce kişiye polis saldırırken çatışmalar yaşandı. Devletin Sur yürüyüşündeki ve Sur ilçesindeki saldırılarında biri çocuk olmak üzere iki kişiyi katlettiği açıklandı. Seyrantepe'deki saldırı sırasında **Şiyar Baran** isimli 13 yaşındaki çocuğun katledildiği açıklandı. Hasırlı Mahallesi'ndeki saldırılarda ise bir kişi katledildi. Ayrıca, tanklardan yapılan top atışlarının vurduğu evlerde de 3 kişinin yaralandığı haberi geldi.

23 Aralık'ta Sur'da saldırılar sürerken 70 yaşında bir kişinin evine atılan gaz bombasından zehirlenerek yaşamını yitirdiği bildirildi.

***

Van'da Kürdistan'da estirilen devlet terörü ve katliamları protesto etmek ve Öcalan'a yönelik tecritin sonlandırılması talebiyle 20 Aralık'ta Feqiyê Teyran Parkı'nda toplanarak yürüyüş yapmak isteyen kitleye polis saldırdı. Saldırı sırasında çevik kuvvet polisleri çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Polis saldırısına karşı direniş uzun süre devam ederken polis saldırısı nedeniyle yaralananlar olduğu ve tedavi için hastaneye kaldırıldıkları belirtildi.

Van Yüzüncüyıl Üniversitesi öğrencileri saldırıları protesto etmek amacıyla 21 Aralık'ta boykot örgütledi. Feqiyê Teyran Parkı'ndan yürüyüşe geçen kitle ise polislerin azgınca saldırısına uğradı. En az 20 kişi gözaltına alındı.

***

Muş'un Varto ilçesi kırsalında 16 Aralık gecesi asker çok sayıda zırhlı araçla operasyon başlatırken, ilçe merkezine de çok sayıda özel hareket polisi getirildi.

Yasak protestosuna saldırı

Kürdistan'daki yasak ve katliamları protesto etmek için Taksim ve Didim'de yapılan eylemlere polisler saldırarak gözaltı yaptı.

İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu, Kürdistan'daki sokağa çıkma yasaklarının son bulması için 20 Aralık'ta **Taksim**'de eylem yapmak istedi. Eylem için Galatasaray Lisesi önünde toplanma başladığı sırada polis saldırısı yaşandı.

Eylemin örgütleyicileri tarafından alınan güvenlik önlemlerini boşa düşürmeye çalışan polis, eyleme gelenlerin üzerine aramak istedi. Bu tutuma izin verilmemesinin ardından kitle kendi önlemlerini alarak güvenlik şeridi oluşturdu.

Bunun üzerine polis toplanma sürerken tazyikli su ve biber gazıyla saldırdı. Polisin ara sokaklarda saldırılarını sürdürmesine karşı kitle dağılmayarak farklı yerlerde sloganlarla eylemi sürdürmeye çalıştı. Sık sık Hazzopoulo Pasajı önünde "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Bijî berxwedana Silopi/Nisebin!" sloganlarıyla toplanan aralarında BDSP'lilerin de olduğu kitleye polis defalarca saldırdı. Pasaj içine sivil polisler girdi. İstiklal Caddesi'ndeki sokak başlarını çevik kuvvet tutarken sivil polisler de sokaklara

girerek gözaltı yapmaya çalıştı.

Şişane'de eylem için tutulan otobüslere dönen kitlenin sloganlarla yolu kesmesinin ardından polis gaz bombası ile saldırdı. Hem TRT binasının olduğu yerden hem de yolun aşağısından TOMA ve çevik kuvvet, otobüslerin önünü keserek gözaltı yaptı. Burada bir kişinin başına gaz fişegi isabet etti. Polis eylem boyunca gaz bombası ve plastik mermi kullanırken polis helikopteri de bölgede dolaştı.

Kürdistan'da katliamlar ve uygulanan sokağa çıkma yasaklarını protesto etmek için 20 Aralık'ta HDP **Didim** İlçe Örgütü binası önünde toplanıldı.

AKP ve kolluk güçleri aleyhine sloganlar atılarak, "Sur'a, Cizre'ye, Silopi'ye, Nusaybin'e ses ver", "Savaşa inat, barış hemen şimdi!" yazılı pankartla Atatürk Bulvarı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na yürünmek istendi.

Polis, eylemin izinsiz olduğu bahanesiyle kitleyi çembere alırken eylemciler sloganlarla barikata yüklendi. Polis kitleye gaz bombası, plastik mermiler ve TOMA'dan tazyikli su sıkarak saldırdı. İçinde HDP yöneticilerinin de bulunduğu 30 kişi gözaltına alındı.

Suruç Katliamı raporu

Suruç'ta 33 kişinin hayatını kaybettiği katliamla ilgili CHP ve HDP'nin hazırladığı rapor, saldırıda devletin rolünü bir kez daha göz önüne serdi.

Raporda patlamadan hemen önce, kültür merkezi önünden geçen motosikletli bir kişinin yavaşlayarak başıyla grubu işaret ettiği, patlamanın ardından bu kişinin halk tarafından yakalanarak polise teslim edildiği belirtildi. Polisin şüpheliyi kültür merkezine götürüp kıyafetlerini değiştirdiği, tıraş ettiği ve ardından salıverdiği ifade edildi. Raporda ayrıca katledilenlerin Kobanê'ye götürdüğüleri

yardım paralarının Urfa İl Emniyet Müdürlüğü'nde tutulduğuna dikkat çekildi. Kültür merkezinin bulunduğu caddede normalde sürekli bulundurulanan TOMA'nın olay günü olmadığına işaret edilen raporda, kültür merkezini gören caddedeki MOBESE kamerasının o gün çalışmadığının altı çizildi.

Raporda, ayrıca "Otogarın tamamını gören kameraların polis olduklarını düşündükleri kişiler tarafından olaydan 3 gün önce kapatıldığı ve kapatma gerekçesinin otogar görevlilerince de bilinmediği bilgisini almışlardır" denildi.

Geçici gerilim son buldu...

AKP iktidarı siyonist rejimle anlaştı

Türkmenistan ziyareti dönüşünde uçakta gazetecilerin sorularını yanıtlayan Tayyip Erdoğan, Ortadoğu'nun Türkiye - İsrail yakınlaşmasına ihtiyacı olduğunu vaaz etti.

Tam da bu vaazın ardından İsrail-Türkiye arasında yapılan gizli görüşmelerde anlaşmaya varıldığı ilan edildi. Her iki taraftan 'ismi açıklanmayan yetkililer'in yaptığı açıklamalarda, İsviçre'de yapılan gizli görüşmelerde anlaşmaya varıldığı, henüz mutabakat sağlanamayan konularda ise pazarlıkların devam ettiği ifade edildi.

Gizli görüşmelere İsrail tarafından istihbarat servisi Mossad'ın başına geçmesi beklenen Yossi Cohen ile büyükelçi Joseph Ciechanover'in katıldığı, Türkiye'yi ise Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu'nun temsil ettiği belirtildi. 2009'da sona eren "AKP-İsrail balayı", bu anlaşma ile yeniden tesis edilecek. Elbette aralarında halen aşılamayan "pürüzler" var ancak doğrultu nettir; dinci-gericilik bir kez daha Filistin halkının cellatlarıyla, siyonistlerle kucaklaşıyor.

İlke yok, gerici çıkarlar esastır

Tayyip Erdoğan'la müritleri 3 Kasım seçimleri öncesinde, 16 Temmuz 2002'de ABD'de siyonist lobinin (Yahudi Ulusal Güvenlik Enstitüsü JINSA) huzurlarında görücüye çıkmışlardı. Sermaye ile emperyalistler tarafından hükümet kurmaya hazırlanan AKP, bu görüşmede siyonist lobiden de icazet alarak işi sağlama bağlamıştı.

Seçim barajının akıldışılığı sayesinde oyların üçte birini almasına rağmen milletvekillerinin üçte ikisini ele geçiren AKP, hükümeti kurar kurmaz siyonist İsrail'le sıkı bir işbirliğine girdi. Filistin halkını katleden siyonist rejimle askeri, siyasi, ekonomik, ticari alanlarda işbirliğini hızla geliştirmeye başladı.

AKP, henüz "çiçeği burnunda" bir hükümet iken İsrail'le 1 milyar dolarlık askeri anlaşmaya imza attı. 1 Mayıs 2005'te İsrail'i ziyaret eden dönemin başbakanı Tayyip Erdoğan, Heron'larla ilgili anlaşmayı bizzat kendi imzaladı. Ziyarete 200 milyon dolarlık bu anlaşmayla yetinilmedi, M60 tanklarının modernizasyonu için yeni protokol ve 17 ayrı askeri proje görüşmesi yapıldı!

Bu anlaşmalar, 2009'da yaşanan "One Munte" mizansenine kadar hız kesmeden devam etti. İsrail'in Mavi Marmara gemisine saldırısı ise iki gerici rejim arasındaki ilişkileri gerdi. Bu dönemde Ortadoğu'da "aktif oyuncu" olmaya heveslenen AKP iktidarı birden bire "Filistin dostu" havalara bürünmeye başladı.

Siyonist rejim Filistin halkına karşı vahşi saldırılar düzenlerken İsrail'le ilişkileri doludizgin geliştiren AKP, Osmanlıyı diriltme vehmine kapılınca, "İsrail'e karşı, Filistin halkından yana" olduğu kanısını uyandırmaya çalıştı. One munte mizansenine başlayıp ivme kazandırılan İsrail karşıtı söylem, başta Filistin olmak üzere Arap halklarında kısa süreli de olsa etki yarattı. Ancak Türk devletinin Suriye'ye karşı savaşı cihatçı katil çetelere sınırsız destek vermesi, AKP'den medet umanları uykusundan uyandırdı. AKP ile şefi artık süzme bir "nefret öznesi" haline geldiler.

Dinci-gericilikle ırkçı-siyonizmin aynı kampta buluşması kaçınılmazdır. Zira her iki rejim de Ortadoğu'da gericiliğin kaleleri ve emperyalizmin tetikçileridir. Bu nitelikleri başta Filistin olmak üzere, tüm bölge halklarına düşman olmalarını da kaçınılmaz kılıyor...

İşe siyonizmin sıkı işbirlikçisi olarak başlayan AKP, şimdi yeniden İsrail'in kapısını çalarak siyonistlerle yeni anlaşmalara imza atıyor. İsrail 2002'de olduğu gibi şimdi de Filistin halkını katlediyor. Yani siyonistler, aynı hatta devam ediyorlar. Kaba riyakarlık, sefil çıkarlarının kölesi olan AKP'nin payına düşüyor. Bu alçaltıcı rezaletler, ilke/değer yoksunu dinci iktidarın alamet-i farikalarından biri haline gelmiştir.

Filistin halkının acıları istismar malzemesi

"Ortadoğu sultanı" olmaya heveslendikçe İsrail karşıtı söylemini sertleştiren kaçak sarayın tiranı, ABD nezdindeki itibarını bile zedelemekten kaçınmadı. İsrail için "haydut devlet", "terör devleti", "ölüm/kan kusan devlet" gibi sıfatlar kullanan AKP şefi, tüm bunlara dayanarak "Filistin halkının hamisi" havalara bürünmeye çalıştı. Oysa İsrail'in saldırılarını sert ifadelerle eleştirirken, siyonist rejimle ilişkiler de devam ediyordu. İşbirliğinin devamı bu söylemin riyakarlıktan ibaret olduğunu gözler önüne serdi. Bundan dolayı AKP, dinci-gericiliğin güdümündeki kesimler dışında inandırıcılığını yitirdi.

Vurgulamalıyız ki, Filistin halkının acıları ne Tayyip Erdoğan'ı ne müritlerini ilgilendiriyor. Onlar, bölge politikaları ve sefil çıkarları için etkili bir araç olarak kullandılar Filistin'i. Zaten dinci-gericiliğin baskı ve katliamlara karşı çıkması söz konusu bile olamaz. Zira kendileri bu suçun önde gelen faillerindendir. İrkçı-siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı kullandığı vahşi icraatları taklit ederek Kürt halkına saldıranların zihniyeti özü itibarıyla siyonizmden farksızdır.

Aynı kamptalar

Gizli yürütülen görüşmelerde anlaşmaya varılan konular şöyle sıralandı:

- İsrail, Mavi Marmara saldırısının mağdur ve kurbanları için 20 milyon dolarlık bir tazminat fonu oluşturacak.

- Türkiye ve İsrail, karşılıklı olarak büyükelçiler atayacak.

- Mavi Marmara baskını için İsrail askerlerine yönelik suçlamalar düşürülecek.

- Türkiye, Hamas liderlerinden Salih el Aruri'yi sınır dışı edecek. Hamas'ın Türkiye'deki faaliyetleri kısıtlanacak.

- Türkiye ve İsrail doğal gaz sahalarında işbirliğine gidecek. Türkiye İsrail'den doğal gaz satın alacak. İsrail, Türkiye'de inşa edilecek boru hattıyla Avrupa'ya doğal gaz satacak...

Görüldüğü üzere Filistin halkının sorunlarıyla ilgili bir iz bile bulunmuyor bu anlaşmada. Hal böyle iken AKP şefinin "Gazze'nin etrafındaki abluka kalkmalıdır" söylemini tekrarlaması demagojiden ibarettir.

AKP'nin uluslararası politikada yaşadığı hezimetler dikkate alındığında, siyonist İsrail'in istediklerinin çoğunu yerine getirme dışında bir seçeneği bulunmuyor. İsrail'in doğal gazını almaya hazırlanan Türk sermaye devleti, Filistin'in doğal gazının gasp edilmesine ortak olmaya hazır olduğunu ilan etti.

Dinci-gericilikle ırkçı-siyonizmin aynı kampta buluşması kaçınılmazdır. Zira her iki rejim de Ortadoğu'da gericiliğin kaleleri ve emperyalizmin tetikçileridir. Bu nitelikleri başta Filistin olmak üzere, tüm bölge halklarına düşman olmalarını da kaçınılmaz kılıyor...

Kamu alanında yeni saldırılar ve görevler

Kamu Personeli Danışma Kurulu (KPKD) toplantısı Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu başkanlığında 30 Kasım tarihinde gerçekleştirildi. Toplantıda Bakan Soylu'nun dile getirdikleri bir kez daha 'kamuda reform' adı altında kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması ve çalışma yaşamının esnekleştirilmesine dönük yeni bir saldırı dalgasının kapıda olduğunu ortaya koydu.

Yılın ilk aylarında Erdoğan Tüm Sanayici ve İş Adamları Derneği (TÜMSİAD) Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada patronlara seslenerek "İki şeyiniz vardır. İhbar tazminatını ödersiniz, kıdem tazminatını ödersiniz. Memnun değilseniz kapıya koyarsınız. Öyle mi? İlanihaye çalıştırmaya mecbur musunuz? Bu yeni anayasa ile birlikte memur işçi ayrımını da ortadan kaldırmak lazım" diyerek kamuda yapılmak istenen düzenlemenin ana hedeflerini ortaya koymuştu. Davutoğlu ise 1 Kasım seçimleri öncesinde TRT'de katıldığı bir programda "Memurluk. Emekliliğine kadar korunak altında, çalışmasa dahi devlet ödeme yapmak zorunda. Bu çalışma performansını etkilememeli. Devlet de şunu diyebilmeli, çalışmıyorsun ya da yanlış çalışıyorsun" sözleri ile kamu hizmetlerinin etkin olarak sunulmamasını kamu emekçilerinin 'tembelliği!' ile açıklama yolunu tutmuştu. KPKD toplantısında ise bu söylemler inceltirerek sunuldu ve 'etkinlik, verimlilik' gibi kavramlar arkasına gizlendi.

Önümüzdeki dönemde kamu hizmet alanına dönük kapsamlı bir saldırı dalgasının kapıda olduğu, bu saldırı dalgasının ana ekseninin kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması ve buna eş güdümlü olarak da kamu emekçilerinin sınırlı iş güvencesinin ortadan kaldırılması olduğu biliniyor. Ne var ki, kamu emekçileri nezdinde, bu saldırı dalgası karşısında halihazırda 'kırmızı çizgiler' konulmaktan öteye herhangi bir hazırlık bulunmuyor.

Cilalı 'reform' ve Memur Sen

Kamu kurumlarının özelleştirilmesine hız verecek, kuralsız çalışmayı yaygınlaştıracak ve kamu emekçilerinin iş güvencesini daha da sınırlandıracak 'reform'ların cilalanarak sunulacağından şüphe yok. Yıllık izinler, kadroların yeniden düzenlenmesi, kimi özlük haklarda göstermelik iyileştirmeler ile 'paralel yapı', 'verimlilik' vb. söylemler eşliğinde hayata geçirilecek olan kapsamlı saldırıların meşrulaştırılmasında yandaş Memur Sen'in de büyük bir çaba göstereceği açık. KPKD toplantısında, 'iş güvencesi kırmızı çizgimiz' diyen Memur Sen'in performans sistemine ve 'rekabet', 'verimlilik' vb. adlar altında kamu kurumlarının 'işletme' haline dönüştürülmesine, kamu-özel ortaklığı gibi uygulamalara hiçbir itirazı yok. Kısacası yeni saldırı dalgasının hayata geçirilmesinde ve kamu emekçilerinin yeni düzenlemelerle ilgili manipüle edilmesinde sermaye işbirlikçisi Memur Sen misyonuna uygun davranacaktır. AKP eliyle beslenip büyütülen ve kamu emekçileri hareketinin ehlileştirilmesinde önemli bir rol üstlenen Memur

Önümüzdeki dönemde kamu hizmet alanına dönük kapsamlı bir saldırı dalgasının kapıda olduğu, bu saldırı dalgasının ana ekseninin kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması ve buna eş güdümlü olarak da kamu emekçilerinin sınırlı iş güvencesinin ortadan kaldırılması olduğu biliniyor.

Sen'in başka bir yol tutturması da beklenemez.

Keskin söylemler saldırıları göğüslemeye yeter mi, ya da KESK nerede?

KPKD toplantısında KESK, AKP hükümetinin kamuya dönük saldırı programına cepheden karşı durdu. Toplantıya KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse katıldı ve hükümetin amaçlarını teşhir ettikten sonra "Biz KESK olarak, 'reform' adı altında gündeme getirilen bu saldırılara karşı geçmişte olduğu gibi bugün de kararlı bir şekilde mücadele etmeye, kamu alanını toptan tasfiye etmeyi hedefleyen her türlü girişimin karşısında olmaya devam edeceğiz" dedi.

KPKD toplantısının üzerinden neredeyse bir aylık zaman dilimi geçmiş olmasına karşın toplantıda keskin söylemler çeken KESK, saldırı hazırlıklarına karşı hiçbir hazırlık ve çalışma başlatmış değil. Öyle ki, kamu emekçilerini yeni saldırı dalgasına karşı uyararak ve aydınlatmak yönünde dahi atılmış herhangi bir adım bulunmuyor. Buradan akla KESK'in geçmiş dönemleri; saldırı yasaları meclise gelene kadar beklediği, yasa meclise geldikten sonra ise yapacak bir şeyinin kalmadığı dönemler geliyor. Uzun zamandır gerek saldırı yasalarına, gerekse de toplu sözleşme dönemlerine dönük olarak KESK'in -refleks eylemler dışında- bir mücadele çizgisi bulunmuyor. Eğer kısa süre içerisinde KESK ve bağlı sendikalar, kapsamlı bir mücadele hattının örülmesine dönük hazırlıklar yapmazsa, yasa meclise geldiğinde eylem çağrıları yapılsa bile bunun saldırıları göğüsleme sonucunu doğurmayacağı açık. Kısacası KESK bugünden kurullarını toplamaz, bölge toplantıları örgütlemeyi, kamu emekçilerini aydınlatmaya dönük bir çaba içerisine girmez ve kapsamlı bir mücadele programı

ortaya koymazsa saldırı yasalarını püskürtmek olanaklı olmayacaktır.

Çözüm: taban dinamizmini açığa çıkarmak

Sendikaların toplantılarında hemen herkes KESK'i ve sendikaları eleştiriyor. Birileri eleştirirken diğerleri ya eleştirileri sürdürüyor ya da eleştirilere onay veriyor. Denebilir ki, sendika şubelerinde yapılan toplantılarda KESK'i eleştirmeyen yok! Herhangi bir sendikal gruba üye olsun veya olmasın, tüm yönetici kademelerde bulunanlar ve işyeri temsilcileri koro halinde KESK'i 'bir şey yapmamak' ile suçluyorlar. Sanki KESK ve bağlı sendikalar, bu eleştiricilerin dışında bir yapıymış gibi! Nasıl ki KESK'te uzun yıllardır 'protestocu-refleks' eylem tarzı hakim hale gelmişse, gruplarda ve öncülerde de 'eleştiricilik' bir çizgi haline gelmiş bulunuyor. Ne gariptir ki bu eleştiriciler, tersinden KESK'ten gelen çağrılara da pek kulak vermiyorlar. KESK'in çağrısını yaptığı son bölge toplantıları bu durumu ortaya sermeye yetiyor.

Eleştiricilikten de, KESK'in 'protestocu' çizgisinden de bir an evvel sıyrılmalıyız. Eleştiri elbette ki gerekli. Fakat eleştiri, 'ne yapılmalı' sorusuna yanıt üretmek ve yapılacak işler için kolları sıvamak için yapıyorsa anlamlı. Saldırı yasaları karşısında işyerlerini harekete geçiren, taban dinamizmini açığa çıkartan bir tutuma ihtiyaç var. Bugün eleştiricilikte başa geçen sendikal grupların önüne koyması gereken tutum da budur. Eleştirinin samimiyetinin ölçüsü de budur. Aksi bir durum saldırı yasalarının göğüslenememesinin sorumluluğunu KESK'le birlikte taşımak anlamına gelecektir.

2015 fiili direnişlerle geçti

2015'e direnişle girdiler

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde işten atılan işçiler, **ME-PAR** Nakliyat'ta sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, **BEDAŞ** işçileri, **Deva İlaç** işçileri 2014'te işten atılmaya, sefalet koşullarına karşı başlattıkları direnişlerini 2015'e taşıdılar, yeni yıla direnişle girdiler.

29 Ocak metal grevinin hükümet tarafından yasaklanması ve sendikal bürokrasinin grev diyen işçileri ortada bırakması sonucu 14 kentte 15 bin işçi grevden döndü, ancak işçiler sendikayı zorlayarak, İstanbul'daki Ejot Tezmac ve Paksan fabrikalarında yasağı tanımayarak, işgal yaparak greve istekli olduklarını göstermiş oldular.

***

Şubat ayı başında Yurt gazetesi, Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın (TGS) toplu sözleşme yetkisi kazanmasının hemen ardından 5 basın emekçisini işten attı.

Bilecik'te gasp edilen ücretlerini alabilmek için yüzlerce seramik işçisi eylemler yaptı.

23 Şubat'ta Tekirdağ Çerkezköy'de kurulu **Uniteks** fabrikasından atılan Giyim-Sen üyesi işçiler kapı önünde direnişe başladı, Antep OSB'deki Akteks fabrikası işçileri, gasp edilen ücretlerinin ödenmesi için yol keserek eylem yaptı.

25 Şubat'ta Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin yönetim binası işgalini çevik kuvvet sonlandırdı.

***

Mart ayında çeşitli illerde inşaat işçileri, Sincan OSB'deki **Termikel** işçileri, İstanbul Tersanesi **ELKON'da** çalışan işçiler, Iğdır'da **FG Tekstil** işçileri, Ağrı, Antep ve Zonguldak'ta taşeron temizlik işçileri ve madenciler, Sokak TV emekçileri düşük ücretler, iş kazaları, işten atma, kreş hakkı gibi nedenlerle iş bırakarak, direnerek haklarını aldılar.

İstanbul, Adana, İzmir, Ankara, Bursa, Bolu, Çorlu, Mersin ve Kayseri'de sağlık emekçileri talepleri için **13 Mart** günü greve gittiler.

Kayseri'de **Boydak** Holding'e bağlı fabrikalarda binlerce ağaç işçisinin **5 Şubat'ta** gerçekleştirdikleri iş bırakma eyleminin haftalar sonra sonuç vermesiyle **12 Mart'ta** %20 zam elde edildi.

Sendikalı oldukları için işten atılan Topkapı **Ülker** işçileri 5 ay, **İstanbul Adore Oyuncak** işçileri 40 günlük direnişin ardından Mart ayında taleplerini elde ettiler.

***

Nisan ayında **TANAP** boru hattının inşaatında çalışan işçiler, İzmir'de Rafine **Billur Tuz** işçileri greve çıktılar.

Sözleşme taleplerinin karşılanması, atılan işçilerin geri alınması ve sendika değiştirme baskılarının son bulması talebiyle greve çıkan Bakırköy Belediyesi işçilerinin grevi 18 Nisan itibarıyla sonlandırıldı. Grevin sonlandırılmasının nedeniyse, Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul'un işçilerin haberi olmadan belediye başkanıyla görüşmesi ve anlaşmayı imzalaması oldu. Ancak belediye yetkili olmadığı ve şirketle sözleşme yapılmadığı için sendikanın yetkisi düştü.

***

Mayıs ayında Kastamonu'daki **SFC Entegre** işçilerinin grevi 109. gününde zam ve ikramiyelerin kazanılmasıyla sona erdi. Yozgat ve Kütahya'da özel madenlerde çalışan maden işçileri, İzmir'de **Dr. Oetker**, Gebze'deki **Jokey Plastik** işçileri, Türkiye genelinde binlerce sağlık emekçisi ücret, sosyal haklar gibi nedenlerle iş bıraktı.

***

Haziran ayında Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi yemekhanesinde çalışırken sendikalı oldukları için işten atılan 4 kadın işçi 63 gün direnerek işlerine geri döndü.

Aliğa'da **Petkim** işçileri grevlerinin 5. günü olan **1 Haziran'da** Petkim yönetimiyle anlaşma sağlayarak zam ve sosyal haklarında iyileştirme sağladılar. Çerkezköy OSB'de **Polimer** işçileri grevlerinin 9.

gününde sendika ile patron tarafı arasında anlaşma sağlanması üzerine grevlerini sona erdirdi.

Çorum'da taşeron karayolu işçileri, Tuzla'da **Çan Ortak/ Norm Sanayi** işçileri iş bıraktı. Haziran sonunda TPAO bünyesinde çalışan 350 taşeron işçisinin işten çıkarılacağına açıklanması üzerine Batman, Diyarbakır ve Adıyaman'daki kulelerde işgal eylemi gerçekleşti.

Pendik'te havuz kaplama malzemeleri üreten **SeraPool** fabrikasında sendikalaşan işçiler işten atılmaya karşı direnişe başladı.

***

Temmuz ayında **ODTÜ'de** işten atma saldırısına karşı çadır kurarak direnen iki eğitim emekçisi direnişlerini kazandı, Koç Holding'e ait **Divan** Turizm AŞ'de sendikalı oldukları için işten atılan işçilerin bir grubu, işe iade için açtıkları davayı kazandılar.

Antalya'da Akdeniz Üniversitesi Hastanesi'ndeki inşaatta çalışan işçiler ve **TKG otomotiv** işçileri kendilerine verilen zam sözünün tutulmaması karşısında Bursa ve Sakarya'daki 3 fabrikada da üretimi durdurdu.

DİSK Genel-İş Sendikası'nda çalışırken işine son verilen **Oya Baydak** İstanbul'daki DİSK Genel Merkezi'nde direnişe başladı. Oya Baydak ve destekçileri DİSK'in sendika ağaları tarafından linç saldırısına uğradı, destekçileriyle beraber darp edildi. Oya Baydak'ın direnişi ve DİSK bürokratlarının direniş karşısındaki düşmanlığı devam ediyor.

Bartın'ın Amasra ilçesinde bulunan **Hema AŞ'de** patronun 2 asgari ücret hakkını gasp etmesi üzerine başlayan fiili grev, kazanımla sonuçlandı. Hema işçileri

"Metal Fırtına"

Metal işçilerinin Türk Metal çetesine karşı direnişi 2015'in en büyük sınıf eylemi oldu. Nisan ortasında Bursa'da başlayıp Eskişehir, Kocaeli, Ankara, Sakarya gibi pek çok ile yayılan metal fırtınası sürecinde yüze yakın fabrikada on binlerce işçi Türk Metal'den istifa ederek aynı zamanda MESS'e sermayeye karşı üretimi durdurdu, fiili grevler yaptı. İşçi sınıfının hafızasına

büyük bir mücadele deneyimi olarak kazınan bu uyanış aşağı yukarı Temmuz ayına kadar sürdü. Türk Metal çetesi kalesi olarak tabir edilen yerlerden silindi. İşçilerin mücadele isteği icazetçi, bürokratik sendikalara karşı tabandan işçi inisiyatifinin bir ilk girişimi olarak Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'nı (TOMİS) ortaya çıkardı. Bu süreçte Metal İşçileri Birliği (MİB) yıllardır işçi sınıfı içerisindeki çalışmasının sonuçlarını alarak metal işçilerinin öncü gücü ve takip edilip izlenen bir odak haline geldi.

Eylül ayında da hakları için greve çıktılar.

***

Ağustos ayında **Sarıyer Belediyesi**'nde çalışan taşeron işçileri, haklarının gasp edilmesine ve işten atılmalarına karşı CHP İstanbul İl Başkanlığı binasına kendilerini zincirledi. Polis işçilere saldırarak gözaltına aldı. Ankara'da Çankaya Belediyesi bünyesindeki bir taşeron şirket tarafından işten atılan DİSK Nakliyat-İş üyesi işçiler direnişe geçti.

Kocaeli'deki **Enpay** fabrikasında Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçilerin direnişi **10 Ağustos** itibarıyla sona erdi. Atılan işçilerin geri alınması ve baskıların sona ermesi için yapılan eylemlerin ardından işine son verilen işçi sayısı 236'yı buldu. Polis fabrika önünde direnişte olan işçilere saldırdı.

Ağustos ayının sonunda **Kırşehir ve Nevşehir'deki şantiyelerde çalışan taşeron karayolu işçileri, Bağlılar'da** inşaat işçileri ücretlerinin düzensiz ödenmesine ve yemek paralarının verilmemesine karşı iş bıraktılar.

Topkapı'daki Kalıp-San fabrikasında çalışırken keyfi bir şekilde işten atılan İşçilerin Birliği Derneği üyesi Cafer Kalağ, verdiği fiili ve hukuki mücadelenin kazanımıyla **24 Ağustos** günü işbaşı yaptı.

Düzce'deki **Nero Plastik**'te, Tuzla'daki **Pamsan** Klima'da, İzmir'deki **Kocaer Haddecilik**'te, Gebze'deki **Hleks Gıda**'da direnişler yaşandı.

***

Eylül ayında **MEDAŞ** arıza biriminde çalışan işçiler Kırşehir, Nevşehir, Aksaray, Niğde, Karaman ve Konya'da, inşaat işçileri İzmir'de iş bıraktı.

İzmir'de **Kubilay Boya**'da, İstanbul'da **Santa Farma**'da direnişler başladı.

CHP İzmir İl Başkanlığı sendikalı oldukları için işten atılan belediye işçilerinin işe geri alınması ve kadrolu işçilerin sendikal tercihlerine yapılan baskılara karşı işgal edildi.

4 saatlik grevin ardından Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları (TCDD) ile Liman-İş Sendikası arasında anlaşma sağlandı, işçiler kazanım elde etti.

Gebze'de sendikalı oldukları için **IFF Aroma ve Esans** fabrikasında işten atılan işçilerin direnişi başladı.

***

Ekim ayında İzmir'deki **SF Deri** fabrikasında sendikalı oldukları için işten atılan 14 işçinin Mart ayından bu yana sürdürdüğü direniş patron tarafı ile imzalanan protokol ile birlikte sona erdi, patron sendikayı tanımak zorunda kaldı. İzmir'deki **Senkromaç** fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi işçiler **16 Ekim**'de üretimi durdurdu. Eylemler yapan işçilerin talebi 22 Ekim günü patron tarafından karşılanmak zorunda kaldı, işçiler haklarını grevle aldı.

15 Ekim'de İzmir'deki **Gürmak Amortisör A.Ş.**'de, 28 Ekim'de **Munzur Su**'da grev başladı. Kent Ekmek işçileri grevlerinin 48. günü olan 17 Ekim'de taleplerini

kabul ettirerek sosyal haklarında iyileştirme elde ettiler.

İstanbul'daki **Gamak**'ta işçiler **15 Ekim'den 8 Aralık** gününe kadar grev yaptılar. 8 Aralık günü Çelik-İş Sendikası'nın toplu sözleşmeyi imzalamasıyla grev sonlandırıldı. Grev sonucu kısmi iyileştirmeler yapılırken işçiler sendikaya tepkililer.

***

Kasım ayında Türkiye'nin en büyük bakır madeni olan Rize'deki **Çayeli Bakır İşletmeleri**'nde TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine patronun "sıfır zam" dayatmasına karşı 11 günlük grev yapıldı. İşçilerin zam ve iş güvencesi için yaptığı grev Türkiye Maden-İş Sendikası'nın sözleşme imzalamasıyla sonlandı. Sendika ücretlerin "iyi" olduğunu iddia etse de işçiler %2'lik zamma tepki gösterdiler.

İzmir'deki **Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi**'nde asistan hekimler, döner sermaye sistemi ve yapılan kesintilere karşı **30 Kasım**'da bir günlük grev yaptı.

Mersin'deki **Anadolu Cam ve Paşabahçe**'de işçiler patronun işten atma saldırısına karşı fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçti. Patron ise direniş üzerindeki baskısını işçilerin çay ve yemek yapmada kullandığı elektriği keserek gösterdi.

İstanbul Sefaköy'deki **Bayteks** Nakış işçileri 8 saatlik çalışma, sigorta primlerinin aldıkları ücret üzerinden ödenmesi ve atılan arkadaşlarının işe geri alınması talepleri ile **16 Kasım**'da 3 gün üretim durdurarak fabrika içerisinde, 19 Kasım itibarıyla ise de kapı önündeki çadırlarında direnişe başladılar. Patron baskısıyla karşılaşılan işçilere ayrıca polis saldırarak çadırlarını gasp etti.

***

Aralık ayında **Manisa**'nın Soma ilçesindeki İmbat Madencilik'te, işten atılan işçiler **18 Aralık**'ta direnişe başladı. İşçilere jandarma saldırısı sonucu gözaltılar yaşandı.

7 Aralık günü İstanbul **Kartal**'da bulunan **Anadolu**

Adliyesi'nin yemekhanesinde çalışan işçilerin biriken ve ödenmeyen ücretleri için direnişi başladı.

ODTÜ'de çalışan Tez Koop-İş Sendikası üyesi 300'e yakın işçi **4 Aralık** günü başlattıkları grevi 15 Aralık günü prim, zam ve sorumluluk tazminatı kazanımlarıyla sonlandırdılar.

Gebze'deki **Trelleborg** fabrikası işçileri zam talebiyle greve çıktılar. Bir hafta süren grev Petrol-İş Sendikası'nın sözleşme imzalaması ile sonlandı. İşçiler sözleşmenin yetersizliğine ve sendikaya tepkililer.

***

2015 yılını eylem ve direnişlerle geçiren bir başka işçi bölüğü ise Sivas Demir Çelik İşletmeleri'nde (**SİDEMİR**) çalışan işçiler oldu. **Şubat** ayında ücret alacakları için eylemler yapan SİDEMİR işçileri, **Aralık** ayında direnişlerini Çelik-İş Sendikası'nın çatısına taşıdılar. Öfkeli ve kararlı işçiler zorlukla aşağıya indirilebildi. **Kasım** ve **Aralık** aylarında ise işçilerin taleplerine kulak tıkayan Sivas Valisi'ne seslerini duyurmak için yaptıkları eylemlere polis saldırdı.

Nisan 2014'te Bursa ve Aksaray **Sütaş** fabrikalarında direnişe başlayan, defalarca polis saldırısına uğrayan, patron baskısına maruz kalan işçiler 2015 yılı içerisinde sendikal tazminatlarını kazandılar.

Çorlu'daki **Vatan Kablo** fabrikasında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler yaptıkları eylemlerle haklarını aradılar. İşçiler Nisan ayında kendilerini Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu'na (TUSKON) zincirlediler.

Ankara Sincan'daki **Yılmaz Çelik Hasır** işçileri ücret gaspı ve kıdem tazminatlarının ödenmesi için Nisan ayında fabrikada nöbet tutarak direnişe geçtiler.

DİSK/Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenme mücadelesi veren ve işten atma saldırısına karşı işyerleri önünde direnişlerini sürdüren İstanbul Hadımköy'deki **Zet Farma Lojistik** işçileri Mayıs sonunda fabrikalarını işgal ettiler.

Bursa Karacabey'de kurulu **Nestle**'de sendikalaştıkları için işten atılan işçilerin 2014'te başlattıkları direniş 2015'te de sürdü. İşçiler defalarca polis saldırılarına, gözaltılara maruz kaldılar.

2014 Eylül ayında çalıştıkları fabrika kapatılan **AD Demirel** işçileri, gasp edilen ücretleri ve kıdem tazminatlarını alabilmek için Temmuz ayında eylem yaptı. Ankara'da şirketin bahçesine çadır kuran işçiler polis saldırısına uğradı.

Konya'da Hidrolik Makina Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi'nde (**Hidrokon**) çalışırken işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Çerkezköy'deki **Bross Tekstil**'den atılan işçiler, **Grand Hyatt Otel** işçileri, Adana Ceyhan'da kurulu **İlbeyli Beyteks**'te patronun fabrikayı kapatmasının ardından gasp edilen hakları için eyleme geçen DEV-TEKSTİL üyesi işçiler ve Mersin'de liman işçileri de yıl içerisinde direnişe geçen işçilerden oldu.

Sınıf çalışmasının sorunları üzerine

Sınıf çalışmasının deneyimleri ve son olarak geçtiğimiz haftalarda gerçekleşen MİB sempozyumu aynasında, siyasal sınıf çalışmasıyla ilgili bir tartışma yürütülmesi gerekmektedir. Bu tartışma gelecekte güçlü mevziler bırakmasını hedeflediğimiz bütün çalışmalar açısından temel bir yerde durmaktadır.

Konuya girmeden bir örnek vererek başlamak yerinde olacaktır. Tekel işçileri, Sinter işçileri, Renault işçileri için gerçek anlamda kazanım nedir? Hedeflediği ekonomik ya da sendikal hakkı alması bir kazanım mıdır? Kuşkusuz, sınırlı da olsa emeğin korunması anlamında bir kazanımdır. En önemlisi de, hakların mücadele ile kazanılabileceği noktasında önemli bir deneyim elde edilmiştir. Fakat asıl kazanım, bir sınıf bölüğü olarak hareket etmeyi başarmış işçilerin bundan sonra da bir sınıf olarak hareket edebilmesidir. Özellikle öncü işçiler için esas alınması gereken nokta burasıdır. Edindiği deneyimi ve enerjiyi diğer sınıf bölüklerine taşıyabiliyor, yenilerini yaratmak için yeniden ve yeniden deniyorsa ve bu birikim ve enerjiyi sınıf bilinci ile birleştirebiliyorsa, gerçek kazanım elde edilmiştir.

Elbette işçi sınıfı ciddi mücadele süreçlerinden geçerek, engelleri aşıya, zorlukları yaşaya yaşaya öğrenecek, siyasal bilince, en ileri anlamıyla iktidar bilincine partisile kavuşacaktır. Sınıf bölükleri kendiliğinden kendi sınıf siyasetine kavuşamayacağı için, sınıfa ve özellikle hareket halindeki sınıf bölüklerine siyasal bilinci taşımak fazlasıyla önem taşımaktadır. Bir deneyimin, enerjinin sönmülenmesini, eriyip gitmesini istemiyorsak, bu zorunludur.

Düzen emekçilere kendi gündemlerini dayatmakta, onların beyinlerini gerici önyargılarla bulandırmakta, hatta kendi suçlarına ve çürümüşlüğüne ortak etmektedir. Bunu aşmanın yolu işçilerin mücadeleye atılmasından geçmektedir. İşçi direnişleri, grevler, hak arama eylemleri bu yüzden bir okuldur. Sermayeyle/ düzenle karşı karşıya gelen emekçi kitleler gözlerinin önündeki perdeyi yavaş yavaş kaldırmaya başlarlar. Elbette köklü önyargılar bir anda atılamayacak, düzen ideolojilerinin emekçilerin bilincinde yer etmiş kiri-pası varlığını devam ettirecektir. Ama sosyal mücadele sınıfı tutsak eden zincirlerin kırılmasını kolaylaştıracaktır.

Sermaye adına işçileri denetim altında tutan sendika bürokratları, zincirlerin farkına varılmaması için siyasal gündemleri işlemekten geri durmazlar. İşçiler harekete geçtiğinde, bilincin açıldığını, gözler önündeki perdelerin kalkmaya başladığını bildikleri için, kimileri sağdan, kimileri soldan konuşarak, işçi sınıfının bilincine ket vurmaya çalışırlar. Her birisi de, ciddi siyasal sorunları sermayenin değişik kesimlerinin çizgileri üzerinden tartışmaktan geri durmazlar.

MİB sempozyumu

İşçi sınıfını siyasallaştırmanın yolu, siyasal gündemleri an ile birlikte işlemekten, bağlantısını ustalıklı kurmaktan geçmektedir. Tek bir anı tüm süreçlerden soyutlayarak olmasa da, tarihsel ve siyasal

perspektiften birçok yönü ile kopartıp ele alan MİB sempozyumu sunumlarında, bilinçli olmasa da dar bir perspektif sunulmuş, an anda kalmıştır. Genel kabul gören anlayışla, önce dünya gündemleri, sonra Türkiye ve sonra da kendi alanlarına ilişkin konuşmalar yapılmıştır.

Bugün sendika genel kurullarında yapılan konuşmaların çoğu da kendi siyasal çizgilerinin dünyada gerçekleşen olaylarla birlikte anlatımıyla geçiyor. Ancak onlar bunu kendi gerçek gündemlerinden kaçmak için, işçi sınıfını denetim altında tutmak için yapıyorlar. Onlar bunu bilinçli bir şekilde yapıyorlarsa, bizim de bu gündemleri bakışımıza uygun bir biçimde ele almak gibi bir görevimiz var. En küçük bir sorunun dahi diğer sorunlarla, gündemlerle bağını başarıyla kurmak, her vesileyle sınıf bakış açısını ortaya koymak durumundayız.

MİB sempozyumunda metal sürecinin diğer siyasal süreçlerden birçok yönü ile kopuk bir şekilde ele alınması, belli noktalara vurgu yapmak kaygısının bir sonucu olabilir. Ancak bu durum konunun derli toplu ele alınmasının önüne geçmiştir. Metal fırtınası, diğer siyasal süreçlerle bağlantısı kurularak, işçi sınıfının eylemlilik içerisinde ne kadar ilerleyebildiğini gösterebilmek için kazanımların bu anlamda neler olduğunu işaret edilerek ele alınabilmeliydi. Ülke çapına yayılan bir eylemlilik sürecinde dışa vuran mücadele dinamizmi ve enerjisinin nasıl ve hangi koşullarda açığa çıktığı hala çok yönlü olarak ele alınmayı beklemektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyi ne denli geri olursa olsun, mücadelede ciddi ve kalıcı sonuçlar elde edebilmek, sınıf hareketini ileriye taşıyabilmek için, sınıf çalışmasında siyasal gündemleri

işlemek, işçi sınıfının dünyada ve Türkiye'de gelişen olaylara ve gündemlere dair perspektifini ortaya koymak hayati önemdedir. Siyaset sahnesi üzerinden dünyada ve Türkiye'de yaşananların tümü de sınıfsaldır. Burjuvazinin siyasetinin karşısına işçi sınıfı kendi siyasetiyle çıkabilmelidir, bizim hedefimiz budur. Siyasi gelişmelere hangi sınıfın penceresinden bakılıyorsa o sınıfın çıkarlarına göre değerlendirmeler yapılır, o doğrultuda hareket edilir, ettirilir. Bizler işçi sınıfının siyasal çıkarları üzerinden dünyaya bakar, yorumlar, görevlerimizi bu çerçevede ortaya koyarız.

Tüm toplumsal sorunlar ile gündemlerin birbiri ile bağlantısı olduğunu genel planda bilsek, söylem planında bu bağlantıyı kurmakta sorun yaşamamak da, pratikte bunları ustalıklı bir biçimde, sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyini hesaba katarak başarıyla ortaya koymakta zorlanma yaşayabiliyoruz. Siyasal sınıf çalışmasında bu açıdan ustalaşmak gibi bir sorunumuz var.

Türkiye'de işçi ve emekçiler solun/devrimcilerin genel konulara ilişkin düşüncelerini derinlemesine bilmeseler de, onların emekçilerin yanında olduğunun, hakları ve çıkarları için mücadele ettiğinin farkındadırlar. Gün be gün körüklenen önyargılar dahi bunu kıramamıştır. Dolayısıyla, biz kendimizi anlatmadan bizim ne düşündüğümüz belli yönleri ile ortadadır zaten. O zaman yapılması gereken, sınıf cephesinde yaşananlar ile olaylar ve gündemler arasındaki bağın kurulmasını sağlamak, önyargıları bu yolla kırarak sınıfın bilincini geliştirmektir. Bugüne kadarki deneyimlerimiz de göstermiştir ki, bu yapılabildiği ölçüde kalıcı ilişkiler çıkarmak başarılabilmiş, işçi sınıfının siyasal mücadele alanına çekilmesinin ilk imkanları böyle oluşmuştur.

Tekstil işçisi sefalet koşullarına mahkûm değildir...

Grup Toplu Sözleşme sürecinde kazanmak için kenetlenelim!

Tekstil sektöründe grup toplu sözleşme süreci başladı. Grup TİS görüşmelerinde işçileri temsil eden sendikaların sürece dair hiçbir hazırlıkları yok. Patronlarla işbirliği içinde olan sendikacılar “tekstil sektörünün durumu”, “işsizlik tehdidi” “kriz” vb. bahanelerle işçileri sefalet sözleşmesine mahkûm etmeye hazırlanıyorlar. Asgari ücrete yapılacak zam oranını bahane ederek %0 zamma imza atmaya hazırlanıyorlar.

Patronların ve patronlarla işbirliği halindeki sendikacıların bu oyununu bozmak tekstil işçisinin elindedir. Bunun için yapılması gereken fabrikalarda bütün işçileri temsil eden TİS komiteleri oluşturarak sürece müdahale etmektir. TİS komiteleri bütün işçilerin katıldığı toplantılarla toplu sözleşmede yer alması gereken talepleri belirlemeli ve bu talepleri patronlara dayatmalıdır. Fabrikalarda oluşturulacak TİS komitelerinin seçtiği delegelerden Merkezi TİS komitesi oluşturulmalı, patronlarla yapılacak görüşmelerde işçi temsilcilerinin yer alması sağlanmalıdır.

Patronlar ve patronlarla işbirliği içindeki sendikacılar sefalet sözleşmesi imzalamak için baskı ve tehditler savurmaktan geri durmayacaklardır. Patronların saldırılarını bertaraf etmek için TİS komiteleri, fabrikalarda bütün işçilerin katılımıyla eğitim toplantıları yapmalıdır. Patronların ve işbirlikçi sendikacıların tehditlerine karşı üretimden gelen gücün kullanımı başta olmak üzere güçlü bir eylem programı oluşturulmalıdır. Toplu sözleşme sürecinin işçiler adına kazanımla sonuçlanması için, işçi sınıfının örgütlü birliği ve üretimden gelen gücünden başka silahı yoktur.

İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için patronların ve işbirlikçi sendikaların ne dediğine değil haklı ve meşru olana bakılmalıdır. İşçi sınıfının mücadele yasaları rehber alınmalıdır. Bu da patronların ve işbirlikçi sendikacıların koyduğu yasalarla değil Greif işçilerinin yaptığı gibi işçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket etmek demektir. Grup TİS sürecini kazanımla sonuçlandırmak için sözleşmede yer alması gereken temel talepler (tekstil işçisinin kırmızı çizgileri) dışı dış mücadeleyle savunulmalıdır.

Grup TİS sürecindeki kırmızı çizgilerimiz neler olmalı?

Taleplerimizi belirlerken, TİS'in ne vereceğini değil haklı ve meşru olanı ölçü almalıyız. Mevcut sınırlara sıkışmamalı, sınırları aşmanın yollarına bakmalıyız.

1. İnsanca yaşamaya yeterli ücret! (Sendikaların açıkladığı yoksulluk sınırı baz alınmalı) Ücret makası kapatılmalı ücretler insanca yaşamaya yeten ücret baz alınarak eşitlenmelidir. İşkolunda son yıllarda çok büyük kârlar elde edilmesine rağmen tekstil işçilerinin ücretleri yerinde saymıştır. Artık bu gidişata dur demeliyiz.

2. Taşeronluk uygulaması kaldırılmalı, tüm taşeron işçiler kadroya alınmalıdır! Aynı fabrikada

taşeron ve kadrolu işçiler çalışmaktadır. Taşeron işçiler sendikatsız, en ağır şartlara mahkûm edilmektedir. Aynı fabrikada işçilere karşı çifte standart uygulanmaktadır. (Polimer'de olduğu gibi) Patronlar bu durumu kullanarak daha ağır şartlar dayatmaktadır. İşçilerin birliği ve kardeşliği ilkesiyle hareket edilerek bu durum sonlandırılmalıdır.

3. İkramiyeler ve diğer sosyal ödenekler ücretten ayrı ödenmelidir! Gerçek ücret düzeyini gizleyen ve ikramiyeleri fiilen ortadan kaldıran bu uygulama kaldırılmalıdır. Bu uygulamayla patronlar yüksek ücret ödedikleri yanılsaması yaratmaktadırlar.

4. Telafi, denklik gibi esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir.

5. 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! İşçiye kendisi ve ailesi için daha fazla zaman bırakılmalıdır. İşçilerin sosyal ve kültürel aktivitelere katılması ve bireysel gelişimi için zamansal olanak sunulmalıdır.

6. Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili! Kesintisiz hafta sonu tatili insanca yaşamın temel bir kriteridir. Aynı zamanda esnek çalışmaya dur demenin yollarından biridir.

7. Kıdem tazminatı ile ilgili kazanılmış haklara dokunulamaz! Yasal değişikliklere atf yapan ifadelere sözleşmede yer verilmemelidir!

8. Tüm çalışanlara iş güvencesi! Patronlar işçilerin daha fazla ücret almasının önüne geçmek için çeşitli bahanelerle işten atma saldırısını hayata geçiriyorlar. Tekstil işkolunda bu gibi saldırılar sıkça yaşanıyor. Fabrikayı kaçırma, üretimi fasona verme vb. gibi uygulamalarla mücadeleyle kazanılmış haklar ortadan kaldırılıyor. Bunun için keyfi işten atmaların önü toplu sözleşme ile alınmalıdır.

9. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemler alınmalıdır!

10. Grup TİS süreci 2 yıla indirilmelidir. 3 yıl ve daha fazla süreyle imzalanan toplu sözleşmelerde işçi ücretleri ve diğer sosyal haklarda ciddi kayıplar yaşanmaktadır. Bu kayıpların önüne geçmek için sözleşme süreleri kısaltılmalıdır. En uzun sözleşme süreci 2 yıl olmalıdır. Bu süre daha da kısaltılmalıdır.

Bu talepleri içermeyen taslaklar tekstil işçilerinin beklentilerine yanıt veremez. Tekstil işçisi arkadaşlarımızı bu talepler etrafında kenetlenmeye, toplu sözleşmenin bu talepler temel alınarak hazırlanması ve imzalanması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası

“CMS Jant ‘bir güven müessesesi’ midir?”

18 aydır CMS Jant İzmir Gaziemir fabrikasında çalışıyorum. Sürekli psikolojik baskı, hakaret ve küfüre kadar varabilen çalışma koşulları vardı. Bununla kalsa iyi, metal eritme ocaklarından çıkan duman (silisyum dolu) ciğerlerimizi bayram yerine çeviriyordu. İşyerinde örgütlü sendikaya (Türk Metal Sendikası) durumu bildirsek de nafile, sermaye sahibinin filtre sistemi kurması pahalı, işçinin sağlığı ise daha ucuz. 06.10.2015 tarihinde vardiya amiri şahsıma küfür etti. Bu durumu genel müdürlere ve sendikaya bildirmeme rağmen hiçbir şey yapmadılar. Sanki olağan bir durummuş gibi karşılandı. Vardiyam değiştirilerek kaynak operatörü iken, daha ağır iş olan kalıp toplamaya verdiler.

Psikolojik baskı yaptıkları diğer arkadaşımız istifa edince yeter artık diyerek, hakkımızı arayabileceklerini düşündüğümüz Birleşik Metal İş Sendikası'na geçtik, üç arkadaşla beraber. Raporlu olduğum gün beni işten çıkardılar, diğer arkadaşımın ise bölümünü değiştirmeye çalıştılar. Raporlu iken herhangi bir bildirim yapmadan işten çıkarmaları iş ahlakına ve şirket vizyonlarında söyledikleri “CMS bir güven müessesesidir” kavramlarına aykırı düşmez mi? Yine şirket sloganlarında söylenen “CMS ben değil biz diyenlerin yeridir” kavramına aykırı değil midir?

Anladığım kadarıyla halkayı son ölçüsüne kadar sıkıp, içinde kalan çalışanına ‘özde çalışmamız’ dışında kalana ise ‘sözde çalışmamız’ fikri var. Bu da işverenin işçisine düşman bakışı attığını göstermez mi? Yoksa sloganlarında “hümanist yaklaşım” bulunan vizyon sahibi işveren bize yalan mı söylüyor, yoksa gerçek yüzünü göstermiyor mu? Bu sloganları metafor haline getirmiş saygın bir şirketin işçisini bu şekilde işten çıkartması caiz midir? Maaş ve alacaklarımızı (kıdem, ihbar tazminatı, aylık maaşım, izin günleri vs.) vermeden, bir açıklama yapmadan, güvenliklere “içeri almayın” talimatı verip güvenlik şefi tarafından ‘iş akdimin sona erdiğini’ bildirmeleri hak mıdır? Ben ve arkadaşlarımız anayasal hakkımızı kullandık, adil bir çalışma ortamı istedik.

Hatalı çıkan jantı fark eden yöneticiler, konu işçi hakkına gelince neden böyle yaparlar anlamak çok güç. Direne direne kazanacağız, her türlü meşru hakkımızı kullanacağız, zafer direnen emekçinin olacak.

Mehmet Faruk Türker (İşten atılan CMS işçisi)

“Adliye işçilerinin onurlu direnişini destekliyoruz!”

Anadolu Adliyesi'nde yaşanan direniş üzerine, sürecin takipçisi olan ÇHD'li avukatlarla konuştuk.

- Kartal'daki Anadolu Adliyesi işçileri 4 Aralık'tan bu yana direnişte. Siz ilk günden beri direnişi takip ediyorsunuz? Direniş nasıl başladı?

- Bildiğiniz üzere direniş 4 Aralık Cuma sabahı başlıyor. Biz de o sabah haber alınca, Adliyeye geçip ÇHD olarak direnişi desteklediğimizi, her türlü desteği sunmaya hazır olduğumuzu ilettik. İşçiler 2 aydır ücretlerini alamadıklarını, firma yetkililerinin kendilerini 'ödemeyi şu gün yapacağız bu gün yapacağız diye' oyaladıklarını, bu yüzden ücretleri ödeninceye kadar çalışmayacaklarını ilettiler. Hızlıca organize olup yemekhane-kafeterya ve çay ocaklarında çalışan hemen hemen tüm işçiler o sabah iş durdurup, adliye girişi önünde direnişe geçiyorlar.

İlk gün işçilerden, Büro Emekçileri Sendikası, Kartal Hukukçular Derneği ile Derneğimizden oluşan heyet sorumlu Cumhuriyet Başsavcı Vekili ile görüşüp ücretlerin ödenmesini talep ediyor. Ancak sorunu çözen değil, sorumluluğu kabul etmeyen bir yaklaşımla karşılaşıyor.

- **Başsavcı Vekili nasıl bir yaklaşım sergiliyor?**

- Başsavcı Vekili Adliye'deki yemekhane-kafeterya ve çay ocaklarını kiraya verdiklerini, ücretleri ödemeyen işçilerin de kiracıya bağlı olarak çalıştıklarını, adliye personelinin yediği yemek karşılığında her ayın 15'inde kiracı firmaya hakediş ödemesi yaptıklarını, 130.000 ila 180.000 arasında değişkenlik gösteren bu hakediş tutarını firmaya ödememeleri için işçilerin hemen mahkemeye başvurup karar getirmeleri gerektiğini, ücretlerin ödenmesi için firma yetkililerine ulaşacaklarını ancak bunun dışında ellerinden bir şey gelmediğini ifade ediyor.

- **Bu kira meselesini biraz açar mısınız...**

- Şöyle. Anadolu adliyesi 5 ana bloktan oluşan büyük bir yapı. İçinde yemekhane-kafeterya ve çay ocakları gibi yiyecek-içecek ihtiyaçları için ayrılmış yerler de bulunmaktadır. Başsavcılık, bu yerlerin tümünün kira bedeli karşılığında işçileri çalıştıran firma ile kira sözleşmesi yapıyor. Bizler bu sözleşmeyi biliyorduk. Adı kira sözleşmesi, sözleşmenin diğer hükümleri tümüyle Hizmet Alım Sözleşmesi niteliğinde.

Görünüşte kira, gerçekte hizmet alımı ilişkisi mevcut. Sözleşmede, personellere satılacak çay ücretine, gerek hakim-savcı gerekse personel yemekhanesinde çıkacak yemek çeşidine, menü bilgisine, işçilerin kılık kıyafetine, istenilmeyen işçilerin işten çıkartılmasına kadar varan bir dizi düzenleme yer almakta. Yani Başsavcılık ile firma arasında, taşeronluk ilişkisi var. Bizim ta en başından beri değerlendirmemiz bu yönde oldu. İşçilere de bunu anlattık, Başsavcılığa yazılı başvuru yapalım, ücretlerin ödenmesini isteyelim, hakedişin doğrudan işçilerin hesabına aktarılmasını isteyelim, bunun için Mahkeme kararına da gerek yok, ödemek zorundalar dedik. Bu

önergelerimiz kabul gördü.

- **Başvuruları yaptınız herhalde. Ne sonuç çıktı?**

- İşçilerin alacaklı olduğu ücret tutarlarını da içerir şekilde direnişteki 134 işçi için ayrı ayrı dilekçe hazırladık. İşçilere imzalatıp, direnişin ikinci günü Başsavcılığa ilettik. Yine mahkemeden karar getirmemizi istediler. Karar getirmeyeceğimizi, buna ihtiyaç olmadığını, tüm ücret alacaklarından Başsavcılığın da sorumlu olduğunu belirtip dilekçelerimizi verdik. Bir gün sonra dönüş yapıp, firmadan muvaffakatname aldık, hakedişi 15 Aralık'ta ücret alacağına mahsuben doğrudan işçilerin banka hesabına aktaracağız diyordu Başsavcılık. Israr sonuç vermişti. Mahkeme kapılarında dolaşmadan sonuç alabildik. 134 işçinin iki aylık toplam ücret alacağı 350.000 TL civarında idi. Böylelikle, ücretlerinin yarısına yakınının ödenmesi sağlandı.

- **Başsavcılık bu ödemeleri yaptı mı?**

- Evet 15 Aralık'ta işçilerin banka hesabına gönderdi bu paraları.

- **Peki, başka ne tür girişimlerde bulunuldu ücretlerin ödenmesi için?**

- Fiili meşru mücadele hattı üzerinden kararlar alındı. Öncelikle, yemekhane-kafeterya ve çay ocaklarının işlememesi gerekiyordu. Direnişin ikinci gününde taşeron firma başka yerde hazırlattığı yemekleri yine dışarıdan getirdiği işçiler eliyle dağıtmaya çalıştı. Direnişteki işçiler hep birlikte yemekhaneye girerek bu girişimi teşhir ettiler. Başta BES üyesi memurlar, Yarsav ve Yargıçlar Sendikası bu girişimi boşa çıkardı. Yemekhaneye gidenleri geri çevirdiler. İşçilere desteklerini açıklayıp talepleri karşılanıncaya kadar yemek yemeyeceklerini belirttiler. Bu müthiş bir moral kazandı direnişe. O günden

sonra da bu yönlü bir girişim olmadı, taşeron firma yetkililerinden kimse de ortalıkta gözüküyordu artık. Başsavcılık ile yapılan sonraki görüşmelerden de sonuç alınamıyordu. Öyleyse kendimiz üretip kendimiz satalım, ücretlerimizi bu şekilde alalım fikri çıktı. BES en başından beri bu direnişin bir parçasıydı. Bu fikir de onlardan gelmişti. Bu heyecan vericiydi. Biz de destek verdik bu öneriye. Ancak, sendika buna karşı çıktı.

- **Hangi sendika?**

- Direnişin ikinci günü, Dev Turizm İş Sendikası gelip işçileri üye yapmaya başladı. Biraz garip bir başlangıçtı. Direnişin içinde olan öznelere bilgisi dışında ilişkilene başlattılar. Hazırlık aşaması olmadan, üyelik ilişkisi ile başlayan örgütlenme girişimi diyelim. Nihayetinde işçilerin sendikalı olması, bunun da DİSK'te gerçekleşmesi ileri bir kazanım hiç kuşkusuz. Ne var ki, işçilerin patronsuz üretim yapıp ücretlerini alma fikrine karşı çıktılar.

Bizler, işçilerin başlarında patron olmaksızın, kafeterya ve çay ocaklarının başına geçip kendi tedarik ettikleri yiyecek ve çayları satıp, elde ettiği günlük ciroyu kendi aralarında paylaşmasının müthiş bir politik kazanım olacağını, işçilerin bu tecrübeyi edinmesinden mahrum bırakılmaması gerektiğini belirttik. Böylece, o günlerde konuşulan yeni ihale ile gelecek firmayı işçilerin ocaklarının başında karşılayacaklar iş güvencesini pekiştirecekler, işyerinde devamlılığı sağlayacaklardı. Üstelik 10 gün gibi bir sürede bütün ücret alacaklarını da bu yolla almış olacaklardı. Dev Turizm İş ise işçilerin bir kısmının (çoğunluğunun) çay ocaklarını işletmek için içeri girmesi halinde, bunun hukuksal sıkıntılar da doğurabileceğini, adliye girişinde süren direnişin zayıflayacağını, içeri giren işçilerle bağlantılarının kopacağını söyleyip bu öneriyi reddettiler. Her gün direnişin günlük değerlendirmesi yapılıyordu.

Fikirler burada tartışılıp karara bağlanıyordu. Bu fikir o toplantıda konuşulduğunda, işçilerden gayet olumlu tepkiler gelmişti. Toplantıdaki direniş destek veren hakim ve savcılar da patronsuz üretime destek veriyor, heyecan duyuyorlardı. Üstelik, bu konu Başsavcılığa aktarıldığında Başsavcılık böyle bir uygulamaya karşı bir işlem yapmayacağını, kolluğu da devreye sokmayacağını iletmış olduğu halde sendika tutumundan vazgeçmedi. Böyle bir ironik durum da oluştu.

Sendika, direnişin bileşenlerinden habersiz, hemen ertesi sabah işçileri Notere götürüp, kendi belirledikleri avukatlara vekaletname aldılar. Uzun sürecek, direnişin fiili yönünü kırarak, pahalı ve verimsiz bir yol olan dava yolunu seçtiler. O günkü değerlendirme toplantısında, BES ve ÇHD olarak, direnişin sürdürülme yöntemi ile ilgili sendika ile fikir ayrılığında olduğumuzu açıkça işçilerle de paylaştık. Şunu söyledik: “Siz bugüne kadar direniş boyunca, “Hakim ve Savcılar Burada Adalet Nerede” diye slogan atıyorsunuz. Bu çok anlamlı, adalete erişimi şekli yöntemlere indirgeyen zihniyete karşı çıkışı ifade ediyor. Adalet talebini zaten burada – Adliye’de- dile getiriyorsunuz, ille de parasını verip dosya mı açmak gerekiyor. Bizi icra-mahkeme yollarına havale eden anlayışla mücadele edelim. Bu yolu da işletelim diyorsak birkaç işçi üzerinden yapmayı önerdik ama sendika herkesten vekaletname toplama yolunu seçti” diye ifade ettik.

Daha ilk günden, Başsavcılık ile taşeron arasında kira değil hizmet alım ilişkisi olduğunu, dolayısıyla ücret ve diğer tüm borçlardan Başsavcılık’ın sorumlu olduğunu haklılığımızdan gelen güçle kabul ettirelim dedik. Bundan sonra da taşeron getirilmesin, işçiler doğrudan Başsavcılık’a bağlı olarak çalıştırılın diyorduk. Sendika da aynı taleplerde bulunuyordu ama mahkeme kararları olmadan bu sonucu elde edemeyiz diyorlardı. İşçileri icra-mahkeme yollarına hapsedtiler. Hala ücretlerini alabilmiş değiller. Bu tartışmalar yaşandığında direniş 10. günündeydi. Bu şekilde işçiler çay ocaklarını kendileri işletip kazancını da kendi aralarında paylaşmış olsalardı ücret alacaklarını da bugüne kadar çoktan almış olacaktı.

- Bugünlerdeki durum nedir?

- Vekalet alan avukatlar taşeron firma hakkında haciz yollarına başvurmuşlar, henüz ödeme alınamamış. Başsavcılık birkaç aylığına bu işleri yeni bir taşeronla vermiş. Yeni denildiğine bakmayın. Bundan bir önceki taşeronla veriliyor iş. Üstelik o taşeron da işçilerin ücretlerini ödemiş, işçiler iş durdurmuş, protokol ile sorun çözüldükten sonra işçiler işbaşı yapmıştı. Daha sonra da firmanın sözleşmesini feshetmişti Başsavcılık. O süreci de takip etmiştik. Aslında bugün işçilerin iş durdurup direnişe geçmeleri 1 yıl önceki o direnişin meşruluk yarattığı bilincin sonucudur. Bugünkü işçilerin bir kısmı o dönem direnişte yer almış olanlar.

Tekrar sorunuza dönecek olursak; İşçilerin 25-30 kadarını yeni taşeronun işe almayacağı konuşuluyor. Belli ki, sendikal düşmanlıkla yapıyor bunu. İşçiler patronun bu tutumuna tok bir cevap verirse ancak sendikaları ile birlikte orada kalabilecektir. Geline noktada bundan vazgeçmemeleri gerekmektedir.

- Son bir şey söylemek ister misiniz?

- Adliye işçilerinin onurlu direnişini destekliyor, bugün olmazsa yarın mutlaka kazanacaklarını biliyoruz. ÇHD, bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da hak mücadelesi veren işçi sınıfı ile dayanışmasını sürdürmektedir.

Adliyede direniş 3. haftasında

İstanbul Kartal’daki Anadolu Adliyesi’nde 3 aya yakın süredir ücretlerini alamadıkları ve güvenceli iş talebi için 4 Aralık’ta eylemlere başlayan taşeron işçilerinin direnişi iki haftayı geride bıraktı.

16 Aralık Çarşamba günü işçilerin eski şirketi Mehmet Fevzi Siverek’in (MFS) yeni şirket olarak ihaleyi almaya çalıştığı ve yemekhaneye gelerek işçilerle konuştuğu öğrenildi. Sözleşmeye işçilerin ücretleri ödenmediği takdirde şirkete her ayın 15’inde devlet tarafından ödenen hak edişleri işçilere ödeyeceği maddesi ekletilmeye çalışıldı. Fakat tekrar gelen eski patronun ‘2 aylık deneme süresi’ gibi bir maddenin ekleneceğini duyurması üzerine işçiler tepki göstererek iş güvencesini tehlikeye atan ve 2 aylık deneme süresinde direnişe çıkan işçilerin atılmaması için bu maddenin kabul edilmemesi için çabaladılar.

17 Aralık Perşembe günü evlerinden getirdikleri yiyeceklerle kahvaltı eden işçiler tekrar kapı önüne inerek direnişlerine devam ettiler. Öğlen saatlerinde DİSK Genç-Sen Öğrenci Gençlik Sendikası ve KESK Eğitim Sen İstanbul 5 No’lu Şube işçilere dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Konuşma ve halaylarla direniş devam ederken her ayın 15’inde ödenen hak edişler için işçilerin hesaplarına 688 TL yattığı öğrenildi. Direnişe çıkamayıp içeride çalışmaya devam eden işçilere de aynı paranın yattığı öğrenildi.

Öğleden sonra ise İstanbul Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığı’na yazılan dilekçelerde; hak edişlerden yatırılan 688 TL olduğu fakat halen geri kalan ücretlerin alınamadığı dile getirildi. Yeni gelen MFS şirketinden söz edilen dilekçede işçilerin son durumu aktarıldı. Dilekçe işçiler tarafından imzalanıp Sosyal İşler Müdürlüğü’ne götürüldü.

21 Aralık Pazartesi günü işçiler yine Anadolu Adliyesi C Blok girişi kapısı önünde bir araya geldi. Hasan Ferit Gedik davasının görülmesi gerekçesiyle işçilerin adliyeye girişleri engellendi.

İşçilerin ücretlerini gasp eden ve adliyeye de kira borcu bulunan taşeron şirket Evrensel AŞ ile sözleşmeyi fesheden savcılık, işçilerin tüm ücretlerinin yatırılması, işe toplu bir şekilde devam etme ve güvenceye alınma taleplerine karşılık hakedişler dışında bir şey yapamayacaklarını iletti.

Son olarak eski taşeron şirket MFS müdürü adliyeye gelmiş ve başka bir taşeron şirket üzerinden yeni yılda çay ocakları ve yemekhane işletmesi için

talip olmuştu. Sabah bekleyişlerini sürdüren işçiler de hiçbir yasal dayanağı olmayan MFS’nin adliyeye girerken kendilerinin girişinin engellenmesine, savcılığın üç haftadır toplu bir şekilde adliye önünde beklemelerine rağmen hala bu sorunu çözmeyp MFS ile masaya oturmasına tepki gösterdiler.

Huzursuzlukların baş gösterdiği işçiler Devrimci Turizm-İş’ten açıklama istediler. Sendikadan bir temsilcinin konuşması karşısında bir işçi savcılığın “sendikalı işçi istemem” söylemlerinin dolaşması nedeniyle “sendika yüzünden işsiz kaldık” diyerek sendikaya “yol gösterin” dedi. Konuşmalar üzerine kimi işçilerden “biz yeni iş arayacağız” diyenler oldu.

Akşam saatlerinde YARSAV ve Yargıçlar Sendikası ile BES yöneticileri bir görüşme gerçekleştirdi. BES yöneticileri hakim odasına girdiğinde yeni firma AK-ER’in temsilcisi olduğunu söyleyen Mehmet Fevzi Siverek’in de odada olduğunu gördüler. MFS deneme süresinde ve bazı işçilerin işe alınmamasında ısrar etti. 5-6 işçiyi çıkaracağını söyledi. Hakim ve savcılar sorunun çözümü için MFS ile birlikte başsavcılığa görüşme talebinde bulundular. Görüşmelerde işçilerin yüzde 30’unun işe alınmak istenmediği açığa çıktı.

23 Aralık Çarşamba günü işçilerin işten atma tehditlerine karşı yaptıkları eyleme Dev Turizm-İş, YARSAV, Yargıçlar Sendikası, Tüm Bel Sen, Haber Sen, Eğitim Sen 5 No’lu Şube ve BES destek verdi.

Eylemde, işçiler, başsavcının söylemine göre direnişteki işçilerin yüzde 30’unun işe alınmamasına ve eski taşeron MFS’nin yeni bir isimle tekrar çay ocakları ve yemekhane ihalesini almasına tepki gösterdi. Açıklamada işçilerin karşılaştıkları hak gaspları anlatılarak “Burada 32 kişi seçilerek haklarını arayan insanları özellikle kamera tespiti ile işten atmışlardır” denildi.

BES adına söz alan Taylan Özgür Tekmil ise Anadolu Adliyesi kurulduğundan beri taşeron işçilerinin ücretlerinin ödenmediğini belirterek BES olarak bu mücadelenin içinde, yanında olmaya devam edeceklerini söyledi. Eğitim Sen, Yargıçlar Sendikası ve Genç-Sen adına da konuşmalar yapıldı.

Eylemin sonunda, adliyedeki 10 işçi iş bırakarak eylemdeki arkadaşlarının yanına geldi. İş bırakan işçiler sloganlarla karşılanırken, direnişçi işçiler sınıf kardeşleriyle kucaklaştı.

NATO: Bir saldırı, savaş

NATO temelde uluslararası bir savaş ve iç savaş örgütüdür, onun en temel özelliği, temel varlık koşulu budur. Bunun yanı sıra o, aynı zamanda, batılı emperyalistler arasındaki ilişkileri düzenlemenin, çelişkileri kontrol altında tutmanın ve çıkarları uzlaştırmanın bir aracıdır, özellikle de örgütün patronu Amerikan emperyalizmi payına, bu onun ikinci temel özelliğidir. NATO'nun bu iki temel özelliği üzerinde durmuş bulunuyoruz. Şimdi de özellikle gelinen yerde kendini gösteren bir başka özelliği ya da işlevi üzerinde durmamız gerekiyor.

NATO ABD emperyalizminin elinde, kendi denetimindeki emperyalist ittifak dışında kalan ülkelere karşı da önemli bir güç, araç ve mevzi durumunda. Kuşkusuz bu özelliği bir bakıma NATO'nun çıkışında var; sonuçta NATO, devrimci sınıf ve halk hareketlerinin yanı sıra temelde Sovyetler Birliği liderliğindeki sosyalist kampa karşı kurulmuş karşı-devrimci bir örgüt. Fakat yine de burada sistem karşıtı olan ya da hiç değilse başlangıçta bu niteliği taşıyan ülkeler söz konusu. Oysa bugünün dünyasında bu konum ve nitelikte ülkeler yok artık.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku dağıldığından ve devrimci sınıf ve kitle hareketleri geri plana düştüğünden beri NATO kendine yeni bir işlev tanımlamakta ve bunu da denetim dışı her türlü devletin ya da hareketin üstesinde gelmek olarak somutlamaktadır. Aslında sorunun bu yanı, dünya polisliği olarak saptanan bu yeni rol üzerinde de yeterince durmuş bulunuyoruz. Fakat bu aynı misyonunun bugünkü ilişkiler ve güç dengeleri içinde biraz geri planda kalan bir önemli yönü daha var ki, bunun üzerinde de ayrıca durmamız gerekiyor.

Bugün Rusya ve Çin gibi emperyalist dünya rekabetinde belli bir yeri bulunan ülkeler, batı emperyalizmiyle ilişkilerini görünürde işbirliği içinde götürüyor görünseler bile, gerçekte özellikle ABD emperyalizmi ile ciddi sorunlar yaşamaktadırlar ve bu sorunlar gün geçtikçe kendini daha açık biçimde dışa da vurmaktadır. NATO kendini dünya polisi olarak ögütlerken, İran türü olaylara müdahale hakkını kendisi için sözde hukuki bir zemin haline getirirken, bunu aynı zamanda Çin'e ve Rusya'ya karşı da bir tavır olarak da geliştiriyor, bunu önemle akılda tutmak gerekir. Yani NATO'nun gerçek patronu durumundaki ABD emperyalizmi, Batılı müttefiklerini bu örgüt üzerinden kontrol altına almakla kalmıyor, buradan oluşmuş birliği ve yaklaşımı öteki emperyalist mihrakların karşısına da çıkarıyor.

Bunun hedefi durumundaki büyük devletler de bunun farkında. NATO'nun kendini batı emperyalizminin dünya polisi olarak yeniden yapılandırmasına paralel olarak, Rusya ve Çin'in de kendi aralarında sıkı biçimde yakınlaşmalar ve Asya üzerinden kendi karşı ittifaklarını kurma

NATO Türkiye'de sorunsuz bir varlığa ve icraata sahip. Üsleriyle bölge halklarına karşı, kontr-gerillasıyla Türkiye'nin ilerici-devrimci güçlerine karşı. 50 yıldır ve hala da bu böyle. Ürkiyeli devrimciler için bu kısmını, sorunun bu yanını çok iyi bilmek ve gözetmek durumundayız.

roluna gitmeleri boşuna değil. Sonuçta Rusya-Çin eksenli Şangay İşbirliği Örgütü bu amaca dayalı bir çıkış. Emperyalist batı ittifakına Asya üzerinde verilmiş bir yanıt bu.

NATO'nun Rusya ile ilişkilerinin somut seyri ve bugünkü biçimi de bu gerçeği doğruluyor. ABD emperyalizmi bir taraftan NATO genişlemesi üzerinden Rusya'yı kuşatıp kısıp alırken, öte yandan onu özel bir statü ile NATO'ya yakınlaştırmaya ve böylece yatıştırmaya çalışıyor. Geçmişteki 19 + 1, son genişlemeden sonraki 26 + 1 formülleri buna hizmet ediyor. Fakat bunlar geçici ve aldatici çözümler. Taraflar birbirlerinin konumunu ve niyetlerini gerçekte çok iyi biliyor. Rusya'nın NATO'yla 26 + 1 formülü üzerinden,

güya bir tür 27. üye olarak sürdürdüğü ilişkiler, halklara karşı emperyalistler arası karşı devrimci bir işbirliğine hizmet ediyor, fakat NATO ile Rusya arasındaki sorunlara kalıcı bir çözüm getiremiyor. Rusya, NATO genişlemesiyle adım adım kuşatılıyor ve Rusya'nın bugünkü yöneticileri de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. 26 + 1 formülü ya da özel statülü üyelik türünden sözde çözümlerle taraflar birbirini oyalıyor, ama olup bitenin gerçek anlamını da çok iyi bilerek yanına hazırlıyor.

İran sorununun bugün aynı zamanda Amerikan emperyalizm ile Çin ve Rusya arasında bir çekişme konusu olması, bu çerçevede çok şey anlatıyor. İran, emperyalistlerin gözünde her şeyden önce petrol ve

ş ve iç savaş örgütü - 3

H. Fırat

(NATO'nun Riga Zirvesi vesilesiyle
Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

doğalgaz demektir, aynı zamanda petrol ve doğalgaz yollarının kesiştiği ya da ekonomik olabildiği bir coğrafi konum demektir. Çin ekonomisi bugün dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisidir ve giderek kendini gösteren temel önemde sorunu enerji, yani somut olarak petroldür. Bu çerçevede Çin, geleceğin enerji ihtiyacını bugünden güvence altına alabilmek için, dünyanın dört bir tarafında etkin bir çaba içerisinde. Afrika ülkeleri ile kurduğu çok yakın ilişkilerin gerisinde her şeyden önce bu var. Nijerya'ya, birtakım başka ülkelere milyarlarca doları bulan yatırımlar yapıyor ve bunun gerisinde, yineliyorum, büyüyen ekonomisinin enerji ihtiyacını şimdiden güvenceye almak var. İran köklü bir devlet geleneğine, dolayısıyla diplomasi yeteneğine sahip bir ülke olarak, buradaki ihtiyacı, dolayısıyla buradaki çelişkiyi görüyor ve bunu kendi manevra alanını genişletmek için kullanıyor. Çok önemli bir rafinerisinin %50 hissesini çok yakın bir zamanda Çin'e satması bu politikanın bir ürünü. Bunu bilerek yapıyor, bu yolla petrol silahını Amerikan emperyalizminin hoyratça tehditlerine karşı kullanarak

kendi manevra alanını genişletiyor. Çin'in, Rusya'nın iştahını kabartarak, onların kendisine yönelebilecek bir müdahaleye bir biçimde karşı çıkmasını kolaylaştırmaya çalışıyor.

Kuşkusuz ABD'nin de buna karşı çok yönlü hamlelerle, kendi Batılı müttefiklerini farklı platformlar üzerinden ve bu kapsamda aynı zamanda NATO üzerinden İran'ın, İran üzerinden Rusya ve Çin'in karşısına çıkarıyor, daha doğrusu çıkarmaya çalışıyor. Son Riga Zirvesi'nde yayınlanan yeni belgede nükleer silah edinme çabalarının dolaysız tehdit ilan edilmesi ve NATO'nun dünya jandarmalığını öteki bazı tehditler yanında aynı zamanda bunun üzerinden tanımlaması bunu anlatıyor. NATO'nun bugünkü işlevi değerlendirilirken, giderek ön plana çıkan bu rolünü de göz önünde bulundurmak gerekir. NATO'nun adeta Rusya'yı dört koldan kuşatmak olarak ilerleyen Avrupa'daki genişleme sürecine, yansısı bu genişlemeyi dünyanın öteki bölgelerine, Kuzay Afrika şeridinden uzak Asya'ya ve Avusturalya'ya kadar yayma çabasına aynı zamanda buradan bakmak gerekir.

Bundan 5-6 yıl önce, Rusya'nın NATO'ya üyeliği üzerine yapılan tartışmalar sırasında, Henry Kissinger'ın, ama bu NATO'nun işlevinin boşa çıkarılması, böylece örgütün bitişi olur, derken anlatmaya çalıştığı da buydu. NATO ABD emperyalizminin elinde aynı zamanda öteki emperyalist güçlere karşı önemli bir ittifak gücü olamayacaksa onun ne anlamı kalır ki demek istiyordu Kissinger.

NATO bugünkü genişlemiş haliyle 26 ülkeyi içeriyor. Bunlar ABD ve Kanada dışında henüz yalnızca Avrupa ülkeleri. Doğu Avrupa ülkelerinin önemli bir bölümü alındı, ötekiler ise sırada. Hırvatistan, Arnavutluk ve Makedonya sıradakiler, 2008 yılında üye olarak alınacaklar ve buna bugünden kesin gözüyle bakılıyor. Ardından sırada Balkanlar'ın geriye kalan son 3 ülkesi, Sırbistan, Karadağ ve Bosna-Hersek var, onlar da alınacaktır, alınmaması için ortada bir neden bulunmuyor.

Öte yandan Ukrayna ile Gürcistan var. ABD'nin tam denetimindeki Gürcistan zaten başvurmuş bulunuyor. NATO'nun kendisine kalsa Ukrayna'yı da ittifak bünyesine hemen alacak, nitekim doğrultuda belirgin bir yönelim de var. Fakat bir yandan Rusya'nın sert muhalefeti, öte yandan Ukrayna'nın bir bölümünün karşıtlığı, bu süreci sancılı hale getirmiş durumda. Sonuçta NATO, NATO üzerinden de daha çok ABD emperyalizmi, Rusya'yı işte böyle çemberin içine almış bulunuyor. Ukrayna'da halen bir zorlanma var, ama süreç de ilerliyor. Acele etmiyor NATO şefleri ama hedefte Ukrayna ve Gürcistan'ı almak var kesinlikle. Sırada Azerbeycan da var; Azeri işbirlikçiler buna dünden hevesli, üyelik için başvurmuş da bulunuyorlar. Rusya'nın sert muhalefetine yatıştırıcı bir çare bulunabilirse onun da önü açılacak. Halen fiili işbirliği Gürcistan'ın yanı sıra bu ülkeyle de hayli ilerlemiş durumda. Böylece Rusya tam bir kuşatmanın içine alınmaya çalışılıyor ve Rusya da bunu bütün açıklığıyla görüyor, biliyor ve karşı önlemler geliştiriyor.

Ama mesele bundan da ibaret değil, daha bir de Kuzey Afrika yayı var. Fas'tan ve Moritanya'dan başlıyor, Cezayir, Tunus, Mısır, Ürdün ve elbette ki İsrail'e kadar uzanıyor. Bu ülkelerle de "Akdeniz Diyalogu" adı altında kurumlaşmış ilişkiler geliştirmeye yönelik bir perspektif ve fiili hazırlık var.

NATO başından itibaren İsrail'in, yani siyonizmin hizmetinde bir örgüt. Tersinden de İsrail, fiilen emperyalist NATO ittifakının Ortadoğu'daki kolu ve vurucu gücü durumunda. Burada resmi üyeliğin bir önemi yok, bir gereği de yok, zira bu yarardan çok büyük zararlar getirebilecek bir sonuç olur, emperyalist ittifak payına. Bütün bir Batı emperyalizmi, artı bütün bir NATO aygıtı, zaten her zaman İsrail'in hizmetinde ve elbette ki İsrail de onların. Aradaki işbirliği her açıdan ve tam, yani yüzde yüz boyutlarda. Fakat şimdilerde "Akdeniz Diyalogu"

adı altında daha açık ve kurumlaşmış ilişkilerin de yolu hazırlanıyor. Buna Kuzey Afrika yayındaki tüm işbirlikçi Arap ülkeler ve Ürdün de dahil edilerek.

Bitmedi, daha bunun bir de uzak Asya'sı ve Avustralya'sı var. Japonya, Güney Kore, Avustralya ve Yeni Zelanda, bu çerçevede ayrıca müttefik ilan edilmiş durumdadır. Bunların NATO'ya alınması sorunu da tartışılıyor. Böylece karşımıza kıtalar arası bir örgüt, beş kıtaya yayılmış haliyle bir NATO örgütlenmesi çıkıyor. Demek oluyor ki emperyalist ittifak örgütü sadece müdahale alanını küreselleştirmekle kalmıyor, ittifakların bileşimini de paralel olarak küreselleştiriyor. Bu da bir başka yeni durum.

Ama yine de bu yenilikleri fazla abartmamız gerekmiyor. Zira gerçekte burada esasa ilişkin bir yenilik yok. Güç fiili planda geçmişten bugüne aynı güç aslında, sadece bunlara daha resmi biçimler veriyor. Avustralya ve Yeni Zelanda, Güney Kore ve Japonya, her zaman Batı emperyalizminin ittifakının bir parçası ve tam olarak hizmetindeydiler. Kaldı ki dünyada NATO bir tane de değildi o zamanlar. Güney Doğu Asya'da SEATO vardı ve bir tür Güney Doğu Asya NATO'su olarak biliniyor, böyle kabul ediliyordu. Nitekim üye bileşimi de bunu tanıklık ediyordu. Örgütün coğrafyası Güney Doğu Asya idi ama üyeleri arasında başta ABD olmak üzere İngiltere ve Fransa gibi batılı en büyük emperyalist devletler yer alıyordu. Filipinler, Tayland ve Pakistan'ın yanı sıra şimdi yeni NATO adayları arasında isimleri geçen Avustralya ve Yeni Zelanda bu örgütün, bu örgüt üzerinden de gerçekte NATO'nun üyesi idiler.

Bir de bir zamanların CENTO'su vardı, Ortadoğu NATO'su, ya da aynı anlama gelmek üzere NATO'nun Ortadoğu kanadı ya da ayağı işlevini gören. Ortadoğu halklarının direnişi CENTO'yu boşa çıkardı kuşkusuz, o da SEATO gibi tarih olalı çok oldu. Ünlü Bağdat Paketi olarak kurulmuştu, Bağdat düşünce CENTO'ya dönüştü, İran Devrimi'nin ardından ise tümünden tarih oldu. Dikkate değer bir durum; SEATO da Vietnam Devrimi'nin ardından tarihe karışmıştı.

Demek istiyorum ki, bugün NATO'nun resmen

dünyanın dört bir tarafına küresel olarak üyeler bakımından da yayılmasının sanıldığı kadar bir haber değeri yok. ABD emperyalizmi zaten küresel çapta kendi emperyalist blokunu savaş sonrası dönemden itibaren çeşitli biçimler içinde örgütlemiş durumdaydı. Japonya ve Güney Kore'de devasa özel askeri varlığı ile, SEATO'yla Güneydoğu Asya'nın göbeğinde... Bağdat Paketi ve CENTO ile Ortadoğu'da. Ek olarak Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün ve elbetteki siyonist İsrail ile yine Ortadoğu'nun bağrında. Türkiye'den sözetmeye ise gerek yok; bir yandan NATO'nun Güneydoğu kanat bekçisi, öte yandan Bağdat Paketi ve ardından CENTO üyesi ve elbette başta İsrail olmak üzere bölgedeki tüm Amerikancı rejimlerle en sıkı fıkı ilişkilerin değişmez aktörü.

Bütün bunlarda, NATO'yu dünya ölçüsünde bir örgütü dönüştürmede bir bakıma bir yenilik yok. Ama bütün bu güncel çabaların yine de dikkate değer bir özel boyutu var. NATO'yu bu kadar büyütüp genişletmek gelinen yerde emperyalist çıkar ve amaçlara çok da uygun mudur, bu da tartışmalı bir nokta. NATO'nu tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş kapasitesi artırıyor böylece, buna kuşku yok. Ama aynı ölçüde bağdaştırılması gelinen yerde giderek daha da zorlaşan iç çelişkileri de büyüyor. NATO çok çelişkili bir bünye, sürekli olarak bunun yarattığı sıkıntılarla boğuşuyor. Son Riga Zirvesi üzerinden bir kez daha yansıdı bu. Riga'da 46 maddelik kapsamlı bir siyasal yönerge benimsemiş bulunuyorlar ama, bu kaç yıllık pazarlıkların ürünü olarak kotarılmış bir belge, bu da ayrı bir sorun. Kaldı ki buna rağmen bizzat belgenin kendisi yaşanmakta olan çelişkileri de bir biçimde dışa vuruyor. ABD dayatması konularını, ötekilerin koydukları kayıtlarla sınırlıyor.

Avrupalı emperyalistlerin halen çok çelişkili bir pozisyonu var, bunun üzerinde daha önce de durdum. Hem ABD ile zamansız olarak karşı karşıya gelmek istemiyorlar, zira birçok bakımdan henüz ona bağımlılar, belli bakımlardan ona halen muhtaçlar da. Askeri bakımdan hala ABD karşısında kıyaslanamaz ölçüde zayıf durumdadır. Bu açıdan ona hem bağımlılar

ve hem de kafa tutmak olanağından henüz yoksunlar. Öte yandan Avrupa'nın emperyalist tekelleri bir bölümüyle Amerikan tekelleri ile çok iç içe geçmiş bulunuyorlar, bu çerçevede çıkarları ortak ve bu çelişkileri sınırlayıcı bir rol oynuyor. Başta Ortadoğu olmak üzere enerji ihtiyaçlarını sağladıkları bölgeler, halen ABD'nin denetimi altında ve ABD'nin Irak'ı işgali, aynı şekilde bugün İran'ı hedef haline getirmesi, aynı zamanda bu denetimi ve dolayısıyla müttefiklerinin kendisine bağımlılığını daha da güçlendirmek hesabına dayanıyor. Bu hayati önemde denetimin dışına da çıkabilmiş değililer halen. Petrolün muslukları hala Amerikan emperyalizminin elinde. Bütün bunlardan dolayı Avrupalı emperyalistler ABD ile zamansız bir çatışmadan kaçınıyorlar. Ama kuşkusuz Amerikan vesayetine bu kadar çok tabi olmayı da istemiyorlar, gelinen yerde bu onları gitgide daha da zorluyor. Bu vesayetten gitgide kurtulmanın yollarını arıyorlar, AB güçlendikçe bu ihtiyaç daha da belirginleşiyor. Ama tersinden de ABD, onları hem bizzat AB içinden ve hem de NATO genişlemesi yoluyla adım adım izliyor ve denetimi kaybetmemeye çalışıyor. Bütün bunlar ilişkilerde ve elbetteki en başta NATO bünyesinde sorunlar ve gerilimler olarak kendini dışa vuruyor.

Nasıl AB çelişkili bir yapıysa, orada çıkarlar çatışıyor ve birlik oluşumunu bir biçimde zorlayabiliyorsa, benzer bir durum, belli bakımlardan daha belirgin biçimde, NATO'da da var. Büyüyen bir NATO sulanan bir NATO demektir aynı zamanda, asıl olarak sözümlü buraya bağlamak istiyordum. Yani emperyalistlerin çıkarları böyle bir ittifak örgütü bünyesinde bir araya geldikleri için öyle çok kolay da bağdaşmıyor, tam tersine, ilişkiler daha karmaşık bir hal alıyor, çıkarları bağdaştırmak, çelişkileri kontrol altında tutmak giderek daha güç hale geliyor. Batılı emperyalistlerin bir kesimi, bunu özellikle Almanya ve Fransa şahsında görüyoruz, Rusya'yla, Çin'le bu kadar hesapsızca karşı karşıya gelmek istemiyorlar, çıkarlarını onlarla bağdaştırmak istiyorlar, örneğin. Alman başbakanları yılda iki kez Çin'i ziyaret ediyorlar, bu elbette boşuna değil. Çünkü çok büyük yatırımları ve buna dayalı çıkarları var orada. Kaldı ki Amerikan emperyalizminin tekeli hegemonyası karşısında bir parça soluklanmak ve manevra alanı bulmak için, Rusya ve Çin ile bu ilişkileri ayrıca bir imkan olarak değerlendiriyorlar. Aynı ülkeler Amerikan emperyalizminin NATO'yu kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre biçimlendirip kullanmasından da rahatsızlıklar duyuyorlar kuşkusuz.

Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama bunun sonuçlarını çok da abartmayalım. NATO karar altına alsa da almasa da, Amerikan emperyalizmi NATO içi ve dışı müttefikleri ile birlikte müdahale edebileceği yerlere zaten müdahale ediyor. Bu noktada savaş ve saldırganlıkta ABD emperyalizmi NATO'yu da aşıyor. Bu, NATO'yu, NATO eliyle yapılan müdahaleleri küçümsememiz anlamına gelmiyor kuşkusuz. Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama ciddi çelişkiler ve sorunlar yaşandığını, bunun da zayıflatıcı etkisiyle emperyalistlerin her konuda fikir ve dolayısıyla davranış birliği içinde olmadıklarını da göz önünde tutalım. İşte Afganistan'daki durum. Bu ülkedeki gelişmeler NATO için bir prestij meselesi haline geldiği halde ittifak üyesi birçok ülke ek kuvvet göndermeye yanaşmıyor. Taliban'a yenilmek, rezaletin dizboyu olması anlamına gelir, büyük bir prestij kaybı olur bu NATO payına. Bunu biliyor, üzerine kara kara düşünüyorlar; ama buna rağmen Riga'dan net ve bağlayıcı bir çözüm çıkaramadılar bu konuda. Fransa ve Almanya, tüm ısrarlara rağmen güneye, yani Taliban'la sıcak çatışma bölgesine gitmeyeceklerini dile getirdiler. Alman başbakanı Merkel Bush yönetimi ile ilişkilerini

her bakımdan düzeltmek gayretinde olan biri, ama o bile bu konuda ayak sürüdü Riga Zirvesi'nde.

Bu durum, ABD'nin NATO'daki denetiminin epeyce bir erozyona uğradığını da gösteriyor. Afganistan konusunda dayatamamı olamadı, tüm uğraşlarına rağmen sonuç çıkaramadı. Yarın çıkarabilir, ama karşılığında belli tavizler vererek olabilir bu ancak, durduk yerde değil. Ancak bugün ayak sürüyenlerin bazı önemli çıkarları tatmin edildiği bir durumda olabilir bu. Örneğin Almanya ve özellikle Fransa'nın istenen türden bir desteği buna bağlı. Bilindiği gibi Fransa, geçen yıl bizzat Chirac'ın ağzından, gerektiğinde bazı ülkelere karşı nükleer müdahaleler de yapılabilir türünden açıklamalar yaptı ve kuşkusuz bu açıklamada hedef İran'dı. Oysa öncesinde ve şimdilerde İran bunalımını yatıştırmaya çalışanlar arasında bu aynı Fransa var. Bu birbirine zıt gibi görünen tutumların gerisinde ince hesaplar ve buna dayalı pazarlıklar var kuşkusuz. Yani emperyalistler kendi sefil çıkarları peşinde, hepsi kendine göre, kendi çıkar ve hesaplarına göre oynuyor. İşin bu yönü fazlasıyla açık. Bütün bunlar NATO'nun sorunlu, içinde farklı çıkar ve hesapların da çatıştığı bir ittifak örgütü olduğunu gösteriyor ve onun bu özelliği gitgide daha belirgin hale geliyor. Çünkü '89 çöküşünden beri NATO'yu bir arada tutan bağlar aşınıyor, yer yer çözülme belirtileri kendini gösteriyor.

Ama NATO'nun Türkiye ile ilişkileri ve Türkiye'deki icraatı çelişkisiz ve sorunsuz, başından beri ve halen. Türkiye'li devrimciler olarak işin bu kısmını, sorunun bu yanını çok iyi bilmek ve gözetmek durumundayız. NATO Türkiye'de sorunsuz bir varlığa ve icraata sahip. Üsleriyle bölge halklarına karşı, kontr-gerillasıyla Türkiye'nin ilerici-devrimci güçlerine karşı. 50 yıldır ve hala da bu böyle. Önüne gelene efelenen Türk generallerinin iğne ucu kadar tek kelime söyleyemedikleri tek örgüt NATO ve tek devlet ABD'dir, bunu önemle akıl tutmak durumundayız. Bu ikiliye bir de siyonist İsrail'i eklemek gerekir. Yakın zamanda, o ünlü 2 Ekim konuşmasında, yeni Genelkurmay başkanı oraya buraya uluorta attı tutu. Herkese diyecek bir şeyler buldu, AB'yi doğrudan isim vererek kendince haşladı. Ama ABD ve NATO hakkında tek bir negatif söz söylemedi, söyleyemez de. Çünkü, Türkiye'nin yakın tarihini özetleyen ünlü ifadede dendiği gibi, "askerinin donuna kadar ABD'ye bağlı" bir örgütün başında duruyor.

Geçen yıl Milli Güvenlik Siyaset Belgesi güncellendiğinde, gene böyle bir konferansta, üzerinde uzun uzadıya durmuştum. Türk devletinin gizli ama gerçek anayasası demek olan bu belgenin yeni güncellenmiş biçimi kapsamında, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve iç Asya'da ABD ile birlikte hareket etmek, en temel dış politika konsepti olarak yeniden benimsemişti. Aynı şekilde NATO'nun yeni misyonuna etkin bir biçimde katılmak hükmüne yer verilmişti. Söz konusu belgede, "NATO'daki rolümüzü korumalıyız. NATO'nun farklılaşan siyasetinde yerimiz olmalı" deniliyor. "NATO'nun farklılaşan siyaseti" dünya polisi ve jandarmalığıdır, bunun üzerinde yeterince durdum. Ve Türk burjuvazisinin zirvedeki temsilcileri, bunun içinde yerimiz olmalı diyorlar. Bu daha somut olarak ne anlama mı geliyor? Bosna'ya, Kosova'ya ve Afganistan'a bakarsanız bunun ne anlama geldiğini görürsünüz. Türk ordusu NATO üzerinden buralarda işgalci bir güç olarak bulunuyor halen ve Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet ediyor.

Türkiye uluslararası politikada NATO politikaları ile hiçbir zaman sorun yaşamadı. Yugoslavya savaşına tereddütsüz olarak ve etkin biçimde katıldı. Türkiye'deki üsler bu savaşta kullanılacaktı, buna

yönelik hazırlıklar tamamı, savaş bitince buna gerek kalmadı. Afganistan'dan sözettim; Türkiye'nin işbirlikçileri bu ülkede, üstelik eski bir sosyal-demokrat parti lideri şahsında siyasal komiserlik görevi üstlendiler, bir dönem askeri komutanlık yaptılar ve halen yaklaşık üç bin kişilik bir kuvvetle ordalar. Şimdi kendilerinden yeni kuvvet isteniyor ve muhtemelen verecekler.

Türkiye Amerikan emperyalizmine ünlü ifade ile göbekten bağlı, onun karşısında manevra imkanı olmayan, onunla çelişebildiği tek sorun denebilir ki Kürt sorunundan ibaret olan, onu da mümkün merteye Amerika ile yumuşak bir pazarlığa bağlamaya çalışan bir ülke konumunda. İliklerine kadar Amerikancı, iliklerine kadar NATO'cu bir ülke Türkiye egemen sınıfı ve yönetimiyle. Kürt sorunundan dolayı Amerika'ya karşı zaman zaman çatlak sesler çıkaran bazı emekli Türk generalleri bile tam olarak NATO'cu.

NATO bizi, Türkiye'nin emekçilerini ve devrimcilerini, çok yakından ve en dolaysız bir biçimde ilgilendiriyor. NATO bünyesinde çeşitli türden sorunlar çıksa bile, Almanya, Fransa ya da Belçika ile çeşitli türden sorunlar yaşansa bile, bunun Türkiye'nin tutumuna ya da NATO'nun Türkiye'deki icraatlarına, ya da Türk devletinin ve ordusunun NATO üzerinden uluslararası hizmetlerine bir etkisi olmuyor, görünür bir gelecekte olmaz da. Türkiye'nin işbirlikçi burjuvazisi, başta ordu olmak üzere onun temel yönetici kurumları, denebilir ki NATO'nun en sadık destekçileri. 27 Mayıs darbecilerinin bile ilk işi, NATO'ya ve CENTO'ya bağlılıklarını bildirmek olmuştur. Türkiye'nin egemen ve yönetici sınıflarının uluslararası ilişkiler planında tam bir "milli mutabakat" içinde oldukları konuların başında, ABD'ye bağlılığın yanı sıra NATO'ya bağlılık var. Türkiye'nin devrimcileri olarak NATO'yu ele alırken bu gerçeği gözönünde bulundurmamak durumundayız.

Türkiye'nin emekçileri ve devrimcileri olarak, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbelerinin ABD'nin yanı sıra NATO ürünü oldukları unutmamalıyız. İkincisinin Brüksel'deki karargahta kutlamalara konu edildiğini bize Amerikancı yazarlar bildiriyor. Türkiye'de '60'lı yıllardan itibaren büyük bir güç ve yaygınlık kazanan özgürlük, bağımsızlık ve devrim mücadelesini

boğan karşı-devrimci bir uluslararası örgütle yüz yüzeyiz, NATO şahsında. 1960'lı yılların devrimcileri bunu zamanında gördüler ve NATO'ya karşı etkili kampanyalar yürüttüler.

Biz '70'li yılların devrimcileri politik olarak değilse bile pratik olarak bu tutumun gerisine düştük, faşizme karşı mücadele adına, onun gerisindeki en dolaysız uluslararası güçlere yönelik mücadeleyi geri plana ittik. Oysa onlar dolaysız varlıklarını bize, 12 Eylül faşist darbesini bizzat planlayıp örgütleyerek ve başarısını da kutlayarak gösterdiler.

NATO Türkiye'nin iç sınıflar mücadelesinde dolaysız ve dolayısıyla tartışmasız olarak bir taraf, geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye'de geleceğin muhtemel devrimi NATO ile hesaplaşmadan zaten bir zafer elde edemez. Devrimin zaferi salt iç düzen bekçileriyle değil, fakat aynı zamanda Amerikan ve NATO kuvvetleriyle hesaplaşmayı, bunların üstesinden gelmeyi gerektirecek. NATO'nun ünlü 5. Maddesi zaten bu anlama geliyordu, şimdi üye ülkelerin iç sınıf mücadelesine yönelik olarak bu çok daha açık ve somut bir içeriğe kavuşturulmuş durumda. "Terörizme karşı mücadele" konsepti bunların başında geliyor ve bu gerçekte her ülkedeki sosyal mücadeleye dolaysız olarak müdahale anlamı taşıyor. Bilindiği gibi emperyalist sistemin ve işbirlikçi düzenin yöneticileri, sistemi ve düzeni tehdit eden her sosyal-siyasal mücadeleyi "terörizm" olarak niteliyorlar. NATO ise "terörizme karşı mücadele"yi kendi, yeni misyonunun, yani dünya jandarmalığının en baş dayanağı haline getirmiş bulunuyor. Son Riga Zirvesi'nin yeni belgesi buna daha açık ve kesin bir biçim veriyor. Dolayısıyla, Türkiye'de rejim için tehlike oluşturabilecek, onu tehdit edebilecek her türlü sosyal-siyasal gelişme, NATO'nun "tehdit" algılaması kapsamına girecek ve onun için dolaysız bir müdahale nedeni olacak.

Türkiyeli devrimciler olarak bunu da ayrıca akılda tutmalıyız. NATO'yu ve NATO'nun Türkiye ile ilişkilerini bütün bunların ışığında düşünmeli, ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi, işçiler ve emekçiler arasında buna yönelik olarak sürdürmekte olduğumuz çalışmayı, dolaysız olarak NATO'ya karşı mücadeleyle de birleştirmeliyiz.

Sermaye devletinin dış politika sefaleti

Suriye krizinin derinleşmesiyle birlikte Rusya'nın bölgeye hızlı girişi bir anda tüm dengeleri değiştirdiği gibi, ABD başta olmak üzere bölgede nüfuz mücadeleleri yürüten emperyalist güçler ile işbirlikçi devletlerin planlarını altüst etti. Bu gelişme en çok da Türk sermaye devletinin bölgeye dönük hayal ve planlarına ağır bir darbe vurdu.

Rusya'nın öteden beri Suriye ile ilişkileri vardı. Suriye'nin Akdeniz ticaret yolu açısından taşıdığı önemin yanı sıra, burada Tartus askeri hava üssü gibi stratejik bir üssü bulunmaktaydı. Tüm bunları gözeten Rusya, kalıcı biçimde yerleşmek üzere Suriye sürecine aktif bir şekilde müdahil oldu, bölgede inisiyatifi ele geçirme amaçlı hamleler yapmaya başladı.

En önemli icraatı, IŞİD ve ona kan taşıyan El Nusra ve benzeri sözde "ılımlı muhalifler"e dönük hava operasyonları oldu. Bu operasyonlar kısa sürede sonuç verdi. Öyle ki, ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyonun, bu arada da Türk sermaye devletinin Suriye'nin geleceğine dönük politikaları değiştirmeye başladı. Suriye öncelikli hedef olmaktan çıktı, "Esad'lı geçiş süreci" tartışılmaya başlandı.

Suriye savaşı sermaye devletinin bölgeye dönük politikasında merkezi bir yer işgal ediyordu. Zira Suriye'ye dönük hayalleri vardı. Bu hayallerin hayata geçmesi için Esad rejiminin yıkılması olmazsa olmazdı. Suriye politikası çerçevesindeki bir diğer önemli hedefi ise, Rojava özerk oluşumunun kesin olarak tasfiye edilmesiydi. Bu gelişmeyi önlemek amacıyla bir "tampon bölge"nin oluşturulması için her türlü çabayı ortaya koydu. Bu aynı zamanda IŞİD çetelerinin rahat geçiş yapacağı bir koridor olacaktı.

Rusya'nın bölgedeki dengeleri ve gelişmelerin seyrini değiştiren hamlesi tüm bunları boşa çıkardı. ABD başta olmak üzere tüm emperyalistler bu gelişme karşısında Suriye'yi öncelikli hedef olmaktan çıkarıp, IŞİD'i öncelikli hedef olarak belirlediler. Bununla bağlantılı olarak Esad'lı bir geçiş süreci dillendirilmeye başlandı. Fakat en çarpıcı gelişme, kuşkusuz ağababası ABD'nin dayatması ile Türk sermaye devletinin de, gönülsüz biçimde de olsa, "Esad'lı geçiş süreci"nin olabirliğini savunur hale gelmesi oldu. Bununla birlikte, ABD'nin karşı çıkması ile "tampon bölge" hayalleri, dolayısıyla Rojava politikası da çöktü. Bu bir kez daha Türk dış politikasının iflası demektir.

Sermaye devleti iflase doymuyor!

Suriye ve Rojava politikasının iflası da sermaye devletini durdurmadı. İncirlik hava üssünü, IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile sınırsız biçimde ABD'nin hizmetine açtı. IŞİD karşıtı koalisyonla işbirliği yapacağı sözünü verdi. Karşılığında ise ABD'den, içerde ve sınır ötesinde Kürt halkına dönük kirli bir savaş açma izni aldı. Böylece bir kez daha akıbeti baştan belli yeni bir yola girdi.

İlk elden ABD'nin bilgisi ve onayı kesin olan provokatif bir girişimde bulundu. Hava sahasını ihlal ettiği gerekçesi ile Rusya'ya ait bir uçağı düşürdü. Rusya'nın buna tepkisi çok sert oldu. Sermaye devletini çok zor durumda bırakan iktisadi ambargonun yanı sıra politik ve diplomatik açıdan çok yönlü hamleler geliştirdi. Rusya, saldırının arkasında olduğunu bildiği ABD'ye de mesaj niteliği taşıyan kararlı tutumu ile sermaye devletinin burnunu sürtmekle kalmadı, Suriye hava sahasını da Türkiye'ye yasakladı.

Rusya uçak krizini fırsata çevirip, ABD ve diğer emperyalist güçleri de vuran bir hamle daha yaptı. IŞİD'in sermaye devleti ile ilişkilerini deşifre etti. Petrol hırsızlığından IŞİD'in Türkiye aracılığıyla yaptığı ticarete kadar tüm kirli ilişkileri açıkladı. Bu gelişme ABD'yi de ürküttü ve Türkiye'den Suriye sınırını IŞİD'e kapatmasını istedi. Tüm bunları BM'nin Esad'lı geçiş planını kabul edip onaylaması kararı izledi.

Bu gelişmelere sermaye devletinin Barzani onaylı Musul/Beşika'ya asker sevkiyatı eklendi. Bu öylesine küstahça bir girişimdi ki, bölgede ve dünyada yoğun tepkilere neden oldu. Irak merkezi hükümeti bunu Irak'ın toprak bütünlüğünü hiçe sayan bir işgal girişimi olarak niteledi ve Türkiye'den askerlerini derhal geri çekmesini istedi. ABD ve BM'ye bu konuda Türkiye'ye baskı yapmaları için gerekli girişimlerde

bulunmaları çağrısı yaptı. Irak merkezi hükümetinin çabaları sonuç verdi. İlk günlerde yapılan küstahça açıklamaların, Erdoğan ve çömezi Davutoğlu'nun kabadayılık gösterilerinin hükmü fazla sürmedi. Bir kez daha ABD devreye girdi. Bizzat Obama Türk devletinden askerlerini derhal geri çağırmasını istedi. İstenilenler harfiyen yerine getirildi. Sermaye devletinin maceracı dış politikası açısından bu da bir başka iflas oldu.

Son olarak, Davos toplantısında kabadayılık tasladığı ve Mavi Marmara olayı ile sözde aralarındaki köprüleri yıktığı, kendisi gibi kirli ve kanlı bir devlet olan İsrail'le yeniden ilişki kurmuş, siyonist barbarlarla yeni bir anlaşma imzalamış bulunuyor. Hiç kuşkusuz, ABD'nin teşviki ve onayı ile atılan bir adımdır bu. İçine düştüğü durum onu bir süredir küskün olduğu siyonist biraderi ile yeniden buluşturmuştur.

Rusya ile yaşanan kriz, Suriye ve Rojava politikasında yaşanan iflas ile Beşika olayı sırasında düştüğü onur kırıcı durum, tümü birden sermaye devletini tam bir acz ve çaresizlik içinde ABD'ye daha sıkı bağlamış bulunuyor.

Göçmen katliamı sürüyor

Emperyalist savaş ve saldırganlığın yarattığı yıkım nedeniyle ülkelerinden kaçan göçmenler denizlerde katledilmeye devam ediyor.

18 Aralık'ta saat 01.00 sularında, Muğla'nın Bodrum İlçesi Çataladası'ndan Yunanistan'ın Kalimnos Adası'na geçmeye çalışan göçmenleri taşıyan lastik bot alabora oldu. Botta yer alan ve Iraklı oldukları belirtilen göçmenlerden 2'si çocuk 4 kişi hayatını kaybetti. 8 kişi ise sahil güvenlik ekipleri tarafından kurtarıldı.

18 Aralık gecesi ise Bodrum'dan Yunanistan'a

geçmeye çalışan göçmenleri taşıyan teknenin alabora olması nedeniyle 18 göçmen hayatını kaybetti. Pakistan, Suriye ve Iraklı olduğu belirtilen göçmenler, Muğla'nın Bodrum İlçesi'nden Yunanistan'ın Kalimnos Adası'na geçmek için denize açıldılar. Göçmenleri taşıyan ahşap tekne, yaklaşık 2 mil yol aldıktan sonra alabora oldu.

Bölgedeki balıkçıların haber vermesi üzerine olay yerine gelen sahil güvenlik ekipleri 14 göçmeni kurtarıırken, 18 göçmenin ise cesedine ulaşıldı.

22 Aralık'ta da Aydın'ın Kuşadası İlçesi'ndeki

Kuşadası Körfezi açıklarında göçmenleri taşıyan bir tekne battı. İlk belirlemelere göre 11 göçmen hayatını kaybetti.

7 göçmenin sahil güvenlik ekipleri tarafından kurtarıldığı, kayıpların olduğu belirtildi.

23 Aralık'ta Yunanistan kara sularında, Bulamaç Adası (Farmakonisi) yakınlarında göçmenleri taşıyan botun alabora olmasıyla yine bir göçmen katliamı yaşandı. Yunan sahil güvenliği olaya müdahale ederken, 15 kişinin kurtarıldığı fakat en az 13 kişinin yaşamını yitirdiği belirtildi. Yaşamını yitirenlerin arasında 1 bebek, 6 çocuk ve 2 kadının bulunduğu duyuruldu.

Avrupa'da Kürt halkıyla dayanışma

Sermaye devletinin Kürt halkına yönelik katliamcı politikası tırmanırken, Avrupa'da katliama yönelik tepkilerin gösterildiği ve Kürt halkının direnişinin selamlandığı eylemler yapıldı.

Frankfurt

19 Aralık'ta Demokratik Güçbirliği Platformu'nun çağrısıyla bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme DİDF, ATİK, AGİF, Birleşik Haziran Hareketi, ADHK gibi Türkiyeli kurumlar ile bazı yerli gruplar da bayrak ve flamalarıyla katıldılar.

Eylemde TKİP imzalı, "Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!" yazılı pankart taşınırken, BİR-KAR da bayraklarıyla katılım gösterdi. Ayrıca TKİP/ YDK imzalı, "Kürt halkı yalnız değildir, dayanışmayı büyütelim!" başlıklı bildiri yaygınca dağıtıldı.

Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu ve binlerce kişinin katıldığı coşkulu eylemde devletin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın yanı sıra, Aralık ayının diğer katliamları olan Maraş, 19 Aralık ve Roboski katliamları da protesto edildi.

Merkezi istasyonda başlayan ve Alter Oper Meydanı'nda sona eren yürüyüşün ardından kısa bir miting gerçekleştirildi. Marş eşliğinde yapılan saygı duruşunun ardından, eylemi örgütleyen kurumlar adına Türkçe, Almanca ve Kürtçe konuşmalar gerçekleştirildi. Gerek yapılan konuşmalara ve gerekse de yürüyüş boyunca atılan sloganlara Kürt halkının ortaya koyduğu dişe diş mücadelenin coşkusu yansırken, "müzakere masasının" tekrar kurulması gerektiğine yönelik çağrılar da yapıldı.

Paris

19 Aralık'ta, Türkiyeli emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Paris 10. bölge Strasbourg St-Denis'de anma yapıldı. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) aralarında olduğu Türkiye'den devrimci, ilerici örgütlerin çağrısıyla gerçekleşen anma, Maraş'tan Roboski'ye, 19 Aralık'tan günümüze devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladı.

Ortak metnin Türkçe ve Fransızca okunmasıyla devam eden eylemde Türk sermaye devletinin yaşamın her alanında süren baskı ve katliamlarına karşı ortak mücadele ve birleşik direnişi büyütme çağrıları yapıldı.

20 Aralık'ta ise Fransa Demokratik Kürt Konseyi (CDK-F) ve Kürt Kadın Hareketi'nin çağrısıyla Bastille Meydanı'nda kitlenin toplanmasıyla Republique Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. Meydanda şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı ve kurumlar adına yapılan konuşmalarla eylem bitirildi.

Bielefeld

Kürt Toplum Merkezi Nav-Dem ile Bielefeld ve Çevresi Demokratik Güç Birliği'nin çağrısıyla 19 Aralık'ta Almanya'nın Bielefeld kentinde eylem yapıldı. Rathaus'un önünde başlayan yürüyüş Bielefeld Garı'nda son buldu.

BİR-KAR'ın da aralarında bulunduğu ilerici, devrimci kurumların katıldığı eylemde katılan kurumlar adına Almanca ve Kürtçe olarak kısa konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda devlet terörü teşhir edildi. Türk devletinin saldırgan politikalarını, Kürt halkının ölümüne direnişiyi boşa düşürdüğü ve bunun devam ettiği vurgulandı.

Düsseldorf

Kürdistan'daki devlet terörü, 19 Aralık'ta Almanya'nın Düsseldorf kentinde binlerce kişinin katıldığı eylemle protesto edildi. NAV-DEM'in çağrısı ile yapılan yürüyüşe, Kürt emekçilerin yanı sıra Türkiye'deki devrimci parti ve kurumlardan TKİP, BİR-KAR, Avrupa Devrimci Gençlik Birliği (RJ), MKP, TKİB ve DİDF'in yoğun bir katılımı gözlenirken yerli kurumlardan MLPD de eyleme desteğini sundu.

Toplanma yerinde, kurumlar adına yapılan konuşmaların ardından şehrin en işlek sokaklarında yapılan yürüyüş boyunca, özellikle Kürt emekçileri tarafından coşkuyla atılan ve sömürgeci devleti cepheden hedef alan sloganlar öne çıktı.

Stuttgart

Almanya'nın Stuttgart kentinde 19 Aralık'taki eylemde de kirli savaş protesto edildi, Kürt halkının direnişi selamlandı. Kürt hareketinin çağrısıyla gar meydanında toplanan, aralarında Türkiyeli kurumların yanı sıra MLPD ve otonomcu grupların da yer aldığı kitle şehir merkezine yürüdü. Şehir merkezine gelindiğinde yapılan Kürtçe ve Almanca konuşmalar çevredekiler tarafından ilgiyle dinlendi. Daha sonra Wilhelmsplatz Meydanı'nda miting yapıldı.

Hamburg

20 Aralık'ta Demokratik Güçbirliği'nin çağrısıyla Hochmann Platz'da toplanıldı. Yerli parti ve kurumlardan MLPD ve antifaşist kurumların yanı sıra Nev-Dem, BİR-KAR, ATİK, ADHK ve AGİF gibi kurumlar flamalarıyla ve pankartlarıyla alandaydılar. Konuşmaların ardından yürüyüşle Türkiye Konsolosluluğu'nun önüne gelindi ve burada Türk sermaye devletini teşhir eden konuşmalar yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Arjantin'de emekçiler ayakta

Arjantin'de yeni başa gelen Cumhurbaşkanı Mauricio Macri'nin emekçilere yönelik 'kemer sıkma' ve yeni saldırı paketlerine karşı öfke sokaklara taşta.

Önceki hafta yapılan eylemlerin ardından 22 Aralık'ta en kitlesel eylemlerden biri yapıldı. Binlerce kişi Plaza de Mayo'da toplanarak sermaye devletini ve emekçileri hedef alan ekonomik-sosyal saldırıları protesto etti.

Yıl sonu primlerinin kaldırılması en çok tepki toplayan başlık olurken, devalüasyon kararı ve devamında gelecek enflasyon da protestoların hedefindeydi.

Eylemlerde ayrıca, bu gibi saldırılarla beraber artan işsizlik ve güvencesiz çalışma koşulları da protesto edildi. Emekçiler eylemde, Macri'nin ekonomi planının sermaye sınıflarını zengin ettiğini, işten çıkarmaları tırmandırarak işçi, emekçi sınıflara düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve sefalet dayattığını dile getirdi.

Ayrıca eylemde, Cresta Roja ve Siderca şirketlerinin işten çıkarmaları sonucu direnişe başlayan ve direnişlerini sürdüren işçilerle de dayanışma gösterildi.

Arjantin'deki Coca-Cola ve Mondelez fabrikalarında da işten çıkarmalar olduğu kaydedildi.

Macri'nin halkın kitlesel eylemlerine yönelik saldırgan tavrı ve sermayedarlarla kurmuş olduğu ilişkiler de eylemde protesto edildi.

Çin'de maden katliamı:

17 ölü

Çin'in Liaoning Eyaleti'nde bulunan maden ocağında elektrik hattındaki arıza sonucu yangın çıktı. 17 Aralık'ta çıkan yangın ve arıza ile ilgili gerekli iş güvenliği önlemleri alınmadığı için, 13 işçi olay yerinde feci şekilde can verdi. 4 işçi ise kaldırıldıkları hastanede kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

İsrail Filistinlilere yönelik saldırılarına ara vermiyor

Siyonist İsrail rejimi, geride kalan haftada da Filistinlilere yönelik saldırılarına ara vermedi.

Tarım arazilerine zarar verdi

İşgal güçleri, 18 Aralık'ta iki kez Filistinlilere ait tarım arazilerine girerek zarar verdi. Gazze'nin güneyinde yer alan Han Yunus'un kuzeydoğusundaki El-Karara beldesinin doğusunda, zırhlı araçlar ve iki buldozerle tarım arazilerine girdi.

Sınırdan girerek tümsekleri düzleyen ve arazilere zarar veren buldozere havadan da uçaklarla destek verildi. Yanı sıra, işgal askerleri bu sırada mevzilendikleri yerden etrafa rastgele ateş açtılar.

Üç Filistinli katledildi

19 Aralık'ta Ramallah'ın kuzeybatısındaki Silvad Köyü yakınlarında bir Filistinlinin aracını işgal güçlerinin üzerine sürmesini bahane eden, o sırada eylem yapan Filistinlilere saldırmakta olan askeri güçler, araca ateş açtı. Araçtaki Filistinli'nin yaşamını yitirdiği duyuruldu.

Nashat Asfour adlı 33 yaşındaki bir Filistinli ise Ramallah'ın kuzeydoğusundaki Sinjil Köyü yakınlarında işgalci güçlerin saldırısında katledildi.

Gazze Şeridi'ndeki protestolarda ise 41 kişinin yaralandığı, bir Filistinlinin işgal güçleri tarafından katledildiği bildirildi. Yaralanan 31 kişinin gerçek mermi, 10 kişinin ise plastik mermi yarası aldığı Filistin Sağlık Bakanlığı tarafından açıklandı.

Kadoori Üniversitesi'nde saldırı

Tulkerem kentindeki Filistin Teknik Üniversitesi-Kadoori'de, kampüs içindeki atış alanında işgal güçlerinin toplanmasının ardından çatışmalar çıktı. 20 Aralık'ta yaşanan çatışmalarda gerçek ve plastik mermilerle yaralanan ve işgal askerlerinin attığı bombalardan çıkan yoğun gazdan etkilenen çok sayıda kişinin hastanelere kaldırıldığı öğrenildi. Hastaneye kaldırılan dokuz gençten dördünün gerçek mermiyle ve üçünün plastik mermiyle yaralandığı, ikisinin de yoğun gaz nedeniyle boğulma tehlikesi geçirdiği bildirildi.

Balıkçılar gözaltına alındı

İşgal güçleri 21 Aralık'ta Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki Beyt Lahiya beldesi açıklarında avlanmakta olan Filistinli dört balıkçıyı gözaltına alarak teknelerine el koydu. Balıkçıların ve teknelerinin Asud Limanı'na götürüldüğü ifade edildi.

Rusya'nın Ukrayna ile ticaretinde yeni yasaklar

Rusya Başbakanı Dimitri Medvedev 21 Aralık'ta yaptığı açıklamada, Avrupa Birliği ve Ukrayna arasında varılan ticaret anlaşması nedeniyle, 1 Ocak 2016'dan itibaren Ukrayna ile aralarındaki belli ticaret anlaşmalarının askıya alınacağını duyurdu.

Bu anlaşmalar tarım ürünlerinin ticaretini kapsıyor. AB ve Ukrayna arasında Kasım ayında varılan serbest ticaret anlaşması sonrasında, Rusya'nın Ukrayna pazarındaki rekabet gücünün zayıflayacağı öngörülerek bu kararın alındığı belirtildi. Kararda, "Rusya Federasyonu'nun çıkarlarını ve ekonomik güvenliğini etkileyecek istisnai koşullar" gerekçe gösterildi.

Medvedev ayrıca ambargonun, AB'ye uygulanan ambargonun genişlemesi anlamına geleceğini ifade etti. Rus sermaye devleti, 2014 yılında kendisine karşı alınan ambargo kararını gerekçe göstererek AB ve ABD'nin de aralarında bulunduğu bazı ülkelerin tarım ürünlerinin kendi pazarlarında satılmasını yasaklamıştı.

İspanya seçimleri sonrası 'yeni' tablo

İspanya'da 20 Aralık'ta yapılan genel seçimde, İspanyol meclisindeki iki partili (PP-PSOE) dönem sona erdi. Yapılan oylamada, Halk Partisi oyların yüzde 28'e yakınına olarak birinci parti olurken, 122 sandalye kazandı. Burjuva "sol" tabir edilen ve bir süredir 'ana muhalefet' konumundaki Sosyalist İşçi Partisi (PSOE) ise yüzde 22'lik bir oy oranıyla yaklaşık 91 vekilini meclise soktu.

Genel seçimlere ilk kez katılan Podemos ve Ciudadanos ise oyların yüzde 50'sini alarak, meclise sırasıyla 69 ve 40 vekil soktu.

İspanya'da yaşanan ekonomik kriz sonrasında daha da ağır bir şekilde uygulanan saldırılara tepki büyürken Podemos bu süreçte ortaya çıkmıştı. İlerici sol hareketin reformist bir koalisyonu olan Podemos, bu seçimlerde aldığı oyla düzen içi bir 'umut' görüntüsünü korumuş oldu.

Öte yandan mecliste iki partili dönemin sona ermesinin ve en çok oy alan PP'nin tek başına hükümet kuramayacak olmasının, siyasal belirsizlikleri arttırabileceği, seçimlerin ardından en çok tartışılan konuların başında geliyor.

BMGK Suriye tasarısını kabul etti

Emperyalist güçlerin Suriye'deki sürece ilişkin çizdiği yol haritası Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri tarafından kabul edildi.

18 Aralık'ta yapılan görüşmede 5 daimi üye tarafından oy birliğiyle kabul edilen anlaşmaya göre, kararın BM'de onaylanmasının ardından 1 ay içinde ateşkes gözleme mekanizması kurulacak ve sivillere yönelik saldırıların durdurulması talep edilecek.

Ayrıca, Suriye'de geçiş hükümeti kurulması ile ilgili olarak daha önce ifade edilen takvim geçerliliğini koruyacak. Ocak ayından itibaren Esad rejimi ve "muhafifler" arasında görüşmeler başlayacak ve en kısa sürede geçiş hükümeti kurulmaya çalışılacak. BM'nin gözetimi altında da seçimler yapılacaktır.

Öte yandan, BMGK, Irak'ın talebi üzerine Türkiye'nin, Musul'da asker konuşlandırılması sorununu görüştü. Görüşme sonunda, Türkiye ve Irak'ı ikili görüşmeleri sürdürmeleri ve konuyu kendi aralarında çözmeleri yönünde tavsiye kararı alındı.

“Siz neden ölmediniz?” mesajı

Geçtiğimiz günlerde Kırklareli Cumhuriyet Savcılığı 10 Ekim Ankara Katliamı'nın ardından yakınlarını Dingiloğlu Parkı önünde bekleyen 54 kişi ve mitingden dönen iki kişi hakkında “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet”ten soruşturma başlattı. Daha önce de benzer bir soruşturma süreci yaşanmış, 13 Ekim’de Artvin’de gerçekleşen eyleme katılan üç kişiye “cumhurbaşkanına hakaret ettiği” gerekçesiyle “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa muhalefet”ten soruşturma açılmıştı. Artvin Eğitim Sen Şube Başkanı Köksal Gümüş, “13 Kasım 2015’te gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasına katılan yaklaşık 150 kişiden, Ankara’daki mitinge katılan 6 kişinin savcıya ifade vermesi bir tesadüf değildir” açıklamasını yapmıştı.

Kirli savaş ve saldırganlık politikalarını hayata geçirebilmek için işçi ve emekçileri katlederek gözdağı vermeye çalışan sermaye devleti böylece katliamdan sağ kurtulan emekçilere de adeta “Siz neden ölmediniz?” mesajı vermiş oldu.

İşçi ve emekçileri yıldırıya çalışıyorlar

Katliamdan sağ kurtulan, hakkında soruşturma açılan emekçilerden Eğitim Sen Kırklareli Şube Sekreteri İsmail Karakaya başlatılan soruşturma sürecine tepkisini şu sözlerle açıkladı:

“Burada takım karşılayanlar, asker karşılayanların hiçbirine soruşturma açılmazken sadece halka doğruları, hükümetlerin ve iktidarların yanlışlarını anlatan biz emekçilere soruşturma açılıyor. Biz de bugün ifade vermeye geldik. Bizler bunu psikolojik bir yıldırma olarak algılıyoruz. Öğretmen arkadaşlarımız

bugün buraya ifade vermeye geliyorlar, bizler işlerimizi bırakıp ifade vermeye geliyoruz. Bu ülkeye hukuk, barış ve demokrasi gelene kadar yılmayacağız, bizler barış diye haykırmaya devam edeceğiz.”

Sermaye devleti toplumun mücadeleye eden tüm kesimlerine gözdağı vermeye çalışmaktadır. Kürt halkı kadın, çocuk demeden adeta bir soykırımdan geçirilmesine katledilmekte, Ankara Katliamı gibi cumhuriyet tarihinin en kanlı katliamlarına imza atılmakta, mücadele yolunu seçen, baskılara sessiz kalmayan kadınlar ev baskınlarında katledilmektedir. Katliamları, katliamlardan sağ kurtulanlara açılan soruşturmalar, toplumun aydın, ilerici, devrimci kesimlerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörü tamamlamaktadır.

İşçi ve emekçilerin öfkesi büyümekte!

Kapitalist sistemin çelişkileri keskinleşip, yaşadığı kriz derinleşirken AKP hükümeti de saldırganlığını arttırmaktadır. Artık “demokrasi”, “özgürlük” gibi kılıfları bir kenara bırakarak iktidarını sağlamlaştırmak ve sermaye için “istikrar” oluşturabilmek adına işçi ve emekçilere yönelik sömürü politikalarını iyice azgınlaştırmakta, bunun tamamlayıcısı olarak da baskı ve zorbalığını tırmandırmaktadır. Kuşkusuz bu politikalar işçi-emekçilerin de öfkesini büyütülmektedir.

Sermaye devleti ve onun temsilcisi AKP hükümeti işçi ve emekçilerin büyüyen öfkesinin farkındadır. Bu yüzden öfkenin devrimci bir güç haline gelmesini engellemeye çalışmaktadır. Ancak tarihsel deneyimlerin de gösterdiği gibi zulmünü arttırdıkça çöküşünü de hızlandırmaktadır.

Hasan Ferit davası öncesinde saldırı

İstanbul Gülsuyu’nda polis destekli uyuşturucu çeteleri tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik’in katillerinin yargılanması için açılan davanın yeni duruşması 21 Aralık’ta görüldü.

Kartal’daki Anadolu Adliyesi önünde duruşma öncesinde basın açıklaması yapan Halk Cepheçileri’ne polis saldırdı. Adliye önünde pankart açarak açıklama yapan ve ardından oturma eylemine başlayan Halk Cepheçileri’ne saldıran polis, 10 kişiyi darp ederek yaka paça gözaltına aldı.

Maraş’ta katledilenler anıldı

Devletin Maraş’ta 19-26 Aralık 1978 tarihleri arasında gerçekleştirdiği ve 100’den fazla kişinin yaşamını yitirdiği katliam, 37. yıl dönümünde (19 Aralık’ta) yapılan eylemlerle protesto edildi.

Maraş’ta polis ablukası ve gözaltı

Katliamın yaşandığı Maraş’ta valiliğin yasak ilanına ve polis ablukası karşın anma gerçekleştirildi, katledilenler anıldı. Anma için Alevi örgütleri temsilcileri katliamın gerçekleştiği Yörükselim Mahallesi’nde bulunan Erenler Kültür Derneği’nde bir araya geldi. Mahalle ve derneğin olduğu çevre polis tarafından kuşatılırken çeşitli Alevi örgütleri temsilcileri burada toplandı.

ABF Genel Başkanı Baki Düzgün bir konuşma yaparak bütün baskılara rağmen anmayı yaptıklarını, bundan sonra da yapmaya devam edeceklerini ifade etti. Kentte yaşanan ablukayı ve valiliğin yasaklarını kınadı. PSAKD adına yapılan konuşmada da katliamların devam ettiği vurgulanarak, katliamların sorumlularının cezalandırılması talep edildi. Maraş Katliamı dosyasının tekrar açılması çağrısı yapılarak failler yargılanıp ceza alana kadar sürecintakipçisi olacakları belirtildi.

Konuşmaların ardından, Maraş’ta katledilenlerin fotoğraflarının olduğu, “Unutmadık, unutturmayacağız!” yazılı pankartla, toplu katliam yapılan noktada toplanıldı. Burada Gülbenk okunarak saygı duruşunda bulunulduktan sonra, getirilen güller ve yakılan mumlar buraya bırakıldı.

Anma için HDP’den çıkan 27 kişinin ve anma sonrasında İHD’ye yürüyen 6 kişinin gözaltına alındığı, kurum temsilcilerinin polisle görüşmelerinin ardından gözaltına alınanların sağlık kontrolleri yapılarak serbest bırakıldıkları kaydedildi.

“Maraş’ı unutma!”

Maraş Katliamı, yıl dönümünde İzmir Alevi Bektaşî Federasyonu tarafından lanetlendi. Eski Sümerbank önünde yapılan eylemde, “Maraş’ı unutma, unutturma” pankartı açıldı.

Eylemde basın metnini okuyan Mustafa Aslan, Maraş Katliamı’nın üzerinden 37 yıl geçtiğini ve halen sorumlulardan hesap sorulmadığını söyledi. Katliamda yüzlerce Alevinin katledildiğini ifade eden Aslan, katliamı lanetlemek için Maraş’a giden Alevi örgütlerine engel olunmasını teşhir etti. Maraş Katliamı’nın 19-26 Aralık tarihleri arasında yaşandığını belirten Aslan, 19 Aralık gününün cezaevlerinde “Hayata Dönüş” adı altında katliamın da gerçekleştirildiği gün olduğunu söyleyerek, devletin katliamcı yüzünün devam ettiğini vurguladı. Aslan, Kürt halkına yönelik imha politikalarının artarak sürdüğüne dikkat çekti.

Eylemde, KESK Şubeler Platformu ve HDP İl Örgütü adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda ortak vurgu, Kürt halkı ile dayanışmayı yükseltmek oldu. Eyleme BDSP’nin de aralarında yer aldığı ilerici, devrimci güçler destek verdi.

19 Aralık Katliamı eylemlerle lanetlendi

19 Aralık 2000'de sermaye devletinin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliam, 15. yılında çeşitli kentlerde yapılan eylemlerle lanetlendi.

Mamak'ta ortak eylem

18 Aralık akşamı Ankara Mamak'ta devrimci ve ilerici güçler tarafından eylem yapıldı.

Tekmezar Parkı'nda toplanan kitle katliamı lanetleyen ve direnişi de vurgulayan sloganlarla yürüyüşe geçti. Ayrıca sermaye iktidarının kurulduğu günden bugüne kadar yaptığı katliamların isimleri sayılarak "Unutmadık!" sloganı atıldı. Kürdistan'da devletin gerçekleştirdiği katliamlar da teşhir edildi.

Tuzluca Meydanı'na gelindiğinde devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından kurumlar adına hazırlanan metin okundu. Metinde katliamın devrimcileri, devrimci kimliği, işçi ve emekçileri teslim almak için gerçekleştirildiği belirtildi. Ayrıca F tipi tabutluklara geçişin de bir hazırlığı olduğu belirtildi. Konuşmalarda devletin Kürt halkına dönük imha saldırıları da teşhir edilerek Kürdistan'daki direnişe ses verildi. Ardından müzik dinletisine geçildi. 'Bize ölüm yok' marşının ardından eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Buca Kapalı Cezaevi önünde eylem

İHD İzmir Şubesi, katliamı 19 Aralık'ta Buca Kapalı Cezaevi önünde protesto etti. Eylemde katliamda şehit düşen devrimcilerin fotoğraflarının bulunduğu "19 Aralık Katliamı'nı unutmadık, unutmayacağız" şiarlı pankart açıldı.

Basın metnini okuyan İHD Şube Başkanı Av. Gurbet Uçar, 19 Aralık tarihinin cezaevleri için kara bir gün olarak tarihe geçtiğini belirterek halen asıl sorumluların yargılanmadığına dikkat çekti. Katliamın gerçekleşme nedenleri ve sonrasında yaşananları anlatan Uçar, İHD tarafından, 19 Aralık gününün "Cezaevlerinde İnsan Hakları İçin Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak ilan edildiğini belirtti.

Ülkedeki cezaevlerinde halen tecritin devam ettiğini söyleyen Uçar, "İşkence, baskı, keyfi sevkler, sürgünler devam ediyor. Hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor. Tutsaklar halen işkence ve kötü muamele ile ölüyor, öldürülüyor" dedi.

Açıklamanın ardından cezaevinin bahçesine karanfiller atılırken, eylem, BDSP, HDP, İzmir Barış Anneleri Meclisi, TAYD-DER, ÇHD ve ÖHD destek verdi.

Kırıklar F Tipi Hapishanesi önünde protesto

ÇHD, ÖHD ve İHD İzmir şubeleri, 19 Aralık'ta Kırıklar F Tipi Hapishanesi önünde basın açıklaması düzenledi. Eylemde "19 Aralık'ı unutmadık unutturmayacağız" yazılı pankart açıldı.

Eylemde konuşan ÇHD İzmir Şube Başkanı Şule Hızal Arslan, "hayata dönüş" olarak adlandırılan katliamın üzerinden 15 yıl geçtiğini söylerken, katliamda 30 tutsağın katledildiğini hatırlatarak, o günün acısının halen taze olduğunu belirtti. Arslan, sorumluların hesap vermediğini dile getirerek, katliamlardan sorumlu olanların adlarını saydı. Aynı zamanda Maraş Katliamı'nın yıldönümü olduğunu belirten Arslan, devletin Alevileri katlettiğini ifade etti.

Katliamların bir devlet geleneği olarak devam

ettiğini söyleyen Arslan, Suruç'ta, Diyarbakır'da, Ankara'da gerçekleştirilen katliamları örnek gösterdi.

Açıklamanın ardından cezaevinin kapısına karanfiller bırakılan eylem, BDSP, HDP, İzmir Barış Anneleri Meclisi, TAYD-DER destek verdi.

İHD'den Gebze Hapishanesi önünde eylem

İHD'nin çağrısıyla 19 Aralık'ta Gebze Hapishanesi önünde yapılan eylem saat 14.00'te başladı. İHD temsilcisi tarafından okunan basın açıklamasında 19 Aralık Katliamı hatırlatılarak, unutulmayacağı, hesabının sorulması için takipçisi olunacağı belirtildi.

Eylemde "Siyasi tutsaklar onurumuzdur!", "Katliamların hesabı sorulacak!" sloganları atıldı.

Adana'da basın açıklaması

Katliam Adana'da ise 19 Aralık'ta yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. 5 Ocak meydanında toplanan kitle adına yapılan açıklamada sermaye devletinin tarihinin katliam ve zulüm olduğu vurgulanarak "Tarihi soykırımlarla ve katliamlarla dolu olan ve varlığını bu yolla sürdüren devlet, Aralık ayında 3 vahşi katliama imza atmıştır. Maraş, Roboski ve 'Hayata dönüş operasyonu' adı altında yapılan 19-22 Aralık Katliamı" denildi.

"Kanla Yazılan Tarih Silinmez Yaşasın 19-22 Aralık Direnişimiz!" ozalitinin taşındığı açıklamayı. BDSP, SYKP, YDAB, Devrimci Parti, Partizan, Kaldıraç örgütledi. Açıklama sırasında yoğun polis ablukası dikkat çekti.

Sincan Hapishanesi önü ve Güvenpark'ta protesto

Katliam 19 Aralık'ta Ankara'daki Sincan Hapishanesi önünde ve Güvenpark'ta yapılan eylemlerle protesto edildi.

Eylemler BDSP'nin de aralarında yer aldığı ilerici, devrimci güçler tarafından örgütlendi.

İlk eylemde Sincan 1 No'lu F Tipi ve Kadın Kapalı Hapishanesi önünde yürüyüş yapıldı. Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen eylemde katliamın gerisindeki nedenlere dikkat çekilerek katliamcıların devlet tarafından ödüllendirilmesi teşhir edildi. Mayasında katliamcılık olan bir devletten adalet beklenmediği ifade edilerek 19-22 Aralık Katliamı'nda devrimcileri ve devrimci iradeyi hedef alan devletin Sivas, Maraş ve Çorum'da Alevilere, Soma'da, Ermenek'te ve Torunlar'da işçilere ve tüm emekçilere, Haziran Direnişi'nde ülkenin tüm muhalif kesimlerine,

Ankara, Amed ve Suruç patlamalarında ülkenin ilerici-devrimci değerlerine ve son olarak Silvan, Cizre, Nusaybin ve Sur başta olmak üzere Kürdistan illerinde Kürt halkına yönelik imha ve katliam saldırılarını sürdürdüğü hatırlatıldı.

Akşam saatlerinde ise Haziran Direnişi'nden bu yana polis ablukası altında olan Güvenpark'ta oturma eylemi gerçekleştirildi. Çevik kuvvetin ablukasına karşı kitle Ethem Sarısülük'ün vurulduğu alanda sloganlar, alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde toplanmasını sürdürdü ve burada oturma eylemi başlatıldı.

Eylemde Ölüm Orucu Gazisi Fatime Akalın, katliamın tanıklarından Mahmut Konuk ve katliam sırasında buldozerin altında kalarak sağ kolunu kaybeden Veli Saçılık söz alarak yaşadıklarını ve tanıklıklarını aktardı.

Eylem "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!", sloganlarıyla sona ererken saldırılara karşı direnen Kürt halkı da "Diren Kürdistan Ankara seninle!" sloganıyla selamlandı.

Taksim'de polis barikadı

19 Aralık akşamı Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürümek isteyen kitleye polis 2 TOMA ve çevik kuvvet ile barikat kurarak yürüyüşe izin vermedi. Yürüyüş engellenince Tünel Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı. Barikat önünde konuşma yapan Av. Gülizar Tuncer aynı anda 20 hapishaneye yapılan saldırı ve katliamı teşhir etti. Ardından 19 Aralık Katliamı sırasında Bayrampaşa Hapishanesi'nde 6 kadın devrimcinin yakılarak katledildiği koğuştaki bulunan Hacer Arıkan'ın mektubunu okudu. Ortak açıklamayı ise İHD'den Hatice Onaran okudu. Katliam sürecini ve sonrasında yaşananları anlatan Onaran, tutsaklara yönelik o dönemde yapılan saldırıların bugün de devam ettiğine dikkat çekti. Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Kayseri'de söyleşi

BDSP ve Halk Cephesi 19 Aralık günü Kayseri'de söyleşi gerçekleştirdi. "19 Aralık Katliamı ve ötesi" konulu söyleşi devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Katliamı anlatan sinevizyon gösteriminin ardından ise söyleşi bölümüne geçildi.

Açılış konuşmasının ardından Ölüm Orucu Gazisi Haydar Baran 19-22 Aralık Katliamı ve Ölüm Orucu sürecine ilişkin sunum yaptı. Baran katliam sürecini ve saldırılar karşısında sergilenen direnişi anlatarak Ölüm Orucu sürecinde yaşadıklarını anlattı. Söyleşi katılımcıların düşüncelerini ifade etmesiyle sona erdi.

Sınıf devrimcilerinden 19 Aralık anmaları

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 19 Aralık Direnişi'nin yıldönümünde İstanbul Küçükçekmece, Esenyurt ve Kartal'da etkinlik gerçekleştirdi.

Küçükçekmece

Küçükçekmece'de 19 Aralık günü söyleşi gerçekleştirildi. Etkinlik sinevizyon gösterimi ile başladı. Ulucanlar ve 19 Aralık katliamları ve katliamlar karşısında devrimci tutsakların ortaya koyduğu direniş iradesinin anlatıldığı sinevizyon ilgiyle izlendi.

Sinevizyon gösteriminin ardından söyleşi bölümüne geçildi. Öncelikle başta 19 Aralık'ta şehit düşen devrimciler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından 19 Aralık Katliamı ve direnişinin arka planı üzerine bir açılış konuşması gerçekleştirildi. Konuşmada devletin katliamcı geleneğine vurgu yapıldı. Süresiz Açık Grevi ve Ölüm Orucu süreçleri üzerinde duruldu. Sermaye devletinin cezaevi operasyonları ve katliamlarıyla devrimci iradeyi teslim almaya çalıştığı vurgulandı. Devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikaları ile işçi ve emekçilere yönelik saldırılar arasındaki bağa vurgu yapıldı. Sermaye devletinin devrimci tutsakları teslim alarak mücadeleyi öncüsüz bırakmayı hedeflediği ancak devrimci iradeyi teslim alamadığı vurgulandı. Konuşmada sermaye devletinin güncel saldırı politikaları üzerinde duruldu. Sermaye devletinin katliamcı geleneğine devam ettiği, bunun en güncel örneklerinin Kürdistan'da görüldüğü söylendi. Tüm bu saldırılar karşısında 19 Aralık'ta gösterilen direniş iradesinin örnek alınarak mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Söyleşi kısmında 19 Aralık direnişi, Ölüm Orucu süreçleri üzerine konuşmalar gerçekleştirildi. Ayrıca Kürdistan'da yürütülen kirli savaş politikaları ve bunun karşısında örülmesi gereken dayanışma üzerinde duruldu. Katliamların, savaş politikalarının, baskı ve sömürünün olmadığı bir düzenin ancak sosyalizmle geleceği vurgulandı. Bu kapsamda reformizm ve devrimci mücadele arasındaki ayrım üzerinde duruldu.

Kartal

Kartal BDSP, 1978 Maraş, 19 Aralık, 2015 Cizre,

Nusaybin ve Silopi katliamlarını 19 Aralık günü Kartal'da gerçekleştirdiği yürüyüşle lanetledi.

Yürüyüş öncesinde Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde bir araya gelindi. Ahmed Arif'in şiirinin okunmasının ardından BDSP adına kısa bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, etnik, mezhepsel ayrımların derinleştirildiği Maraş Katliamı'nın işçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıları devreye sokmak için gerçekleştirilen 12 Eylül 1980 darbesinin yapı taşlarından biri olduğu vurgulandı. 19 Aralık 2000'de "Hayata Dönüş" operasyonlarının ise toplumu teslim almanın yolunun öncelikle onun öncülerini, ilerici, devrimci güçleri teslim almaktan geçtiğinin kanıtı olduğu dile getirildi. Maraş ve 19 Aralık'ı bugün Kürdistan'daki operasyonlar ve katliamların takip ettiği dile getirildi.

Sonrasında 19 Aralık Katliamı'nın görüntülerinden oluşan 10 dakikalık bir sinevizyon izlendi. Ardından Bankalar Caddesi'ne inilerek yürüyüşe başlandı.

Yürüyüş boyunca "Kürt ulusuna imha dayatılmaz!", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı. Yürüyüşte konuşmalarla devletin ilerici ve devrimcilere, işçilere yönelik gerçekleştirdiği katliamlar, Kürdistan'da estirilen devlet terörü teşhir edilerek "topyekün direniş" çağrısı yapıldı.

Yürüyüş sonrasında yapılan basın açıklamasında Türkiye'nin emperyalizmle kirli işbirliği teşhir edildi. Suriyeli emekçilerin yaşadıkları gibi, kardeş Kürt halkını öldürenlerin emperyalistlerin hizmetindeki Türk sermaye devleti olduğu belirtilerek, "Buna karşı

koyacak ise elbetteki işçi sınıfı, emekçilerin, ezilen halkların birleşik devrimci mücadelesidir" denildi.

Esenyurt'ta söyleşi

Sınıf devrimcileri 20 Aralık Pazar günü Esenyurt'ta gerçekleştirdikleri söyleşiyle, katliamda şehit düşen devrimcileri andı, barbarca yöntemlerle gerçekleştirilen katliama rağmen yiğitçe direnen, devrimci direniş çizgisini bugünlere miras bırakan irade bir kez daha selamlandı.

Söyleşide sermaye devletinin katliamcı tarihi ve politik arka planı ekseninde güncel gelişmeler, savaş ve saldırganlık politikaları, Kürt halkına yönelik kirli savaş ve güncel görevler üzerinde duruldu. Sermaye devletinin tarihinin katliamlar tarihi olduğu belirtilerek hapsihanelerdeki tutsakların da katliamlarla teslim alınmaya çalışıldığı ancak devletin direniş iradesine çarptığı belirtildi.

Kürt halkına dönük saldırganlığın ve katliamların asıl nedeninin de direnme iradesini kırmak, teslim almak ve eşitlik, özgürlük istemlerini boğmak olduğu vurgulanarak güncel gelişmeler tarihsel bir bakış içerisinde ele alınarak dönemin gündemlerine devrimci müdahale ihtiyacı belirtildi.

Sermaye devletinin en barbar saldırılarına, katliamlarına her defasında yiğitçe direnenek cevap veren, devrimci iradenin teslim alınamayacağını canları pahasına gösteren devrimcilerin bıraktığı mirasa daha güçlü sahip çıkmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirmek çağrısıyla söyleşi sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece-Kartal-Esenyurt

Komünist tutsaklardan 19 Aralık mesajı

TKİP dava tutsakları, 19 Aralık Katliamı'nın 15. yıl dönümünde, katliam karşısında ortaya konan direniş selamladılar:

"Devrimci irade teslim alınamaz!"

Tarihin kanlı sayfalarından biri olan 19-22 Aralık devrimci direniş geleneğimizin kıvılcığı olarak yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Tarih, içinden geçtiğimiz savaşlar-devrimler çağından insanlığın önüne 'yeni Ekimler'in' sayfasını açmaya hazırlanırken sermaye düzeninin ölüm mangalarına karşı zindanlarda "ölürüz ama asla teslim olmayız" diyerek devrim davası uğruna son nefesine kadar direnmenin manifestosunu yazan 19-22 Aralık ve Büyük Ölüm Orucu Direniş şehitlerinin önünde bir kez daha haykırıyoruz.

'Biz kazanacağız! Devrim davası kazanacak!'

TKİP dava tutsakları"

Direniş büyüme çağrısı

Maraş Katliamı'nın üzerinden 37 yıl, 19-22 Aralık Büyük Zindan Direniş'i'nin üzerinden 15 yıl geçti. Fakat sermaye devleti katliamcı geleneğini hala sürdürüyor. Bugün sermaye devleti, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarını tam gaz hayata geçirmektedir.

Bütün bu yaşananlar karşısında sınıf devrimcileri 19 Aralık'ta "Maraş, 19 Aralık, Sur, Cizre! Katliamlara karşı direniş büyütmeye!" pankartını asarak Sarıgazili işçi ve emekçileri sermaye devletinin katliamcı geleneğine karşı direniş büyütmeye çağırıyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Erbay ve Öter Gazi'de uğurlandı!

İstanbul Gaziosmanpaşa'da 22 Aralık'ta baskın yapan polisler Yeliz Erbay ve Şirin Öter'i katletti. Erbay ve Öter'in cenazeleri Adli Tıp Kurumu'nda uzun süre bekletildikten sonra Gazi Cemevi'ne getirildi. Cemevinde 23 Aralık sabahına kadar nöbet tutulurken öğle saatlerinde başlayan yürüyüş öncesinde cemevinin çevresi ve yürüyüşün yapılacağı İsmetpaşa Caddesi Erbay ve Öter'in fotoğrafları ve kızıl bayraklarla donatıldı.

"Gazi, Şirin'i iyi tanı"

Saat 13:45 civarında Erbay ve Öter'in cenazeleri MLKP/KKÖ bayrağına sarılı olarak cemevinin morgundan çıkartıldı. Cenazeler dini tören yapıldıktan sonra "Katil Erdoğan!", "Jin jiyen azadi!" sloganlarıyla caddeye çıkartıldı. Adnan Yücel şiiirleriyle yapılan saygı duruşundan sonra Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) adına konuşma yapıldı. Konuşmada Erbay ve Öter'in saray zulmüne karşı direndikleri, cenazelerine Ekin Wan gibi işkence yapıldığı belirtildi.

"Katliamsız bir saat bile yok"

SKM konuşmasından sonra konuşan Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) Genel Başkanı Sultan Ulusoy, Şirin Öter'i Gazili emekçilerin yakından tanıdığını belirterek Kürdistan'da AKP diktatörlüğünün katliam yapmadığı 1 saat bile olmadığını, Erbay ve Öter'in huzurunda bu savaş davetini kabul ettiklerini söyledi.

Ulusoy'dan sonra konuşan HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, Öter ve Erbay'ın direniş bayrağının özellikle kadınların elinde dalgalanacağını

belirterek asıl ölenlerin zulme ve ölüm düzenine karşı direnmeyenlerin olduğunu söyledi. Yüksekdağ konuşmasında "Saraj rejimi halkları yaşayan ölüye döndürmeye çalışıyor" diyerek milyonların hizaya getirilmeye çalışıldığını; Öter, Erbay ve katledilen kadınlar şahsında bu hizanın bozulduğunu ifade etti.

Alanda Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) imzalı "Şirin Öter, Yeliz Erbay ölümsüzdür!" pankartının asılı olduğu görüldü.

Mahalleye dönüşte polis saldırısı

Konuşmaların ardından yürüyüş başlarken, Öter ve Erbay'ın tabutlarını kadınlar omuzladı, önde kızıl flamalarla kadınlar yürürken arkada ise Öter ve Erbay'ın fotoğraflarının olduğu flamalar taşındı. BDSP'lilerin de katıldığı eylemde, "Biji PKK yaşasın MLKP!", "Şehitler yaşıyor komünistler savaşıyor!", "Komünist kadınlar ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Jin jiyen azadi!", "Katillerden hesabı kadınlar soracak!" sloganlarıyla Gazi Mezarlığı'na yürüyüş yapıldı. Yüzlerce kişilik kitleyi mezarlıkta, "Kadın devriminin cüretkar savaşçıları yolunuz yolumuzdur" pankartıyla MLKP ve KKÖ milisleri karşıladı. Milisler tabutları omuzlayarak mezar başına getirdikten sonra kitlenin üzerinde çekim yapan polis 'Drone'unu vurup düşürerek alandan ayrıldılar.

Cenazeler defnedildikten sonra saygı duruşu yapıldı ve taziyeler için cemevine geçildi. Mezarlıktan mahalleye geri dönen kitleye polis TOMA, akrep ve biber gazlarıyla saldırdı. Sokak başlarında taşlar ve sloganlarla polis saldırısına cevap verildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKK: Emekçi kadınlar mücadeleye, hesap sormaya!

Faşist sermaye devleti aylardır Kürt halkına yönelik kirli, kanlı ve karanlık bir savaş yürütüyor. Kürt halkını toptan cezalandırma niteliği kazanan bu savaştan en çok etkilenenler ise kadınlar ve çocuklardır. Gitgide çığırından çıkan bu kanlı savaşta şimdiye dek onlarca kadın ve çocuk katledildi.

Kürdistan'da kuşatma altına alınan kentlerde direnen Kürt kadınlarını ve kadın gerillaları katleden sermaye devleti, Türkiye'nin metropollerinde ise, ilerici ve devrimci güçlere dönük operasyonlara başvuruyor, örgütlü mücadele yürüten kadınlara dönük yargısız infazlar gerçekleştiriyor.

Bu kez de Yeliz Erbay ve Şirin Öter adlı iki kadın militan, İstanbul Gaziosmanpaşa'da gerçekleştirilen bir operasyonda katledildi. Yeliz Erbay ve Şirin Öter saldırıyı direnişle karşıladılar ve direnerek ölümsüzleştiler.

Sermayenin faşist devletinin yargısız infaz ve katliamlarının temel hedefi, örgütlü mücadelenin yolunu seçen tüm kadınları korkutmak, yıldırma ve teslim almaktır. Gerçek ve kalıcı kurtuluş yolu olan özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinden vazgeçmektir. Fakat tüm bu çabalar boşunadır. Emekçi kadınlar bundan önce olduğu gibi bundan sonra da örgütlü mücadeleden vazgeçmeyeceklerdir.

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu olarak, alçakça katledilen Dilek Doğan, Günay Özarslan, Dilan Kortak, Yeliz Erbay ve Şirin Öter'in hesabını sormaya, emekçi kadınların gerçek kurtuluşu sağlayacak olan özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağırıyoruz.

**Yeliz Erbay ve Şirin Öter ölümsüzdür!
Emekçi kadınlar örgütlü mücadeleye, hesap sormaya!**

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu (EKK)

22 Aralık 2015

EKK: Katil devlet hesap verecek!

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik kirli savaş politikalarını azgınlaştırırken kadın, çocuk demeden katlediyor. Baskıyla, zorbalıkla, kanla Kürt halkının meşru mücadelesini ve direnişini kırmaya çalışıyor. Bir yandan da ilerici ve devrimci güçleri hedef alıyor, katlediyor.

Bugün de iki kadın, Yeliz Erbay ve Şirin Öter İstanbul Gaziosmanpaşa'da ev baskınlarında katledildi. Tıpkı Günay Özarslan, Dilek Doğan, Dilan Kortak gibi... Yeliz Erbay ve Şirin Öter saldırıyı direnişle karşıladılar ve direnerek ölümsüzleşenler kervanına katıldılar.

Sermaye devleti nasıl ki Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın en ağır faturasını Kürt kadınlarına kesmeye çalışıyor, anne karnındaki bebeği dahi katlediyorsa batıda da mücadele yolunu seçen kadınları hedef alıyor.

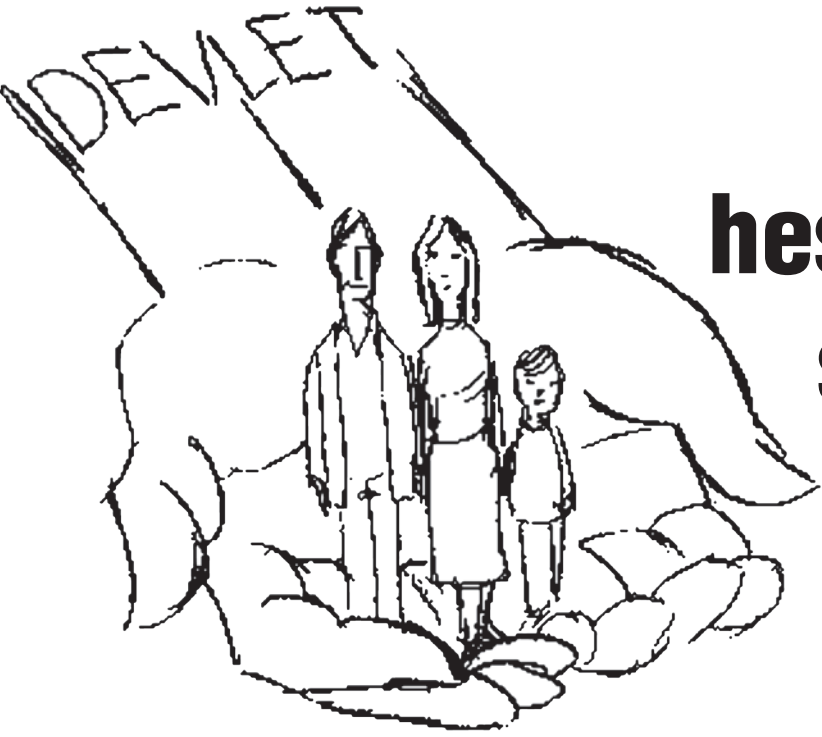
Sermaye devleti, dün nasıl F tipi saldırısına karşı direnen tutsak devrimcileri katlederek devrimci mücadeleyi bitirmeyi, işçi ve emekçileri sindirmeyi amaçlıyorsa bugün de aynı amaçla yeni katliamlara imza atıyor, direnen Kürt kadınlarını, mücadele eden kadınları katlediyor. Böylece sömürü düzenini sürdürülebilmeyi, işçi ve emekçileri sindirmeyi, korkutmayı ve teslim almayı hedefliyor. En önemlisi de, mücadele eden kadınları hedef alarak, çifte sömürüye maruz kalan emekçi kadınların gerçek ve kalıcı kurtuluşları için mücadele yolunu seçmesini engellemek istiyor.

Ancak sermaye devletinin çabaları boşa çıkacak, er ya da geç katillerden de hesap sorulacaktır. Emekçi kadınlar tüm baskılara karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme devam edecekler.

Yeliz Erbay ve Şirin Öter ölümsüzdür!

Emekçi kadınlar sömürü düzenine karşı mücadeleye!

Emekçi Kadın Komisyonları / 22 Aralık 2015

“Çeyiz hesabı”ndan sömürü ve soygun çıktı!

1 Kasım seçimlerinin öncesinde işçi ve emekçilere vaatlerde bulunan AKP, 64. dönem hükümet programını açıkladı. Burjuva basın tarafından “övgülerle” karşılanan programına dikkatli bir şekilde bakıldığında sömürü ve soygun programı olduğunu anlamak güç değil. Zira, kıdem tazminatının gaspı, esneklik uygulamaları vb. programın muhtevası konusunda fikir veriyor.

Programda kadınları ilgilendiren maddeler de var. Bunlardan biri de çeyiz hesabı... “Çeyiz hesabı” evlenecek çiftlere devletin maddi desteği anlamına geliyor. Kulağa hoş gelen “çeyiz hesabı”ndaki niyetler, geçtiğimiz günlerde yayınlanan yönetmelikle açığa çıktı. Yönetmeliğe göre, düzenlemeden yararlanmak için çeyiz hesabına evlilik tarihinden önce asgari 3 yıl boyunca düzenli para yatırılması, paranın aylık 100 TL ve 1000 TL arasında olması, evlenecek kişinin 27 yaşını geçmemesi ve ilk evliliği olması şartları aranıyor. Bu şartları yerine getirenlere ise devlet 5.000 lira katkı sağlayacak.

Kadınlara “maddi destek” yapılacağı söylenmesine rağmen, aslında devlet, bir yandan piyasaları canlı tutmaya çalışarak rantiyecilik rolünü üstlenirken; öbür yandan uzun süredir “Ailenin ve Dinamik Nüfusun Korunması Kanunu”nda yer alan, kadının doğurganlığını artırma politikasına uyumlu şekilde evliliği teşvik ediyor.

Programda kadınları doğrudan ilgilendiren maddelerden biri de, “esneklik uygulamaları”. İşgücü piyasalarının fazla katı olduğunu ifade eden ve çalışma yaşamında “güvenceli esneklik” getirmekten bahseden

sermaye sözcüleri, önümüzdeki süreçte bu yönlü adımların atılacağına mesajlarını veriyorlar.

Bugün esneklik, çalışma yaşamında yaygınlaşmış durumda. Kadınlar da güvencesiz işlerde çalışıyor. Ancak sermaye sınıfı, kuralsızlığı temel çalışma biçimi haline getirmek, yasalarda “katı” olan hükümleri de “esnekletmek” istiyor. Bunların başında da kiralık işçilik ve özel istihdam büroları geliyor.

Özel İstihdam Büroları, 2003 yılından itibaren yasal olarak işletiliyor olmasına rağmen, faaliyeti özel sektörle sınırlı ve aracılık olarak tanımlanıyor. Mevcut haliyle yasalar “kiralık işçilik” olarak tanımlanan geçici iş ilişkisine olanak tanımıyor. Hatırlanacağı üzere, “Ailenin ve Nüfusun Korunması” yasa tasarısında kadın doğurganlığının artırılması politikası, özel istihdam bürolarında yapılacak düzenleme ile birlikte ele alınmıştı.

Bugün özel istihdam büroları, tüm işçi sınıfının güvencesiz ve kural dışı çalışmasını hedeflediği gibi, kadınları da doğrudan etkilemektedir. Zira, bugün özel istihdam büroları aracılığıyla iş bulanların %34’ünü kadınlar oluşturuyor. Ayrıca, kadınlar özel istihdam büroları aracılığıyla özel vasıf gerektirmeyen, büro, temizlik, çocuk bakımı vb. işlerde istihdam ediliyor.

Bugün kimi manevra ve yalanlarla işçi ve emekçilerin gözleri boyanmaya çalışılmasına rağmen, hedeflenen şey işçi sınıfının üzerindeki baskı ve sömürünün daha fazla derinleştirilmesidir. Bu açıdan kadınıyla-erkeğiyle işçi sınıfının temel mücadele talepleri ekseninde bir mücadelenin yükseltmesi zorunluluktur.

tarafından vurularak öldürüldü.

Birçok kadın cinayetinin ardından yaşandığı gibi, Gizem Şen’in cenazesi de kadınlar tarafından taşındı. Ailesi, basına yaptığı açıklamada, koruma kararının alınmamasına karşı tepkilerini dile getirdi.

“Kadına şiddete sıfır tolerans”tan bahsedenler, izledikleri politikalarla şiddeti körüklediği gibi, Gizem Şen’in katledilmesi, yargının kararlarının göstermelik olduğunu ve yargının da şiddete göz yumarak, fiilen suç ortaklığı yaptığını gösterdi.

Hani kardeşlik?

Dünya ölçeğinde servet-sefalet kutuplaşması gün geçtikçe artıyor. Uluslararası sermaye cephesinde kimileri daha da zenginleşirken, milyarlarca emekçinin koşulları gün geçtikçe kötüleşiyor. Savaşlar, savaşın yarattığı göçler ve kapitalizmin her geçen gün derinleşen krizi, bu uçurumu daha da büyütüyor.

Kimi uluslararası kuruluşların yaptığı araştırmalar bu durumu doğrular nitelikte. 1995 yılında 289 olan milyarderlerin %56’sı listeden çıkarken, yenilerinin ortaya çıkmasıyla dünya genelinde milyarderlerin sayısı 1.300 olarak belirlendi. Ayrıca listenin “eskileri” servetlerini ortalama 4 kattan fazla arttırdı.

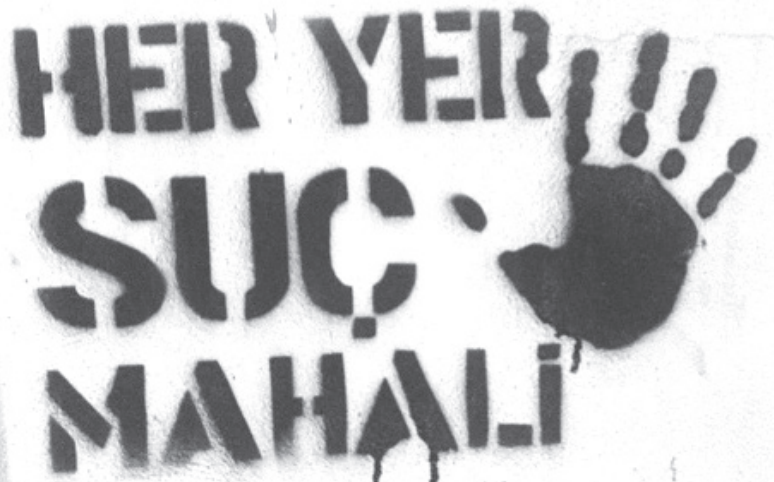
Dikkat çekici bir başka araştırma ise, dünya ölçeğinde kadın milyarder sayısının son 20 yılda % 660 artması. 1995 yılında 22 olan kadın milyarder sayısı 2015’te 145’e ulaşmış. Servetlerini çoğunluklu olarak miras yoluyla elde eden kadınların emlak ve sağlık sektörlerinde ve sanayi alanında yoğunlaştıkları ifade ediliyor. Sağlık sektörünün kadın emeğinin en ucuz olduğu, aynı zamanda sanayide kadın emeğinin hoyratça sömürüldüğünü düşündüğümüzde, “milyarder” kadınların aynı zamanda emekçi kadınların sömürüsüne dayanarak varlıklarını elde ettikleri çok açık.

Egemenlerin kadın sorununu “sınıflar üstü” olarak almaya kalkmalarında şaşılacak bir yan yok. Feministler ise sınıfsal farklılıkları yok sayarak, kadınların cins olarak ezilmişliğinden yola çıkarak “kadınların kızkardeşliğini” savunuyor ve bu politikaya koltuk değnekliği yapmaya devam ediyor.

Soruyoruz, dünya ölçeğinde yüz milyonlarca yoksul kadın ile, 145 milyarder kadın kardeş olabilir mi?

Yargı, kadın cinayetlerinin suç ortağı!

Yakınları tarafından katledilen kadınlara son olarak Gizem Şen eklendi. 24 yaşında olan, Kırklareli’de yaşayan Gizem Şen, 1 yıl öncesinde eşinden boşandı. Ancak eşinin tehditleri ve tacizleri sona ermedi. Cinayet riski taşıyan birçok kadın gibi, yargıya başvurdu. Ancak Gizem Şen’e koruma kararı alınmadı. Geçtiğimiz günlerde çalıştığı işyerinde eski eşi

Gözaltında, cezaevlerinde cinsel şiddet artıyor...

Özellikle 7 Haziran seçimlerinin ardından AKP iktidarı eliyle devlet terörünün arttırılması sonucu ilerici, devrimci, yurtsever kadınlar da baskı ve şiddet ile karşı karşıya kaldılar. Kadınlara yönelik cinsel şiddet de artarak devam ediyor.

Özellikle 7 Haziran seçimlerinin ardından AKP iktidarı eliyle devlet terörünün arttırılması sonucu ilerici, devrimci, yurtsever kadınlar da baskı ve şiddet ile karşı karşıya kaldılar. Kadınlara yönelik cinsel şiddet de artarak devam ediyor.

HDP milletvekili Çağlar Demirel'in artan cinsel taciz ve şiddet üzerinden Meclis'e sunduğu araştırma önergesinde son dönemde yaşanan kimi örnekler de yer aldı.

Muş'un Varto ilçesinde katledilen Kevser Eltürk'ün (Ekin Wan) cesedinin çıplak bir şekilde teşhir edilmesi, Adana'da gözaltında cinsel şiddete uğrayan Figen Şahin'in çekilen çıplak fotoğraflarının sosyal medyada paylaşılmasıyla tehdit edilmesi, Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde gözaltına alınan Z.İ.'nin emniyette iç çamaşırlarına kadar soyulduktan sonra işkenceye uğraması, 6 Eylül'de gözaltına alınan Şükran Yıldız'ın Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nde Eylül ayından bu yana gözaltına alınan kadınlara sistematik olarak cinsel işkence uygulandığını anlattığı mektubu, Kasım'da Diyarbakır Bismil'de gözaltına alınan Gülizar Akad'ın uğradığı cinsel işkence ve tehditler, son süreçte yaşananların sadece bir kısmı...

Gözaltılarda kadınların cinsel kimliğine yönelik saldırıların son örneği ise Mersin Üniversitesi'nde yaşandı. Mersin Üniversitesi'nde 11 Aralık'ta faşistlerin provakasyonu sonucu yaşanan çatışmada

gözaltına alınan kadın öğrenciler, fiziksel şiddetin yanı sıra, cinsiyetçi küfür ve hakaretlere maruz kaldılar. Öğrenciler adına basına bilgi veren Dilay Güç ve Demet Vural, polislerin küfür ve hakaretlerin yanı sıra, kadın öğrencileri "özel bir yere götürmekle" tehdit ettiklerini, kafalarına silah dayıp "sıkayım mı" diye bağırdıklarını söylediler.

Cezaevlerinde de kadınlara yönelik cinsel baskı ve saldırılar devam ediyor. Ağustos ayında Sincan Kapalı Kadın Cezaevi'ne getirilen Diyarbakır'ın Sur Belediye Eşbaşkanı Fatma Şık Barut ve Silvan Belediyesi Eşbaşkanı Yüksel Bodakçı'nın "ince arama" adı altında "zorla çıplak arama" işkencesine maruz kalması örnek gösterilebilir.

Yine JİNHA'nın haberine göre, Van Kapalı M Tipi Cezaevi'nde de kadınlar üzerinde baskı uygulanıyor. Daha öncesinde sadece erkeklerin kaldığı, yakın dönemde kadınlara da koğuşun ayrıldığı cezaevinde kadın tutsaklar birçok sorun yaşıyor. Koğuş aramaları kurum müdürlerinin yanı sıra, erkek gardiyan ve askerler tarafından yapılıyor. Aynı zamanda kadınlar, sağlık sorunları ile karşı karşıya kalıyorlar. Regl sorunu yaşayan kadın tutsaklar, gebelik testine zorlanıyor. Ciddi sağlık sorunu yaşayan tutsaklar, sevk esnasında sözlü tacizlere maruz kaldıkları için hastanelere gitmek istemiyor. Yaşadıklarını mektup yoluyla aileleri ile paylaşan tutsaklara ise kınama cezası veriliyor.

"Ne çok öldük, yaşamak için..."

Kürdistan'ın dört bir yanı yangın yeri... Kendi kendilerini yönetebildikleri, daha eşit ve özgür bir toplumda yaşamak için Kürt halkı direnişini büyütüyor. Sur'da, Cizîre'de, Nusaybin'de, Silopi'de bu direniş, sokağa çıkma yasağı adı altında katliamlarla bitirilmek isteniyor.

Tankların, topların, kurşunların gölgesi, anne karnındaki bebeklerin, çocukların, gençlerin, kadınların da üzerine düşüyor, düşürülüyor...

Sokağa çıkma yasağının sürdüğü ve her gün katliam haberlerinin geldiği Cizîre'de, 8 aylık hamile olan 32 yaşındaki Güler Yanalak kurşunların hedefi oldu. Daha doğmamış bebeği, karnında, kurşunla katledildi. Cudi mahallesinde ise askerlerin açtığı ateş sonucu 40 yaşındaki Zeynep Yılmaz öldürüldü. İki çocuk annesi Cahide Çıkal da yine Türk sermaye devletinin yürüttüğü kirli savaşın hedefi oldu.

Sokağa çıkma yasağı ilan edilen Mardin'in Nusaybin ilçesinde yasağın olmadığı Gırnava Mahallesi'nde yaşayan 4 çocuk annesi 39 yaşındaki Emire Gök katledildi. Gök, yaşanan zulmün, katliamların, kirli savaşın son bulması için sokağa çıktığı sırada katledildi.

Yasağın ve katliamların devam ettiği, evlerin tarandığı, tankların, topların kol gezdiği bir başka ilçe de Silopi. Nuh Mahallesi'nde evleri tarayan devletin kolluk güçleri, 11 çocuk annesi Taybet İnan'ı katletti.

Kürdistan'ı kana bulayan devletin askerleri, polisleri tarafından evlerin tarandığı, "katliamlara son" diye sokaklara çıkan halkın üzerine doğrudan ateş açıldığı, bebeklerin anne karnında katledildiği kirli bir savaş bu. Ve bu savaşta katiller ordusu, Taybet'in, Güler'in, Cahide'nin, Emire'nin, Zeynep'in, Ekin Wan'ın, Selamet'in kanlarında boğulacak.

Trabzon'da kadın cinayeti

Sermaye düzeninin teşvik ettiği ve adeta ödüllendirdiği kadın cinayetlerine Trabzon'da bir yenisi daha eklendi.

Nuray Berber isimli 43 yaşındaki kadın, 21 Aralık'ta 1 No'lu Erdoğdu Mahallesi Şafak Sokak'ta bulunan evine gelen eski eşi Dursun Öksüz tarafından vurularak öldürüldü.

"Gece geç saatlere kadar dışarıda gezdiği" bahanesiyle Berber'i öldüren Öksüz, ertesi sabah yakalanarak gözaltına alındı.

Bir sosyalist işçi kadın şair:

Yaşar Nezihe Bükülmez

1 MAYIS

Ey işçi...

**bugün hür yaşamak hakkı seninken
Patronlar o hakkı senin almışlar elinden.
Sa'yınla edersin de "tufeyli"leri zengin
Kalbinde niçin yok ona karşı yine bir kin?
Rahat yaşıyor, işçi onun emrine münkâd;
Lakin seni fakr etmede günden güne berbâd.
Zenginlere pay verme, yazıktır emeğinden.
Azm et de esaret bağı kopsun bileğinden.
Sen boynunu kaldır ki onun boynu bükülsün.
Bir parça da evlatlarının çehresi gülsün.**

Ey işçi...

**mayıs birde bu birleşme gününde
Bişüphe bugün kalmadı bir mani önünde...
Baştanbaşa işte koca dünya hareketsiz;
Yıllarca bu birlikte devam eyleyiniz siz.
Patron da fakir işçilerin kadrini bilsin
Ta'zim ile, hürmetle sana başlar eğilsin.
Dün sen çalışırken bu cihan böyle değildi.
Bak fabrikalar uykuya dalmış gibi şimdi.
Herkes yaya kaldı, ne tren var, ne tramvay
Sen bunları hep kendin için şan-ü şeref say...
Birgün bırakınca işi halk şaşkına döndü.
Ses kalmadı, her velvele bir mum gibi söndü.
Sayende saadetlere mazhar beşeriyet;
Sen olmasan etmezdi teali medeniyet.
Boynundan esaret bağını parçala, kes, at!
Kuvvetedir hak, hakkını haksızlara anlat.**

İstanbul'da 1882'nin Ocak ayında dünyaya gelen Yaşar, anne ve babasının adını ailenin diğer üç çocuğunun ölmesi üzerine kendisinin yaşaması umuduna borçludur. Ve adının hakkını 89 yıllık hayatının karşısına çıkardığı tüm sefalete, baskılara ve yıkımlara karşı hatta iki kere intihar etmenin kıyasına gelip dönmesine rağmen inatla yaşayarak vermiştir. Annesini altı yaşındayken kaybeden Yaşar, sarhoş babası ve engelli teyzesiyle beraber fakat daha çok komşularının yardımları ile büyümüştür. Babasının onu okula göndermemesi üzerine ise kendi başına gittiği okulda "Ben öksüzüm hoca efendi, beni okutunuz!" diyerek kendi kaydını yaptırmış ve kayda "kendi gelen" diyerek geçmiştir. Fakat bu girişim evdeki baba tarafından cezalandırılıp evden kovulmaya sonuçlanmış, yılmayan küçük Yaşar, komşuların evlerinde kalarak ve yol kenarlarından topladığı bitkileri aktarlara satarak bir yıl boyunca okula devam edebilmiştir. Edebiyatı, şiir yazmayı ise kendi tabiri ile kendi kendine öğrenmiştir. Yaşamını kazanacağı dikiş becerilerini de yine bu dönemde arkadaşlarından öğrenmiştir.

Üç evlilik yapan ve her üç evliliği de hayal kırıklıkları ile dolu olan Yaşar'ın ikinci evliliğinden olan üç oğlunun ikisi açlıktan ölmüştür. Evlat acısının şiirlerine sindiği Yaşar'ın geride kalan oğlu Vedat ise ona yaşam umudu olarak yine Yaşar'ın şiirlerinde kendisine genişçe yer bulmuştur.

Yaşar Nezihe imzası, ilk şiirlerinin yayınlandığı *Malumat* adlı dergiden sonra artık *Terakki*, *Nazikter* gazetesi, *Kadınlar Dünyası*'nda da görülmeye başlanmış, *Kadınlar Dünyası* dergisinin 124. sayısının kapağı "büyük şaire Yaşar Nezihe Hanımefendi"ye ayrılmıştır.

İlk kitabı "Bir deste menekşe"nin ardından geçimini sağlamak için yakınları savaşa giden insanların mektuplarını yazıp cevaplamış, elişi işlemeleri yapmıştır. Balkan Savaşı döneminde etrafındaki insanlar gibi kendisinin de çektiği sefaleti şiirlerine yansıtmıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarında ise geçimini nasıl sağladığını kendi cümleleri ile öğreniyoruz: "On yedi sene Esirgeme Derneği'ne daha sonraki yıllarda, Kızılay'a iş ledim. Şark Eşya Pazarı'nda dikişçilik yaptım. Darphane'de İstiklal madalyalarının kurdelelerini diktim." 1912 yılında ölen babasının ardından kendisine verilen 42,5 kuruşluk maaşı gazetelere yazdığı yazılarla protesto etmiştir. 1925 yılında ise ikinci eseri "Feryatlarım" yayınlanmıştır.

Yaşar Nezihe; 1923 Mayıs'ın da "1 Mayıs" isimli bir şiir yazmıştır. Kızıl Güller ve grevde olan gazete işçilerine destek amaçlı yazılan "Gazete Sahiplerine" adlı şiirleri onu dönemindeki birçok kadın şairden ayırmıştır. Ve artık Bükülmez soyadını alan Yaşar Nezihe, Amele Cemiyeti üyesi ve *Aydınlık* dergisi yazarıdır. İşte bu sebeplerden ötürü 3 Haziran 1925'te "komünistlik" suçlaması ile gözaltına alınır. Cumhuriyet gazetesinde on kişinin tutuklandığı haberi "mektuf komünistler" başlığı ile çıkar. Bükülmez'in de rahatsızlandığı ve tedavi altına alındığı yine bu haberde belirtilmiştir. Bükülmez'in dönemin ilerici kadınlarından ve Türk Kadınlar Birliği'nin kurucularından Nezihe Muhiddin'in yardımlarıyla serbest bırakıldığına dair bilgiler mevcuttur.

1928 yılına kadar *Nazikter*, *Rübab*, *Yarın*, *Malumat*, *Kadınlar Dünyası*, *Kadın*, *Kadın Yolu (Türk Kadın Yolu)*, *Menekşe*, *Nay*, *Envar-ı Vicdan*, *Terakki*, *Şehir*, *Osmanlı Kadınlar Alemi* ve *Aydınlık*'ta şiirler yazan Bükülmez, bu tarihten itibaren eserlerinde duraklama yaşamış, 1943'ten 1954'e kadar ise *Kadın* gazetesine yazmıştır.

***

Yazının girişinde okuduğunuz mısralar topraklarımızda Türkçe yazılmış ilk 1 Mayıs temalı şiire ait. Şairimiz ise yukarıda hayatının belli kesitlerine yer verdiğimiz Yaşar Nezihe Bükülmez. Amele Cemiyeti üyesi ve "komünist" suçlamasıyla kovuşturmalara uğramış, tutuklanmış bir kadın. Bükülmez'in 89 yıllık yaşam mücadelesi içerisinde yaşadığı hayal kırıklıkları, acıları kadar haksızlıklara karşı duyduğu öfke, hak mücadelesine beslediği sempati de şiirlerine yansımıştır. Onu ölümsüz kılan, bugün hala dönüp adını saygıyla anmamıza vesile olan, onu dönemindeki

birçok kadın şairden ayıran işte tam da bu özelliği olmuştur.

Nezihe Bükülmez'e dair değerlendirmeler çeşitlidir. Türkiye sosyalist hareketi Bükülmez'i pek tanımazken, feminist-reformist anlayış yayınlarında Bükülmez'e özellikle ilk sosyalist kadın şair olması özelliği ile yer vermiş, burjuva cenah ise Bükülmez'in "sosyalist" kimliği ile yer yer alay ederek bu kimliğin gerçeği yansıtmadığını ifade etmiştir. Yayınlanan şiirlerinden sosyalist içerikli (ki, bir şairin sosyalist kimliğini tanımlamak için ölçüt olarak ortaya konan, eserlerinde aranan ve tırnak içinde verilen sosyalist içerik tanımı başlı başına tartışılması gereken bir olgudur) dört şiir bulunmasını onu "sosyalist" olarak tanımlamaya yetmeyeceğini, geride kalan tek oğlu Vedat'ın ardından *Aydınlık* dergisinin çevresinde kendini sosyal olarak tanımladığını bağırırmaktadırlar. "Sosyalizm" içerikli dört şiirinin bir kadın şairin kendi düşünceleri çerçevesinin değil de, oğlunun çevresinde yer almak isteyen acılı bir ananın "gelip geçici" heveslerinin bir ürünü olarak göstermek her şeyden önce kadını edilgenleştirmektedir. Kemalist idolojinin her fırsatta ustalıklı yaptığı gibi olguların içini zavalıca boşaltma çabasının hastalıklı ürünüdür. Bu beyhude çabalarında, Bükülmez'in "sosyalist" içerikli başka eserler vermemesini, ölümünden önce el yazılarını teslim ederken "1 Mayıs" şiirinin yayınlanmasını istememesini "kanıt" olarak sunmaktadırlar.

Burjuva edebiyatçılar, dönemin kemalist rejiminin Nezihe Muhiddin şahsında sindirdiği ilerici kadınlar örneğinde olduğu gibi Bükülmez'i de açlığa, sefalete ve unutulmaya terk ettiği, dahası haklarında çeşitli haksız kovuşturmalara giderek sindirdiği kadınların verdikleri mücadelelerin sol düşüncelerce sahiplenilmesini hazmedememektedirler.

Elbette Bükülmez'i sahiplenmesi gereken Türkiye sosyalist hareketinin kendisidir. Daha doğrudan ifade etmek gerekirse, komünistlerdir. Zira Yaşar Nezihe Bükülmez sosyalist kimliğe sahip işçi bir kadındır. Bir şairdir. Geride bırakmış olduğu eserler Türkiye'de sınıflar mücadelesinin edebiyat dağarcığındaki yerini almıştır.

Z. Kaya

DGB İstanbul İl Meclisi toplandı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) İstanbul İl Meclisi, çeşitli üniversitelerden öğrencilerin katılımıyla DGB bürosunda 23 Aralık günü toplandı. Meclis toplantısı, gündemlerin belirlenmesi ile başladı. Aralık ayı değerlendirmesi, emperyalist savaş ve saldırganlık, Kürdistan'da yürütülen kirli savaş, genel olarak ve üniversitelerde artan baskı politikaları, polis ve soruşturma terörü, 31 Aralık yıl sonu etkinliğinin planlaması, genel kurul, kurumun düzen ve işleyişi konuşuldu.

Yapılan değerlendirmede Aralık ayında DGB'nin de katılım sağladığı MİB sempozyumu ve sınıf mücadelesi üzerine konuşuldu. Sonrasında ise Aralık ayında gerçekleştirilen Erdal Eren anması ve devrimci miras üzerinden devam eden konuşmalar, Aralık ayındaki diğer katliamlar ve devletin katliamcı geleneği üzerine yapılan tartışmalarla devam etti. Gerçekleştirilen toplumlar tarihi sunumu ve bundan sonraki eğitim başlıkları, tartışma konuları üzerine konuşuldu. Ayrıca her Cuma gerçekleştirilen film gösterimleri değerlendirildi.

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz, Ortadoğu'da yaşanan savaş ve bu savaşın en büyük destekçilerinden olan Türk sermaye devletinin Kürdistan'da yürüttüğü imha ve baskı politikaları, her geçen gün artan devlet terörü hakkında konuşuldu. Bu emperyalist-kapitalist savaş ve saldırganlığın, baskı politikalarının dolaysız bir sonucu olarak toplumun en dinamik kesimlerinden olan öğrenci gençliği sindirmek üzere üniversitelerde artan polis ve soruşturma terörüne dair konuşmalar gerçekleştirildi. Bu gericilik döneminde mücadelenin nasıl büyütüleceği

ve saldırılara karşı somut olarak neler yapılacağı üzerinden çeşitli öneriler ve tartışmalar yapıldı.

“Gelecek’ üzerine tartışmak ve ‘birlik’te yürümek...”

5 Mart'ta gerçekleştirilecek DGB 2. Genel Kurulu'nun böylesi bir süreçteki önemi üzerine konuşuldu. Genel kurula güçlü gidebilmek adına öncesinde neler yapılabileceği tartışıldı ve somut planlamalar yapıldı. “Geleceğe yürüyoruz” şiarıyla örgütlenecek genel kurulun, tartışılan politik gündemlere devrimci müdahale ve bu müdahalenin merkezileştirilmesi demek olduğu vurgulandı. Sokak röportajı, duvar gazetesi, beyanname çalışması, afiş, bildiri gibi araçlar üzerinden içinden geçilen süreçte “gelecek nedir?” içerikli bir çalışma yapılmasına karar verildi. Başta Ortadoğu olmak üzere emperyalist savaş ve saldırganlık tırmandırılırken, milyonlarca insan katledilip, evsiz bırakılıp, göçe zorlanırken, sokağa çıkma yasakları, sokak ortasında infazlar, Kürt halkına imha ve asimilasyon dayatılırken, üniversitelerde IŞİD'ci çeteler saldırılar düzenlerken “gelecek nedir?” sorusunun sorulacağı ve geleceğin mücadelede olduğu, devrimde olduğu gerçeğinin öne çıkartılacağı bir çalışma planlandı.

31 Aralık günü gerçekleştirilecek yıl sonu etkinliği üzerine planlamaların, kurumun düzen ve işleyişi üzerine görev dağılımının yapılmasıyla meclis toplantısı son buldu.

Kızıl Bayrak / Kadıköy

‘BÜT’ hakkı isteyen öğrencilere saldırı

Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü'nün bütünleme sınavını kaldırarak yaz okulunu zorunlu yapmasına karşı öğrenciler 22 Aralık'ta rektörlüğe yürümek istedi.

Ellerinde dövizlerle yürürken ‘çevik’ kıyafetli ÖGB'lerin barikatıyla karşılaşan öğrenciler bu barikati aşmayı başardılar. Sonrasında ise polis ve TOMA'nın saldırısıyla karşılaşıldı.

Polis saldırısının ardından gerçekleşen forumdan sonra öğrenciler İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Öğrencilerin kararlı duruşu sonuç getirerek rektörlük 3 öğrenci ile görüşmeyi kabul etti. Ancak görüşmeden sonuç çıkmadı.

Ankara DLB'liler toplandı

Ankara DLB, 17 Aralık'ta toplantı yaparak yeni dönemi planladı. İlk olarak Erdal Eren anmasının örgütlenme süreci üzerinde durulan toplantıda, eğitim, okul yürütmeleri ve meclisleri, anti-faşist mücadele, yerel bülten, kültür-sanat atölyesi ve maddi sorunlar gibi birçok konu tartışılarak yeni dönemdeki yol hattı çizildi.

DLB şiir atölyesi çalışması

Kartal Devrimci Liseliler Birliği 22 Aralık'ta şiir atölyesini topladı. Şiir atölyesinin bu haftaki konusu, edebiyat akımları oldu. 17. yüzyıldan bu yana birçok edebiyat akımının doğduğu görüldü ve akımlar üzerine notlar alındı.

Mersin Üniversitesi'nde faaliyetler sürüyor!

Hemen her gün katliam, gözaltı ve tutuklama haberlerinin geldiği bu süreçte Mersin Üniversitesi öğrencileri de çeşitli faaliyetlerle saldırılara dikkat çekti.

Kürt halkıyla dayanışma çağrısı

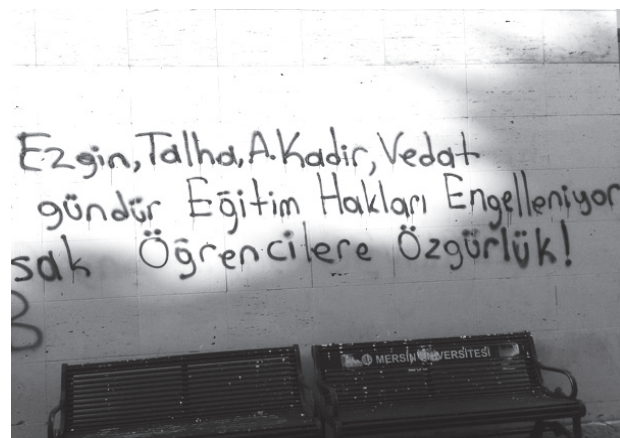
21 Aralık'ta Mersin Üniversitesi öğrencileri Kürdistan'da yapılan katliamlara, sokağa çıkma yasaklarına karşı dikkat çekme amaçlı ses çıkarma eylemi yaptılar. Öğrencilerin en yoğun olduğu yemekhane ve çarşı diye nitelendirilen yerlerde ajitasyonlar çekilerek, öğrencilerin ses çıkarma eylemine destek vermesi istendi. Ajitasyon konuşmaları yanında “Direnen Kürt halkı yalnız değildir!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları da atılarak, alkışlarla katliamlar protesto edildi.

Tutsak öğrencilerle dayanışma büyüyor

Ayrıca Mersin Üniversitesi'nde geçen hafta tutsak düşen, aralarında DGB'li Ezgin Boyraz'ın da olduğu öğrenciler için üniversite bileşenleri tarafından ortak planlamalar yapıldı. Hafta boyunca tutsak öğrencileri gündemde tutmaya yönelik yapılan planlamalarda; tutsaklarla dayanışma standlarının açılması, öğrencilerin zindanlara atılmasına tepki amaçlı okudukları fakültele fotoğrafların asılması ve de pankartlarla tutuklama terörü protesto edilecek.

Mersin DGB'den devrimci faaliyet

Mersin DGB 21 Aralık'ta üniversitede tutuklama terörüne tepki olarak faaliyet gerçekleştirdi. “Baskılar bizi yıldırılmaz!” şiarlı afişler üniversitenin birçok

noktasına asıldı. Ayrıca üniversitenin çeşitli yerlerine “Ezgin, Talha, A.Kadir, Vedat... 7 gündür eğitim hakları engelleniyor! Tutsak öğrencilere özgürlük!”, “Paris Komünü'nden Kürdistan sokaklarına barikat barikat direneceğiz!”, “Kürdistan'da katliam, burada tutuklama terörü!” şiarlı yazılımlar yapılarak tutuklamalara ve Kürdistan'daki katliamlara dikkat çekildi.

Gençlerin önünde iki seçenek var:

Ya sosyalizm ya barbarlık

Müslüman ülkelerden gençlerin IŞİD'e katılımı neredeyse normal karşılanırken, emperyalist ülkelerden IŞİD'e katılım, araştırma konusu yapılacak kadar merak oluşturuyor. En son, Paris Katliamı sonrası Paris'teki banliyölerden birinde yapılan operasyonda kendi üzerindeki bombayı patlattığı söylenen kadının arkadaşlarının, kadın için 3-4 ay öncesine kadar dinle alakasının olmadığını söylemeleri, neden IŞİD'li oldu sorusunun daha güçlü sorulmasına neden oluyor.

Suruç ve Ankara katliamlarını gerçekleştiren IŞİD'cilerden yola çıkarak söylemek gerekirse, bu çeteyi mali olarak destekleyenler sermaye sınıfı olsa bile, çetenin savaşçıları durumunda olanlar işçi, emekçi kökenliler. Elbette çete savaşçıların tümü işçi, emekçi kökenli değildir. Ama ezici bir çoğunluğu işçi, emekçi ailelerin çocuklarıdır. Türkiye'den çocukları IŞİD'e katıldı diye polise şikayette bulunan ailelerin hepsi yine işçi ve emekçiler.

Dinci çeteye katılan gençlerin ezici çoğunluğunun işçi, emekçi kökenli olması bir tesadüf değil. Canlı bomba olarak kendi hayatına da son verebilen birisi, cennet gibi bir ideal uğruna ölüyor olsa da, asıl olarak yaşam koşullarını yaşamaya değer bulmadığı içindir. Hiç tanımadığı bir kitleyi kiralık katiller de öldürür ama kendini de öldürüyorsa, ya ideallerine ölümüne inandığı için, ya da yaşamının değersiz olduğunu düşündüğü için bunu yapıyor. Türkiye gibi ülkelerde yaşam koşullarının yaşamaya değer görülmemesi anlaşılır bir durum.

Kendi halkı için canlı bomba eylemleri yapanlar bu söylediğimiz dışında kalıyor. Misal Flistin'deki canlı bomba eylemleri tümüyle farklıdır. Eylem biçimi doğru veya yanlış bulunsa dahi kendilerini katledenlere karşı yapılan eylemlerdir bunlar. Bu eylemler, çetelerin eylemlerinden kesinkes farklıdır. Eylemcilerin, eylemi yapıp nedeni de farklıdır.

...

BBC Türkçe haber sitesinde konuya ilişkin 13 Aralık tarihli bir haber yayınlandı.

Georgia Devlet Üniversitesi'nde cihatçı militanlık konusunda çalışan araştırmacı Charlie Winter 'IŞİD'in yükselişiyle birlikte bu katlımların daha da arttığını görüyoruz. Ve bu yanlışlıkla yapılan bir seçim değil' diyor ve devam ediyor:

"IŞİD, karşı kültür fikrini öne sürüyor. Bir devlet kurma ve demokratik cihat oluşturma gibi bir fikir ürettiler. Bu istekli yaklaşım kendi yaşadıkları topluma ve ailelerine kızan ve yüksek ideallere ve amaçlara sahip bazı gençlere hitap edebilir".

Winter'a göre marjinalleşme duygusu da katılıma yol açabilir; "İdeoloji önemli ama insanların içinde yaşadıkları toplum hakkında ne hissettikleriyle de bağlantılı"

Ötekileştirme yalnızca Türkiye'de yok. Dünyanın bütün kapitalist ülkelerinde (bugün için dünyanın tamamında) ötekileştirme var. Ötekileştirme ise, tamamıyla egemenlerin bir oyunu. Yüzyıllarca birlikte yaşamı paylaşan halklar, çok kısa sürede birbirine düşman yapılıyor. Çocukluğundan beri komşusu olan

ve küçük bir sürtüşme bile yaşamadığı biri, birdenbire, Kürt veya Alevi olduğu için ötekileşiyor, hatta düşman gibi görülüyor.

Birleşip, kendi sınıfsal gücünü görmediği için sistem ve sermayeye karşı güçsüz kalan işçi, emekçi, yaşadığı açlık ve sefaletten kaynaklı öfkelerini, komşusuna, Alevi, Kürt diye, hatta hemşerisi olmayan birilerine yöneltiyor. Kendi gücünün farkında olmayan güçsüzlük, gücünün yettiğini düşündüklerini ötekileştirerek, öfkelerini dışa vuruyor. Gazetelerin 3. sayfaları bu örneklerle dolu.

Türkiye için geçerli olan her şey, emperyalist ülkelerde de yaşanıyor. Dinle alakası olmasa, hatta ateist olsa bile Müslüman bir aileden birisi dahi Müslüman olarak ötekileştiriliyor. Fransa'da ve Avrupa'nın tamamında var olan banliyöler, ötekileştirmenin bir görüntüsü.

Winter araştırmasında, IŞİD'e katılanların çoğunluğunun Avrupa'daki banliyölerden geldiğini söylememiş. Ya da IŞİD'e katılışın en temel gerekçeleri olan marjinalleşme ve aidiyet duygusu hissetme ağırlıklı olarak banliyölerde olduğu için, bunu ayrıca belirtmeye ihtiyaç duymamış olabilir. Türkiye'de varoşlar, yani emekçi semtleri, Avrupa'daki banliyölerden öz olarak farklı değildir.

Bu gerçekliğiyle ele aldığımızda, gerek Türkiye'den gerekse Avrupa ve ABD'den gençlerin IŞİD'e katılımı, sermayeden ve emperyalistlerden bağımsız düşünülemez. İşçiyi, emekçiyi sınıf olmaktan uzaklaştırıp, atomize ederek, güçsüz ve kendine güvensiz hale getiren kapitalistler, kendi ürünleri olana çetelere katılıma yönlendiriyorlar. Yazık ki, bunda da başarısız değiller.

Elbette bugün güncel olduğu için başta IŞİD olmak

üzere çetelere karşı mücadele edilmesi gerekiyor. Ama kesinlikle bu mücadele devrim ve sosyalizm hedefinden kopmamalı, hatta sapmamalı. Çünkü kapitalizm var olduğu sürece, çeteler bitmez. Çeteler hem devrimin esas güçleri olan işçi ve emekçileri saflarına katarak, hem de birebir katlederek devrime saldırıyorlar. Çetelerin varlığı bile, bir tür barbarlık.

Ya sosyalizm, ya barbarlık! ajitatif bir slogan gibi görünüyor. Evet, böyle olmakla birlikte yalın bir gerçekliği de anlatmakta. İşçi, emekçiler birleşip, kendi güçlerine güvenip, devrim ve sosyalizme yürümediği takdirde, sistem onu ya barbar yapar ya da barbarların mezesi.

Muharrem Kurşun

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/1 (48) * 25 Aralık 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Ölmeyi bildiğimiz sürece özgürlük yok olmaz!”*

“Ben Charles Spencer Chaplin, 16 Nisan 1889’da Londra’da dünyaya geldim. Babam usta bir güldürü oyuncusuydu, annem operet şarkıcısıydı, daha sonra varyete tiyatrolarında çalıştı. Çocukluk yıllarımı Londra’nın yoksul mahallesi East Side’da geçirdim. Babam kendini içkiye verince, evde ocak kaynamaz oldu. Sıcak bir çorba için, kardeşim Sidney birçok kez yardım kurumlarının kapısını çalmak zorunda kaldı. Ben onunla gidemiyordum, çünkü ikimiz aynı pabuçları ortak kullanıyorduk. Babam bizi büyük bir yoksullukla baş başa bırakarak öldü. Altı yıl boyunca çalmadığım kapı kalmadı. Arabacılık yaptım, geceleri değişik yerlerde sabahladım... Sonunda bir tiyatro kumpanyasına girdim. 14 yaşındaydım. Elimden geleni yapıyordum, çünkü ölüm kalım sorunuydu bu iş. Beni beğenmeyecek olurlarsa annemle benim yeniden aç kalacağımızı biliyordum. Beğenirlerse ikimiz de bir tas sıcak çorba içebilecektik.”

Hayatta kalabilmek için girmiş olduğu tiyatro kumpanyası kuyruğundan; açlığı, yoksulluğu, işsizliği, sömürüyü, savaşı, kısacası kapitalizmin tüm belalarının yansıtıldığı beyaz perdeye doğru giden yolda yürür buluyoruz Chaplin’i.

Chaplin’e “doğuştan şanslı” diyebiliriz, çünkü milyonlarca yoksula yaşam şansı tanımayan kapitalist dünyada, gözlerini hayata açabilme “şansını” yakalayabilmiştir.

Çocukluk yıllarında ne ayakkabısı vardır ne de paltosu. Annesi kendi giysilerini daraltıp, ayakkabılarının topuklarını kırarak Charles ve kardeşi Sindy’in dönüşümlü olarak giyebilecekleri giysi ve ayakkabıları sağlamış olur.

Charles Chaplin’in dar şapkalı, bol pantolonlu, ayağından çıkacak gibi duran ayakkabılarıyla ünlü tiplemesi olan yoksul ve uyumsuz Şarlo, belki de kendi çocukluk yıllarındaki görüntüsünü anlatıyordu. Hüzünlü bir tipleme Şarlo bir o kadar da komikti ve umut saçıyordu.

Chaplin’in yarattığı Şarlo karakteri yoksul, işsiz, sürekli itilip kakılan, yanlış anlaşılan, derdini anlatamayan biriydi. Tıpkı bugünkü milyonlarca emekçi gibi. Ama bu yoksul, haksızlığa uğrayan, bu hüzünlü tip hesap sormasını da biliyordu. Şarlo, karşısındaki zorlayla dalga geçiyor, onun otoritesini tanımıyor, ona yumruk sallamak ve tekme atmaktan geri de durmuyordu hiç.

“Konuşursam beni sadece İngilizce bilenler anlayacak; ama sessiz bir filmi herkes anlayabilir ve dünya İngiltere’den ibaret değil.”

2 Şubat 1914’te ilk kez kamera karşısına geçen Charles Chaplin, 1915 ve sonrası yıllarda sessiz sinemanın öncü isimlerinden olur.

Terkedilmiş bir çocukla birlikte yaşamaya başladığı “Yumurcak” filminden, 19.yy Alaska’da altın madenlerinin bulunması üzerine binlerce insanın zengin olabilmek için yollara düştüğü, “Altına Hücum” filmine; gözleri kör fakir bir kızı ameliyat ettirebilmek için her yolu dendiği “Şehir Işıkları”ndan, 1936’da, Büyük Buhran yıllarında bir fabrikada montaj işçisinin çalışma koşulları nedeniyle delirişini anlatan ve kapitalist üretim biçimlerinden biri olan Fordizmi eleştiren “Modern Zamanlar” filmine kadar pek çok sessiz film çeken Chaplin, bu filmlerdeki Şarlo tiplemesini de bir fenemon haline getirir.

Kapitalizmin türlü belalarını işleyen filmlerinde açlığı, yoksulluğu ve sömürüyü işleyen Charles Chaplin, sessiz çılgınlıkları kahaçaya çevirerek bizlere aynı zamanda umudu da aşılar.

Ve artık söz söyleme zamanı

1927 yılından itibaren sesli film çekmek mümkünken Chaplin, buna direnir. Chaplin’in dilini çözen ise faşizme karşı öfkesi olmuştur. 1940 yılı ilk sesli filmi olan “Büyük Diktatör”de Chaplin faşizme karşı haykırır;

“Beni duyma olanağı olanlara diyorum ki; umutsuzluğa düşmeyiniz. Üzerinize çöken bela, vahşi bir iştahın ve insan gelişmesi yönünden kaygılananların duydukları acıların sonucundan başka bir şey değildir. İnsanların kini geçecek, diktatörler yok olup gideceklerdir ve halktan zorla aldıkları güç yine halkın eline geçecektir. İnsanlar ölmeyi bildikleri sürece, özgürlük yok olmaz, olmayacaktır!”

*Charles Chaplin

